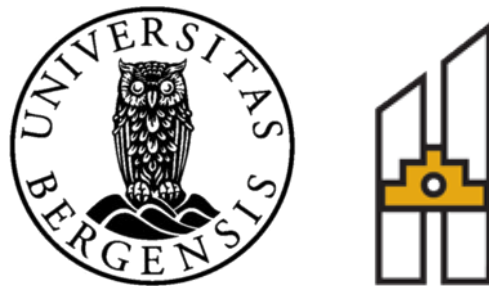

Konstruksjonen av en islamsk trussel

Et studie av kontrajihadismens historiebruk

Christoffer Melkevik

Masteroppgave i historie

Våren 2013

Institutt for arkeologi, historie, kultur- og religionsvitenskap,

Universitetet i Bergen – Høgskolen i Bergen

Forord

Gjennom mine studier i historie og religion ved Høgskolen i Bergen ble jeg interessert i debatten rundt muslimsk integrasjon i Europa. Jeg skrev flere oppgaver om forskjellige sider av temaet, og valget av temaet "historiebruk blant kontrajihadister" falt seg naturlig for min del.

Dessverre ble mitt tema aktualisert på en forferdelig måte gjennom terrorangrepet i Oslo og på Utøya den 22.juli 2011, sommeren før jeg skulle begynne på oppgaven. Jeg bestemte meg likevel, i samråd med mine veiledere, for å skrive denne oppgaven. Den er kanskje enda mer nødvendig nå enn før terroren, og jeg håper den kan være til opplysning for de som sitter med spørsmål angående noen av tankene som lå til grunn for angrepet.

Arbeidet med denne oppgaven har vært krevende, men jeg har fått god hjelp av familie, venner, medstudenter og ikke minst veiledere. Jeg vil rette en stor takk til alle som har lest og kommentert mine utkast underveis, og jeg vil særlig takke min veileder Bente Brathetland fra Høgskolen i Bergen for uvurderlig støtte, kritikk og motivasjon. Min bror Cato Melkevik, og Henrik L. Ivarsson, min medstudent gjennom seks år, har også vært viktige støttespillere. Sist, men ikke minst, vil jeg takke min samboer Ingeborg Mannsåker for all støtte og hjelp mens jeg arbeidet med denne oppgaven. Arbeidet ville vært vanskelig å gjennomføre uten henne.

Christoffer Melkevik

Våren 2013

Innhold

1.0 Innledning og tematikk	1
1.1 Historiebruk	2
2.0 Kontrajihadismen, dens talspersoner og kilder	7
2.1 Islamofobiens idéhistorie	7
2.2 Kontrajihadisme.....	11
2.2.1 Kontrajihadismens representanter	14
2.2.2 Kontrajihadismens nettsteder	20
2.3 Kilder og metode	20
2.3.1 Muligheter og problemer knyttet til kildene	21
2.3.2 Analysens oppbygning og gjennomføring.....	23
3.0 Konstruksjon av et "vi-felleskap"	25
3.1 <i>Vi-felleskapet</i>	25
3.2 Avgrensing av <i>vi-felleskapet</i>	36
3.3 Sammendrag.....	40
4.0 Konstruksjon av fiendebilde	42
4.1 Jihad	42
4.2 Historiebruk i fiendebildet.....	47
4.3 Sammendrag.....	53
5.0 Konstruksjon av kontinuitet	54
5.1 Bølger av jihadisme.....	54
5.2 Muhammed og hans etterfølgere	57
5.3 Ødeleggelse av europeiske kulturer	60
5.4 Korstogskrigene	63
5.5 Slaget ved Wien i 1683	74
5.6 Sammendrag.....	81
6.0 Konklusjon	83
Abstract	86
Bibliografi	87
Bildereferanser	96

1.0 Innledning og tematikk

The West has forgotten who our enemies are, but worse, we have also forgotten who we are.

We are going to pay a heavy price for this historical amnesia. (Fjordman, 2006)

What are we, with no history? (Dymphna, 2006)

Å gi mening til det som skjer over tid, er et menneskelig behov. Historien ligger kanskje bak oss, men den preger vår oppfattelse av oss selv. Vi er alle et produkt av fortidens hendelser. Skal en virkelig vite noe om fortiden, må en se seg selv i en større sammenheng. Den som vil se fremover, har med seg forestillinger, inntrykk, verdier og følelser fra fortiden i bagasjen.

På bakgrunn av dette kan også fortiden bli brukt for å dekke behov og interesser i samtiden. Dette kan vi kalle historiebruk. Historiebruk er en gren av historiefaget som bygger på et mer dynamisk historiesyn enn tradisjonell realhistorie. Heller enn å søke etter *hva* som har skjedd i historien, prøver man med å studere historiebruk å besvare *hvordan* historien brukes i samtiden.¹ I følge Jan Bjarne Bøe, professor ved UiS, er historiebruk "å forstå hvordan fortiden brukes på mange og motstridende måter".² Denne masteroppgaven faller inn under denne delen av historiefaget, og den søker å besvare hvordan historien blir brukt av representanter for det islam-kritiske miljøet i Vesten.

2083, Slaget ved Wien, korstog, tempelridder, Vienna School of thought; Alle er uttrykk som har blitt sentrale i det norske og vestlige nyhetsbildet etter 22.juli 2011. Anders Behring Breiviks handlinger denne dagen gjorde at mange har fått øynene opp for islamhat i Europa. Formålet med denne oppgaven er ikke å ta en kvalitativ stilling til islamofobi, islamhat eller kontrajihadisters tankemønstre. Det vil jeg la andre, og kanskje mer kompetente personer, ta seg av. Mitt fokus er historiebruken i dette miljøet. Felles for alle de fire uttrykkene i toppen av avsnittet er at de er hentet fra historien på en eller annen måte. Sitatene øverst på siden er skrevet av to sentrale islamkritikere, og viser hvordan de setter viktigheten av historiebevissthet høyt. Store deler av den islamfiendtlige delen av den vestlige verden bruker historien for å forklare, redegjøre og rettferdiggjøre meninger og handlinger, og denne oppgaven er et forsøk på å redegjøre for denne historiebruken.

¹ Ellefsen (2009), s. 6.

² Bøe (2006)

Det ville vært alt for omfattende å se på historiebruken til alle profilerte islamfiendtlige personer og organisasjoner i verden. Avgrensninger er derfor helt nødvendig, og jeg vil avgrense slik at jeg sitter igjen med det jeg mener er det mest sentrale tankegodset i dette miljøet. Jeg har valgt å fokusere på det en kan kalle *kontrajihadister*, og en nærmere forklaring og definering rundt disse kommer i neste kapittel. Problemstillingen jeg har tatt utgangspunkt i, er; "Hvilken historiebruk finner man i kontrajihadistenes publikasjoner, og hvordan brukes fortiden her til å konstruere både en selvforståelse og et fiendebilde til Vesten?"

1.1 Historiebruk

For å forstå og forklare fagfeltet historiebruk, er det viktig å ha forståelse for en sentral faktor; Fortiden har betydning for dagen i dag. Ved å se betydningen av denne faktoren, vil en også forstå behovet for å studere historiebruk. Dette feltet baserer seg på å se historien, og historiens såkalte fakta, fra et utenfra-perspektiv, eller et *metaplan*. Altså er det ikke historiske fakta som er interessant i studiet av historiebruk, men heller anvendelsen av disse påståtte faktaene.³

Forskningsfeltet historiebruk er i vekst, og særlig fra 1980-årene ble det mye fokus på hvordan historien blir *brukt* av forskjellige aktører. Dette feltet har sine røtter i flere fag, blant andre sosialantropologi, etnografi og selvfølkelig historie. På grunn av denne flerfaglige bakgrunnen, er det vanskelig å spesifikt identifisere hva historiebruk egentlig er. Hvilke kriterier faget bygger på, hva det ønsker å belyse, og hvilken teori det baserer seg på, er alle spørsmål som kan være vanskelig å besvare.⁴ I dette kapitlet ønsker jeg derfor å belyse viktige kjennetegn, begreper og faktorer ved fagfeltet historiebruk, slik at jeg senere kan sette dette i sammenheng med mitt tema for denne oppgaven.

For å kunne avgrense fagfeltets omfang, vil jeg nå se på noen grunnbegreper som er helt sentrale i feltet. Det første begrepet er *historiekultur*. Historiekultur er tilnærmet alt som inneholder en historisk referanse, som for eksempel ritualer, produkter, kilder og lignende. Vi kan finne denne historiekulturen uttrykt i museer, biblioteker, utstillinger, festivaler, og også i privatlivet. Fagfeltet *historiebruk* viser til anvendelsen av denne historiekulturen. Et

³ Bøe & Knutsen (2012), s. 15.

⁴ Ibid, s. 16.

eksempel på dette kan for eksempel være å se på hvordan et samfunn bruker historie i form av minnesmarkeringer, høytider og lignende, og se på formålet med dette.

Erfaringsrom og *forventningshorisont* er også to viktige begreper. Erfaringsrom er skapt av kunnskap og erfaringer fra fortiden. Dette påvirker oppfatninger om samtiden, som igjen skaper en forventningshorisont til fremtiden. Man kan kalle dette en dynamisk prosess, hvor forståelse av fortiden påvirker samtiden, som igjen skaper forventninger til fremtiden.⁵

Hva erfaringsrommet blir fylt med, avhenger av *hukommelse* og *glemsel*. Disse to begrepene kan sees på både som motsetninger og hverandres forutsetninger. Hva man glemmer, avhenger av hva man husker, eller velger å huske, og omvendt. Uten hverandre har begrepene ingen verdi, og hukommelse og glemsel står begge sentralt i all historiebruk.⁶

Det siste begrepet jeg her vil ta med, er *kollektiv* og *individuell erindring* eller hukommelse. Et eksempel på kollektiv erindring kan for eksempel være at et samfunn er felles om å huske en spesiell hendelse, og lager et minnesmerke over denne. Dette finner vi flere eksempler på, som minnesmerket etter slaget ved Hafrsfjord eller bevaringen av Auschwitz som museum. Vi kan også snakke om kollektiv erindring på andre måter, ved at all gjenkallelse av fortiden skjer gjennom språklige og sosiale rammer som vi deler med andre. Alt dette innebærer likevel ikke at folk erindrer det samme, og her kommer vi inn på individuell erindring. Sentralt her står overføringen av den kollektive erindringen til den individuelle erindringen. En kan si at det individuelle erfaringsrommet er konstruert av både av kollektiv påvirkning, og individuell opplevelse.⁷

Setter man begrepene nevnt over i en sammenheng, ser man at historiekulturen ligger til grunn for alle andre begrepene. Først i anvendelsen av historiekulturen, snakker man om historiebruk, og først da blir de andre begrepene aktuelle. Erfaringsrom og forventningshorisont er i stor grad påvirket av hukommelse og glemsel: "Det man kan huske, kan man også aktivt glemme – individuelt som kollektivt".⁸ Sammenhengen mellom disse begrepene er essensen i historiebruk, og jeg vil nå fortsette med å se på historiebruken i en mer systematisk sammenheng. Historiebruken tar, i følge Bøe og Knutsen (2012),

⁵ Bøe & Knutsen (2012), s. 16.

⁶ Ibid, s. 16-17.

⁷ Ibid, s. 17.

⁸ Ibid, s. 17.

utgangspunkt i følgende spørsmål: "Hvilke behov springer historiebruken ut fra, hvilke bruksområder er aktuelle, hvem er brukerne, og hvilke funksjoner har historiebruken?".⁹ Tar man utgangspunkt i disse spørsmålene, kan man organisere historiebruken i dette skjemaet:

Tabell 1: Behov, bruk, brukere og funksjon

Behov	Bruk	Brukere	Funksjon
Å oppdage, rekonstruere	Vitenskapelig	Historikere	Verifisering/falsifisering, tolkning
Å huske, minnes	Eksistensielt	Alle	Forankring, orientering
Å gjenoppdage	Moralsk	Breie folkegrupper	Restaurering, rehabilitering
Å oppfinne, konstruere	Ideologisk	Intellektuelle og politiske elitegrupper	Rasjonalisering, legitimering
Å glemme	Ikke-bruk	Intellektuelle og politiske elitegrupper	Rasjonalisering, legitimering
Å bli atspredt, forlystet, oppmuntret og forført	Underholdende	Alle	Dagdrømming, eskapisme, vitalisering og oppladning

Kilde: Bøe & Knutsen (2012), s.18

Vitenskapelig bruk av historie er noe som blir utført av profesjonelle historikere, hvor formålet er kildekritisk granskning av historiekulturen ut fra en samtidshistorisk sammenheng og kunnskapstradisjon. Eksistensiell bruk av historie omhandler det menneskelige behovet for å minnes og dermed oppleve forankring og orientering. Snakker man om individet kan dette for eksempel dreie seg om å skrive dagbok, og på det mer kollektive planet kan vi for eksempel se på markeringene etter tragedier som 22.juli her i Norge.¹⁰

I moralsk historiebruk ser vi at forskjellige aspekter ved historien kan ha en etisk verdi, og at samtiden kan dra nytte av dette. Bøe og Knutsen nevner for eksempel undertrykkingen av jøder. Samtiden vår kan dra nytte av se historien rundt dette, og dette kommer til uttrykk

⁹ Bøe & Knutsen (2012), s. 17.

¹⁰ Ibid, s. 18.

gjennom minnesmarkeringer rundt Krystallnatten og lignende. Videre kan man også snakke om fokus på vikinger, og at egenskaper som knyttes til dem ofte har blitt overført til å gjelde nordmenn generelt. Bøe og Knutsen mener at ønsket om å gjenopprette en tapt stilling eller status er noe som står sentralt i den moralske historiebruken.¹¹

Den ideologiske historiebruken er på mange måter lik den moralske, i det at den bruker historien for å legitimere og begrunne samtiden gjennom å se til historien. Forskjellen ligger i at her ser man etter måter å legitimere styresett eller samfunnsregler og brukerne er ofte elitegrupper. Dette står i motsetning til den moralske hvor behovet er mer på rehabilitering, og brukerne er mer generelle grupperinger.

Ikke-bruk av historien opptrer når visse deler av historien bevisst blir utelatt i samtiden. Ikke-bruk kan enkelt sett sees på som det motsatte av den ideologiske bruken, ettersom vi her snakker om bevisst glemsel eller fjerning av for eksempel minnesmerker.¹² Et godt eksempel på ikke-bruk av historie finner man hos regjeringen i Rwanda, og deres håndtering av folkemordet i 1994. Her har det å "glemme" visse deler av Rwandas historie før folkemordet vært en del av taktikken for å føre folket sammen igjen.¹³

Underholdende bruk av historien er spesielt aktuell når man tenker på populærkulturen. Historien blir brukt med tanke på mottakeren, og hva som kan underholde "de fleste". Spesielt denne siste kategorien, men også alle de andre kategoriene, glir gjerne over i hverandre og må sees i en sammenheng. Både behov, bruk, brukere og funksjon kan variere, og tabellen over gir kun en forenklet oversikt.

Tabellen har både sterke og svake sider, og må sees i lys av dette. Den er nyttig til å belyse historiebruken på et generelt nivå med et stort perspektiv. Skal man derimot belyse små felt innen historiebruk, kan organiseringen vise seg mangelfull. Slik de står oppstilt i tabell 1, virker det som kategoriene utelukker hverandre. Når man ser på spesifikke tilfeller av historiebruk, er disse kategoriene ofte ikke dekkende. Spesielt kategoriene *bruk* og *brukere* kan overlape hverandre. Så denne organiseringen må altså ikke sees som et fast oppsett for historiebruk, men mer som et hjelpemiddel som kan tilpasses etter behov. Før jeg ser nærmere på historiebruken i kontrajihadismen, vil jeg først presentere kontrajihadismen

¹¹ Bøe & Knutsen (2012), s. 1.

¹² Ibid, s. 19.

¹³ Hintjens, 2008.

som en ideologi, og se nærmere på idéhistorien bak og de representantene som er viktig for mitt arbeid.

2.0 Kontrajihadismen, dens talspersoner og kilder

I dette kapittelet vil jeg presentere islamofobi og kontrajihadismen. Kontrajihadismen er en undergruppe av islamofobi, og jeg mener derfor at det er viktig å presentere begge to.

Videre vil jeg også kartlegge de viktigste aktørene i dette miljøet, som senere vil bli brukt i min analyse. Til slutt vil jeg se på muligheter og problemer knyttet til kildene mine, og på hvordan kildeanalysen er bygget opp.

Et uttrykk som ofte blir brukt om islamofobi og kontrajihadismen, er "den nye høyreekstremismen". Et eksempel på dette finner man i en bok som kom ut etter terrorangrepene 22.juli som et motsvar på Breiviks manifest, og som bærer tittelen *Motgift - Akademisk respons på den nye høyreekstremismen*. Boken inneholder bidrag fra diverse norske akademikere og forfattere. Det er grovt sett tre retninger som faller inn under uttrykket "høyreekstremisme". Disse er "nynazisme", "innvandringsfiendtlighet/rasisme" og "islamofobi/muslimhat". Det er denne siste retningen som er aktuell i mitt arbeid, og som oftest henvises til med uttrykket "den nye høyreekstremismen". Innen denne retningen finner en et stort mangfold av tanker og meninger, av varierende ekstremiteter. Den mest ekstreme undergruppen i denne strømmingen kaller seg for nettopp kontrajihadister, og grovt definert mener disse at situasjonen i dagens Europa er borgerkrigsliknende.¹⁴

2.1 Islamofobiens idéhistorie

Før jeg ser på kontrajihadismen og aktørene her, vil jeg kort redegjøre for islamofobi og idéhistorien bak dette. Islamofobi var et relativt nytt og ukjent ord frem til angrepene den 22.juli. Vi har likevel eksempler på at begrepet har blitt brukt så langt tilbake som i 1920-årene. Det er først ut i 1990-årene at begrepet blir brukt om antimuslimske holdninger i Europa etter at den kalde krigen er over, og fiendebildet skifter fra kommunisme til islam. Begrepet er problemfylt ettersom det forespeiler at det er islam som er i fokus, og ikke de som utøver religionen. Dette er ikke nødvendigvis korrekt, men de andre alternativene, muslimofobi eller antimuslimisme, er språklig keitete og blir derfor ikke brukt. Videre vil det også i noen tilfeller være rett å si at det er islam som er i fokus, ettersom islamofobi inneholder forestillinger om *hva* islam er. Det neste leddet i ordet, fobi, er også problemfylt. Definisjonen på en fobi er i følge Det store norske leksikon en "vedvarende og ikke-fornuftig

¹⁴ Sultan (2012), s. 343-344.

frykt for et spesifikt objekt, en aktivitet eller en situasjon, som ledsages av et påtrengende ønske om å unngå det som fremkaller angsten”.¹⁵ En fobi er altså en diagnose på en psykisk lidelse. Men i tilfelle med begreper som islamofobi eller homofobi er det i følge Mattias Gardell, professor i religionshistorie ved Uppsala universitet, snakk om ”sosialt, politisk og historisk produserte aversjoner mot bestemte kategorier mennesker, som er utsatt for aggresjon, diskriminering eller ekskludering på grunnlag av at disse menneskene tilhører eller antas å tilhøre nettopp denne kategorien”.¹⁶

I følge Gardell kan idéhistorien til dagens islamofobi spores tilbake til forestillinger som ble skapt under fire viktige hendelsesforløp; la reconquista¹⁷ og middelalderens korstog, stormaktstiden til det osmanske riket, tyrkerforakten da dette maktforholdet endret seg, og til slutt den europeiske ekspansjonen, hvor store deler av den muslimske verden ble lagt under europeisk kontroll. Forestillinger som ble skapt under disse hendelsesforløpene ligger til grunn for mye av dagens kunnskapsregime om muslimer og islam.¹⁸

I tiden rundt la reconquista og korstogene oppstod det flere historier og myter om islam og muslimer. Muhammad ble fremstilt som en falsk profet og Antikrist som korrumperte den rene kristne tro, og muslimer ble fremstilt som avgudsdyrkere og polyteister. Det oppstod også historier om at muslimer skjendet krusifikset, noe som også senere utviklet seg til en myte om at muslimer hadde deltatt i korsfestelsen av Jesus.¹⁹

Inntrykket av muslimer ble ikke forbedret av osmanenes invasjon av Konstantinopel i 1453. Osmanene så på seg selv som Romerrikets forvaltere, og de ville dermed ”gjenforene” Romerriket ved å innta Wien og deretter Roma. Wien ble beleiret både i 1529 og 1683, og dette førte til stor ”tyrkerfrykt” i Europa. For eksempel var Johannes Gutenbergs første trykksak et avlatsbrev til de som sloss mot tyrkere, og den første boken som ble produsert i hans trykkeri oppfordret til krig mot tyrkere. Osmanene ble et bilde på selve Antikrist, og det sirkulerte forskjellige versjoner av ”hundetyrkeren”, som var en varulvlignende skapning

¹⁵ Store norske leksikon (2013), *Fobi*.

¹⁶ Gardell (2011), s. 12-14.

¹⁷ Med ”la reconquista” menes gjenerobringen av den iberiske halvøy fra arabere mellom 718 og 1492, og dermed samlingen av Spania til et rike, Wikipedia; <http://no.wikipedia.org/wiki/Reconquista>, lest 16.04.13.

¹⁸ Gardell (2011), s. 43.

¹⁹ Ibid, s. 50-51.

med hundehode og menneskekropp, eller omvendt. Denne hundetyrkeren jaktet etter sigende på kristent kjøtt.²⁰

Historiene og mytene om islam som oppstod i middelalderen, ble i bearbeidet form overført videre til kolonitiden, hvor Europa fikk herredømme over mange muslimske land.

Kunnskapsproduksjonen i Vest-Europa økte, og historiene ble til en viss grad popularisert.

Blant annet på grunn av det militærteknologiske overtaket under kolonitiden, oppstod det også et bilde av *den hvite rasen* som overlegen. Den europeiske samfunnsorganiseringen og forestillingsverden ble sett på som en universell modell, og ble hevdet å være utviklingens målestokk. Erobringen av andre land ble derfor av mange sett på som humanitære prosjekter, og "the white man's burden".²¹ Denne tenkemåten fikk blant annet uttrykk i benevnelser som *Det fjerne Østen* og *Midtøsten*, som begge forutsetter Vest-Europa som stedet hvor verden betraktes fra. Under kolonitiden var det mange handelsreisende, misjonærer og militære som samlet informasjon om islam og muslimer, og Gardell mener at det etter hvert oppstod en samtaleform som har holdt seg opp til våre dager; en form hvor man snakker *om* muslimer, og ikke *med* muslimer.

Et annet viktig bilde av islam som oppstod i kolonitiden, er bildet av islam som overleverandører av den greske lærdommen. Det oppstod en forståelse av at muslimer hadde "ramlet" over denne lærdommen uten å forstå den, og kun hadde overlevert den til den ble "gjenoppdaget" av den ariske rasen. Muslimer hadde på denne måten ikke hatt sin egen "reformasjon" og de hadde heller ikke utviklet seg siden sin storhetstid under den muslimske ekspansjonen. Gardell mener at man kan se at denne oppfatningen av islam på mange måter har holdt seg til våre dager, og at vi kan finne eksempler på dette i lærebøkenes verden.

I lærebøker er gjerne informasjonen om islam oppbygd med et langt avsnitt om Muhammad, Koranen og islams fem søyler. Dette avsnittet går gjerne over til den islamske ekspansjonen som stopper i Spania, før læreboken hopper til nåtid, og omhandler muslimske ritualer som ramadan og pilegrimsreiser. Det er sjeldent at det er plass til islamske tenkere, forfattere, filosofer og kulturprodusenter. Dette mener Gardell springer fra det evolusjonistiske synet i

²⁰ Gardell (2011), s. 53-58.

²¹ Ibid, s. 59-60.

kolonitiden, hvor den europeiske modell brukes for å måle all utvikling og historie. I dette synet er muslimene fortsatt i "middelalderen", og de har ikke gjennomgått sin opplysning.²²

I kolonitiden ble det altså skapt et bilde av en statisk religion, hvor tilhengerne hadde et irrasjonell og middelaldersk tankesett, og som støttet tyranniske statsformer. Hvordan dette bildet har overlevd til våre dager kom til uttrykk i medienes dekning av forskjellige revolusjonære bevegelser i muslimske land mellom 2010 og 2011. Dette ble kalt *den arabiske våren*, og det ble lagt stor vekt på nå var det endelig klart for innføring av "den europeiske modellen".²³

Synet på islam og muslimer som oppstod i Middelalderen og under kolonitiden, kom virkelig til uttrykk etter slutten på den kalde krigen i Europa, da det kommunistiske fiendebildet forsvinner. Mange rettet nå fokuset mot innvandring til Vest-Europa og USA, og i 1990 kom Bernard Lewis med en tese om at det kommer en uunngåelig sivilisasjonskonfrontasjon mellom Vesten og islam, på bakgrunn av muslimers grunnleggende fiendtlighet mot den vestlige sivilisasjonen:

It should by now be clear that we are facing a mood and a movement far transcending the level of issues and policies and the governments that pursue them. This is no less than a clash of civilisations—the perhaps irrational but surely historic reaction of an ancient rival [islam/muslimer] against our Judeo-Christian heritage, our secular present, and the worldwide expansion of both.²⁴

Lewis' teori om en sivilisasjonskonfrontasjon inspirerte Samuel P. Huntington til å formulere sin innflytelsesrike teori om "The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order" i 1993 (utgitt i bokform i 1996).²⁵ Her ser han på hvordan konfliktsituasjonen etter den kalde krigen hadde tatt et steg tilbake, og nå ikke lenger gjelder konkurrerende politikk, men konkurrerende sivilisasjoner. Fremtidens konflikter vil i følge denne teorien ikke være mellom nasjonalstater, men vil heller følge kulturelle og religiøse skillelinjer.²⁶ I Huntingtons teori vil en muslim alltid være en muslim, uansett hvor han er bosatt eller hvilken kultur han

²² Gardell (2011), s. 63-64.

²³ Selve betegnelsen 'Den arabiske våren' er dels misvisende, dels omstridt. Begrepet er for en stor del skapt av vestlige medier, og ble først brukt i 2005 om en forventet demokratisering i regionen etter USAs invasjon av Irak i 2003. Det spiller på andre og tidligere demokratiopprør, ikke minst i Øst-Europa rundt 1989 og senere – og på våren som bilde på noe nytt som vokser fram. SNL; http://snl.no/Den_arabiske_våren, lest 17.04.13.

²⁴ Lewis (1990).

²⁵ Store norske leksikon (2013), *Samuel P. Huntington*.

²⁶ Ibid; Gardell (2011), s. 75.

vokser opp i. Teorien tar utgangspunkt i at den sivilisatoriske identiteten hos individer er konstant, uansett hvordan man blander kulturer og sivilisasjoner. Dermed risikerer også "multisivilisatoriske samfunn å bryte sammen av indre motsetninger".²⁷ Huntingtons "løsning" på dette problemet er at Vesten alltid må passe på å ha økonomisk og militært overtak på de andre sivilisasjonene. Men Huntington legger også vekt på at Vesten har et ansvar for samarbeid og forståelse:

It will also, however, require the West to develop a more profound understanding of the basic religious and philosophical assumptions underlying other civilizations and the way in which people in those civilizations see their interests. (...) Instead of a world of different civilizations, each of which will have to learn to coexist with the others.²⁸

Både Lewis og Huntingtons teorier har hatt stor påvirkning på islamkritikernes syn på islam og muslimer. Noen har tatt disse teoriene til det ekstreme. Spesielt etter terroren mot USA den 11. september 2001 blomstret det opp et islamfiendtlig miljø på internett, og dette ble oppstarten på Warblogs, eller krigsbloggene. Felles for dette miljøet er at de er høyrevridde, kritiske til multikulturalismen og sterkt islamkritiske.²⁹ En av "ideologiene" som vokste ut av dette miljøet, er *kontrajihadismen*.

2.2 Kontrajihadisme

Kontrajihadismen er et stort felt, som rommer mange ideer og tankemønstre. Bevegelsen er mer kaotisk, konfronterende og uforutsigbar enn andre og mer tradisjonelle antiinnvandring- og nasjonalistbevegelser i Europa og USA. Kontrajihadismen består av et enormt uorganisert nettverk av blogger, organisasjoner og aktivister. Den mer organiserte delen av kontrajihadismen består av forskjellige nasjonalistiske organisasjoner som kaller seg "Defence League", som i *English Defence League* eller *Norwegian Defence League*. Et annet eksempel på en organisasjon, er de forskjellige "Stop the Islamization"-nettverkene, som man også finner nasjonale varianter av over hele Europa og i USA. Selv om organisasjonene har nasjonale avdelinger, betraktes gjerne kontrajihadist-nettverket som internasjonalt, ettersom kontrajihadistene er bundet sammen i troen på at muslimer er en fundamental trussel mot de vestlige statene.³⁰

²⁷ Gardell (2011), s. 75.

²⁸ Huntington (1993), s.49.

²⁹ Strømme (2011), s. 48-49.

³⁰ Goodwin (2013), s. 3.

Kontrajihadister er normalt ikke aktive på den formelle politiske arenaen, med tanke på å stille til valg og lignende. Deres grunnleggende mistro til regjeringer og akademiske institusjoner gjør at de foretrekker demonstrasjoner, internasjonale kontrajihad-møter og kommunikasjon på internett. Kontrajihad-organisasjonene er preget av løssluppet, kortvarig og flytende medlemskap, så noen klare tall over hvor mange kontrajihadister det finnes verden over er vanskelig å oppdrive. Jeg vil her vise noen medlemstall fra forskjellige kontrajihad-grupper på Facebook (tabell 2), men her må det legges til at disse medlemstallene bare må ansees som en pekepinn for hvor mye støtte de forskjellige organisasjonene har, ettersom Facebook ikke er en trygg kilde til denne informasjonen.

Tabell 2: Oversikt over sympatisører til ulike kontrajihadistiske miljøer

Gruppe	Medlemstall/"Liker"
Norwegian Defence League	1731
English Defence League	19 417
Stop Islamization of the world	24 537

Kilde: Facebook.com

Videre vil jeg nå presentere kontrajihadismen som en ideologi, noe som også kan være problemfylt. Begrepet ideologi slik det blir brukt her må ikke forveksles med ideologier som nazisme eller maoisme, ettersom det ikke finnes en sanksjonert ortodoksi som påtvinges noen.³¹ Det finnes likevel en del felles grunnpremisser innen kontrajihadismen, som igjen fungerer som et filter for tolkning av virkeligheten. Ifølge Strømmen og Indregard kan kontrajihadismen grovt sett beskrives som konsekvensen av tre læresetninger:

- i) Islam er ikke en religion, men en hatideologi, og i tillegg til sitt grunnleggende hat til ikke-muslimer har islam en enorm evne til å ensrette sine troende; ii) Europa er i ferd med å bukke under for islam, og det lar seg ikke gjøre å løse dette problemet med konvensjonelle, demokratiske midler; iii) Hele problemet er forårsaket av en villet politikk, tenkt ut av venstre-elite i media, academia og politikken, der begrepet "venstre-elite" inkluderer de fleste liberale og borgerlige.³²

³¹ Indregard & Strømmen (2012), s. 21.

³² Ibid, s. 21.

Innbakt i disse tre læresetningene er det to begreper som står helt sentralt innen kontrajihadismen; *Eurabia* og *Dhimmitude*. Forståelsen av disse ligger til grunn for mye av det som blir skrevet av kontrajihadister.

Eurabia-teorien blir av mange sett på som en konspirasjonsteori, som går ut på at europeiske og arabiske politikere i hemmelighet jobber for å etablere muslimsk kontroll over Europa. På grunn av en petroleumskrise i 1973 ble Europa "solgt" til muslimer.³³ Teorien har en kjerne av sannhet, ettersom den baserer seg på den Euro-Arbaiske dialog, som er høyst reell. Den Euro-Arbaiske dialog prøver å bygge opp et samarbeid mellom EU og den Arabiske Liga. Størsteparten av dette samarbeidet dreier seg om handel, og har ingenting med politikk eller religion å gjøre. Det resulterende samarbeidet i den Euro-Arbaiske dialog har ikke vært dyptgripende. Likevel er dette kjernen i teorien om Eurabia. En italiensk journalist ved navn Oriana Fallaci skrev om Eurabia i *Fornuftens styrke* (2004): "Det er det Europa som har solgt seg som et ludder til sultanene, til kalifene, til visirene og det nye ottomanske rikets landsknekter. Det er Eurabia."³⁴ Denne boken er den første som presenterer Eurabia-teorien på norsk. Videre baserer teorien seg på at:

det (1) per dags dato er flere muslimer i sentrale vest-europeiske land enn offisiell statistikk tilsier og (2) at fødselsratene til muslimske kvinner i Europa langt overstiger ikke-muslimske kvinners fødselsrater.³⁵

Her er det imidlertid viktig å peke på at de tallene som kontrajihadister bruker for å bevise denne demografiske påstanden ofte er sterkt overdrevet eller falske.³⁶ Like fullt tar kontrajihadistene utgangspunkt i disse tallene, og sier videre at så snart muslimer har overtall i befolkningen vil de innføre sharia-lover, og den undertallige vestlige befolkningen må leve i en tilstand av *dhimmitude*.³⁷

Dhimmitude er forståelsen av et islamsk system for hvordan en skal styre befolkningen i et land som er blitt underlagt islam. Ordet kommer fra det arabiske ordet *dhimmi*, som betyr beskyttet. På det store norske leksikon finner en denne definisjonen på *dhimmi*:

³³ Strømmen (2011), s. 82.

³⁴ Fallaci (2004), s. 142.

³⁵ Bangstad (2013).

³⁶ Ibid; Gunnesdal (2012), s. 138.

³⁷ Bangstad (2013).

Dhimmi, islamsk juridisk term i sharia-retten, betegner ikke-muslimer i et samfunn som styres etter sharia-rettens prinsipper. Betegnelsen anvendes først og fremst om jøder og kristne. Disse religionssamfunnene tolereres og kan følge sin egen privatrett.³⁸

Dhimmitude-begrepet har altså opphav i det systemet som jøder og kristne var underlagt i samfunn som var kontrollert av muslimer. De var "bokens folk", og fikk utøve sin egen religion, men de måtte underkaste seg den islamske befolkningen. Kontrajihadister ser ikke bare tilbake i historien på tilfeller hvor dhimmi-begrepet har vært relevant. De mener at dhimmi er like relevant i dag, og begrepet dhimmitude viser til de personer og stater i Vesten som villig underkaster seg islam. Innen begrepet finner en forestillinger om at vestlige styresmakter og elite-personer har underkastet seg muslimer, både teologisk, økonomisk, sosialt og politisk.³⁹ Denne underkastelsen er hoved-essensen i det som kontrajihadistene kjemper i mot, og har også stor påvirkning på deres oppfattelse av samfunnet og dets styresmakter.

2.2.1 Kontrajihadismens representanter

Det er et stort antall skribenter som i varierende grad holder seg innenfor kontrajihadismens lære, og jeg vil videre presentere de mest sentrale. Alle som blir presentert, vil kunne si seg enig i de tre læresetningene som er nevnt tidligere, og stiller seg også bak teorien om Eurabia og dhimmitude.⁴⁰

Bat Ye'or

Bilde 1: Bat Ye'or

³⁸ Store norske leksikon (2013), *Dhimmi*.

³⁹ Østberg (2005).

⁴⁰ Bangstad (2013).

Bat Ye'or er et pseudonym for Gisèle Litman, født i 1933 i Egypt og har senere fått britisk statsborgerskap etter at hun giftet seg med David Litman, også en viktig figur innen kontrajihadismen. Tidlig i karrieren var hun særlig opptatt av dhimmi-fenomenet, som hun senere utviklet til begrepet *dhimmitude*, lansert i en bokutgivelse i 1985. Senere har hun utgitt til sammen åtte bøker, og er også forfatteren bak standardverket innen kontrajihadismen: *Eurabia: The Euro-Arab Axis* som kom ut i 2005. Med denne boken får hun en udiskutabel plass blant kontrajihadismens tilhengere. I boken blir sammenhengen mellom den historiske dhimmi-ordningen og det moderne dhimmitude diskutert, samtidig som teorien om *Eurabia* blir presentert. Hun har altså kommet med to helt sentrale bidrag til det kontrajihadistiske miljøet, nemlig *dhimmitude* og *Eurabia*. Disse begrepene og forståelsen som ligger bak dem brukes av omtrent alle skribenter og forfattere innen det kontrajihadistiske miljøet.⁴¹

Robert Spencer

Bilde 2: Robert Spencer

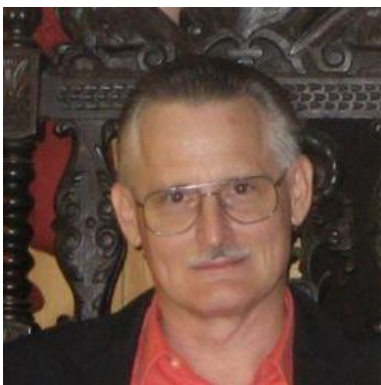
Robert Spencer (1962-) har studert religion ved universitet i North Carolina, og er bosatt i USA. Han har, sammen med andre profilerte islamkritikere, grunnlagt American Freedom Defense Initiative (AFDI). AFDI driver underorganisasjonen Stop Islamization of America (SIOA), som gjerne blir sett på som en søsterorganisasjon til Stop Islamization of Europe (SIOE). Robert Spencer er også redaktør på Jihad Watch, en viktig blogg innen det islamkritiske miljøet. Denne bloggen mottar økonomisk støtte fra David Horowitz Freedom

⁴¹ Indregard & Strømmen (2012), s. 22; Hannus (2012), Biografier, s.9.

Center, og Spencer er også en regelmessig bidragsyter i Horowitz sitt tidsskrift Frontpage Magazine.⁴²

Spencer har også skrevet flere islamkritiske bøker, blant dem *The Truth about Muhammad*, som lå på *The New York Times'* bestselgerliste i 2006. I 2008 utga Spencer boken *Stealth Jihad*, som brakte begrepet snikislamisering inn i den norske diskusjonen. *Steath Jihad* bygger på Bat Ye'ors idè om at muslimer er ute etter herredømme i Vesten.⁴³

Edward S. May

Bilde 3: Edward S. May

Edward S. May, bosatt i Virginia i USA, driver bloggen Gates of Vienna under pseudonymet Baron Bodissey, og dette er en av de viktigste bloggene i det kontrajihadistiske nettverket. Videre er han også leder for Center for Vigilant Freedom (CVF), her under navnet Ned May. Han har også vært styremedlem i International Free Press Society, sammen med andre profilerte islamkritikere.⁴⁴ Han var med på å starte årlige kontrajihadkonferanser, og har vært aktiv på disse også etter starten. Et av hans viktigere bidrag til kontrajihadismen, sett bort fra Gates of Vienna, er det som kalles *kontrajihad-manifestet*. Her beskriver han kontrajihadismen som en koalisjon med flere politiske mål. Problembeskrivelsen i manifestet blir karakterisert som apokalyptisk, men løsningen er ikke nødvendigvis brutal og voldelig.⁴⁵ May er gift med en person som under pseudonymet Dymphna også er en aktiv bidragsyter

⁴² Hannus (2012), Biografier, s.12.

⁴³ Indregard & Strømme (2012), s. 37.

⁴⁴ Hannus (2012), Biografier, s.10-11.

⁴⁵ Indregard & Strømme (2012), s. 32-33.

på Gates of Vienna.⁴⁶ May bruker et bilde av Otto von Bismarck, Preussens kansler mellom 1871 og 1890, som portrettbilde i introduksjonen til pseudonymet Baron Bodissey.⁴⁷

Fjordman (Peder Are Nøstvold Jensen)

Bilde 4: Peder Jensen

Nøstvold Jensen (1975-) er en norsk kontrajihadistisk blogger, som skriver under pseudonymer som Fjordman og Norwegian Kafir. Han blir av mange ansett som den som har hatt størst påvirkning på Anders Behring Breivik, og han ble sitert 118 ganger i Breiviks manifest. Jensen har senere tatt sterk avstand fra terrorhandlingene den 22.juli.⁴⁸ Han begynte å blogge rundt 2005, og har siden blitt en av de viktigste kontrajihadistiske bloggerne i Europa. Han har vært bidragsyter på blogger som Brussels Journal og Jihad Watch, og er en av de viktigste skribentene på Gates of Vienna. Han er også forfatter av boken *Defeating Eurabia* (2008)⁴⁹. Siden 2006 har Jensen skrevet rundt 395 essays på diverse blogger, de fleste på over 10 000 tegn. Edward S. May beskriver Jensen som en kontrajihadistisk intellektuell.⁵⁰

Jensen er åpent tilhenger av aktivistgruppen English Defence League (EDL). Den 19.juli 2012, tre dager før terroren i Norge, forfattet Jensen en støttende artikkel om EDL på deres nettside, hvor han skrev: "I don't know what the EDL will amount to in the future, but right

⁴⁶ Hannus (2012), Biografier, s.11.

⁴⁷ Baron Bodissey, <http://www.blogger.com/profile/13518154807805363319>, lest 12.05.13.

⁴⁸ Indregard & Strømme (2012), s. 35.

⁴⁹ Counter Jihad Report, *Top dozen Players, Peder Nøstvold Jensen*.

⁵⁰ Indregard & Strømme (2012), s. 32.

now it represents potential and hope. That's why I support the efforts of the EDL, and that's why you should do so, too."⁵¹ Jensen har også deltatt på flere kontrajihadkonferanser.⁵²

Gregory M. Davis

Bilde 5: Gregory M. Davis

Det er lite informasjon tilgjengelig om Gregory M. Davis, men hans bidrag til kontrajihadismen er likevel viktig. Han er forfatteren bak *Religion of Peace?: Islam's War Against the World* (2006), og var både produsent og regissør på dokumentarfilmen *Islam: What the West Needs to Know - An examination of Islam, Violence, and the Fate of the Non-Muslim World* (2006). Kommentatorer i denne filmen er blant andre Robert Spencer og Bat Ye'or.⁵³ Dokumentarfilmen er en "oppsummering" av kontrajihadistenes meninger og tanker, og utsagnene fra filmen blir sitert på flere av de største kontrajihadistiske nettstedene. Den blir også sitert i Breiviks manifest.⁵⁴ Videre er Davis forfatteren bak *Islam 101*, som kan ansees som en slags oppsummering av det kontrajihadistenes syn på islam. *Islam 101* blir fremhevet som en viktig post på Spencers nettsted Jihadwatch.

⁵¹ Fjordman (2011)

⁵² Counter Jihad Report, *Top dozen Players*, Peder Nøstvold Jensen.

⁵³ Internett Movie Database.

⁵⁴ Breivik (2011).

Lars Hedegaard

Bilde 6: Lars Hedegaard

Lars Hedegaard er en dansk journalist og historiker, og står bak grunnleggelsen av International Free Press Society (IFPS). Dette er i følge HopeNotHate en av de viktigste kontrajihadistiske nettverkene. Hedegaard har deltatt på en av kontrajihadist-konferansene i 2007.⁵⁵ Han er medforfatter av boken *I krigens hus – islams kolonisering av Vesten* (2003). Videre ble han i mai 2011 dømt for hets mot en folkegruppe, og den 5.februar 2013 ble han utsatt for et drapsforsøk.⁵⁶

Srdja (Serge) Trifkovic

Bilde 7: Srdja Trifkovic

Srdja Trifkovic er født i 1954 i Serbia, og er nå bosatt i USA. Han har studert internasjonale studier og statsvitenskap, og har doktorgrad i moderne historie. Han var aktiv i politikken under krigen i Bosnia, og vitnet til fordel for Ljubisa Beara som stod tiltalt som krigsforbryter.

⁵⁵ Counter Jihad Report, *Top dozen Players, Lars Hedegaard*.

⁵⁶ Hannus (2012), Biografier, s.7; Aftenposten (2013).

Han er senere blitt en sentral figur i kontrajihadismen, og har blant annet utgitt bøkene *Defeating Jihad* (2006) og *The Sword of the Prophet - Islam: History, Theology, Impact on the World* (2002), som begge står sentralt i den kontrajihadistiske litteraturen. Han er medkommentator i filmen *Islam – What the West needs to know* av Gregory M. Davis, sammen med blant andre Bat Ye'or og Robert Spencer. Han har også deltatt på flere kontrajihadistkonferanser.⁵⁷

2.2.2 Kontrajihadismens nettsteder

En hel del av kontrajihadistenes publisering skjer på diverse nettsteder. De mest sentrale er *Gates of Vienna* og *Jihad Watch*. Den kanskje viktigste av alle kontrajihadistiske blogger er *Gates of Vienna*, og blir som nevnt drevet av Edward S. May, eller Baron Bodissey som er hans pseudonym. Bloggens navn refererer til slaget ved Wien i 1683. Den ble startet opp den 9. oktober 2004. Fjordman, i tillegg til Bodissey og Dymphna, er en av de viktigste bidragsyterne til denne bloggen. Innhold på *Gates of Vienna* er sitert over 100 ganger i Brevviks manifest.⁵⁸

Jihad Watch ble grunnlagt den 23. september 2003 som en blogg for kontrajihadister. Grunnleggeren er Robert Spencer, og *David Horowitz Freedom Center* bidrar med økonomisk støtte. *Dhimmi Watch* er en blogg som er underlagt *Jihad Watch*. Bloggen har sterke bånd til organisasjonen *Stop Islamization of America*. Hoved-bidragsytere er Robert Spencer og Fjordman.⁵⁹ Jeg har også hentet noen kilder fra andre og mindre viktige blogger, men jeg finner det ikke nødvendig å presentere dem her.

2.3 Kilder og metode

Kildematerialet for denne oppgaven er et enormt stort felt av publikasjoner fra kontrajihadister over hele verden. Kildene dekker både publiserte bøker og bloggposter på forskjellige nettsteder. Sentralt i utvelgelsen av kilder står representativitet. Kildene jeg har valgt ut skal, så langt som overhodet mulig, være representative for kontrajihadismen som ideologi, mer enn "enkeltmannsutsagn". De fleste kildene som har blitt brukt er hentet fra de sentrale kontrajihadistene som står nevnt, med noen få unntak. De unntakene som er gjort, er for å støtte eller nyansere bildet som blir skapt av de sentrale tenkerne. Foruten

⁵⁷ Hannus (2012), Biografier, s.13-14.

⁵⁸ Hannus (2012) s.27; Counter Jihad Report, *Country guide, USA*.

⁵⁹ Counter Jihad Report, *Country guide, USA*.

publiserte bøker av de nevnte kontrajihadistene, baserer oppgaven seg i hovedsak på bloggposter på *Gates of Vienna* og *Jihad Watch*, som begge er helt sentrale nettsteder innen kontrajihadismen, men også litt på mindre kontrajihadistiske blogger og lignende.

Utvelgelsen av kildene støtter seg til beskrivelser av det kontrajihadistiske miljøet. Bøker som *Islamofobi* av Mattias Gardell, *The Islamophobia Industry* av Nathan Lean, *Det mørke nettet* av Øyvind Strømme, *Motgift* av diverse forfattere og rapporter angående kontrajihadisme, som f.eks. *Counterjihadrörelsen* av Martha Hannus, og *Counter-Jihad Report* av organisasjonen HopeNotHate, har alle vært til hjelp både utvelgelsen og analyseringen av kildene.

Som nevnt har jeg funnet en god del av kildene mine på diverse kontrajihadistiske blogger og nettsteder. Kildene varierer i størrelse, men de fleste ligger på rundt 3-10 sider, overført til et Word-dokument med normal formatering. Størrelsen varierer alt etter hvilken skribent det er snakk om. Postene fra Fjordman og Trifkovic vil for eksempel ofte ligge rundt 10 sider, mens Bodisseys poster ofte er kortere.

Kvalitet og skrivemåte på kildene varierer også en del. Kildene jeg for eksempel har hentet fra *Gates of Vienna* er hovedsakelig rettet mot et kontrajihadistisk publikum, noe som også viser igjen i skrivemåten. Det politiske budskapet som ofte er ment for å overbevise "tvileren" er tonet ned her, og postene fungerer mer som en samling av etablerte forståelser som kontrajihadistene er enige om. Skrivemåten på en del av disse bloggpostene bærer ofte preg av en uformell stil, noe også kvaliteten bærer preg av. Ser man på bloggen *Jihadwatch* er denne mer rettet mot et større publikum, og med en mer nøytral stil. Postene har ofte en mer formell, nesten akademisk, form. Også det politiske budskapet som er rettet mot allmennheten kommer klarere frem her.

Bøkene jeg har valgt ut, retter seg mot et større publikum enn kun kontrajihadister, noe også stilen bærer preg av. De inneholder mer kildereferanser enn mange av bloggpostene, selv om kildematerialet noen ganger fremstår som mangelfullt.

2.3.1 Muligheter og problemer knyttet til kildene

Med et så stort utvalg av kilder har mulighetene vært mange, men det har også problemene vært. Mange kilder har blitt lest og forkastet, og felles for de jeg sitter igjen med er at de

tilsynelatende har et historisk innhold, eller viser til historiebruk på en eller annen måte. Likevel er historie-faget på mange måter et konservativt fag, med en streng metodologi og tradisjon for hvordan kilder blir behandlet. Innen historiefaget er det ikke vanlig å bruke bloggposter som kilder, og jeg har derfor hatt lite metodisk litteratur å støtte meg til. Videre virker det som at historiebruk i slike publikasjoner stort sett er ett utforsket felt, noe som har gjort at jeg måtte finne min egen måte å løse oppgaven på. Det vil alltid være en ekstra utfordring og ikke kunne støtte seg til andres erfaringer i begynnelsen av ett arbeid. Samtidig har jeg ikke hatt "fastlåste" mønster eller skjema som mine kilder skal passe inn i, noe som gjør arbeidet til dels lettere og mer interessant.

På grunn av de åpne mulighetene med disse kildene, har jeg ikke forhold meg til en fastlåst metode gjennom arbeidet. I mine forberedende oppgaver til denne masteroppgaven har jeg forsøkt å sette temaet inn i en diskurs- eller representasjonsanalyse. Begrepet diskursanalyse handler om språk og språkbruk forstått som kulturelle og sosiale handlinger. Innen diskursanalysen snakker en ofte om at språket er en del av det språket prøver å skildre. Representasjonsanalyse omhandler hvordan personer og saksforhold blir fremstilt gjennom språklige eller ikke-språklige uttrykk. Etter hvert som jeg vurderte mine tidligere oppgaver, kom jeg til at disse metodene ikke var dekkende for mitt arbeid. De kunne gjort noen elementer ved mine kilder klarere, men jeg så at metodene også ville utelukke så mye av de jeg ønsket å se på, at jeg valgte å hovedsakelig se bort fra slik metodikk. Likevel kan det tenkes at oppgaven er inspirert av tanker bak både representasjonsanalysen og diskursanalysen, uten at disse blir benyttet slavisk.

Det knyttet seg flere utfordringer til kildene jeg har funnet på internett. Hovedproblemet med denne type kilder er flyktigheten. Kilder som jeg har brukt kan være borte uken etter. Jeg har derfor i all hovedsak kopiert kildene med datomerking over i dokumenter som jeg har lagret lokalt.⁶⁰ Jeg kan åpenbart ikke garantere at de nettsidene jeg refererer til gjennom oppgaven alltid vil være tilgjengelige, eller i samme utforming. I den grad det er mulig oppgir jeg alltid siste oppdateringsdato som datoen for publisering, ettersom det er denne versjonen jeg må forholde meg til.

⁶⁰ Jeg vil ikke ha mulighet til å legge ved kildene i sin helhet, men de er tilgjengelig ved å ta kontakt med meg.

Oppgavens kilder er hovedsakelig på engelsk, med litt norsk og dansk. Kontrajihadistene bruker i all hovedsak engelsk som kommunikasjonsspråk, også de norske som for eksempel Fjordman. Jeg har valgt å ikke oversette de engelske kildene, i frykt for å miste essensen i historiebruken og budskapet.

2.3.2 Analysens oppbygning og gjennomføring

Jeg har tidligere nevnt at det ikke er historiske fakta som står sentralt i historiebruken, men heller anvendelsen av disse. Derfor vil jeg ikke ta en kvalitativ vurdering av historiske påstander i denne analysen, med mindre dette vil være til hjelp for å forstå formålet med historiebruken bedre.

Oppgavens bruk av begreper må også diskuteres her. Jeg bruker begrepet *kontrajihadisme* i utstrakt grad. Begrepet sier noe om at denne gruppen står *imot* jihadisme, hvor jihadisme mot Europa blir ansett som en etablert fakta. Selv om jeg bruker begrepet, stiller jeg meg ikke bak denne påstanden. Jeg bruker kontrajihadisme på grunn av at det er dette kontrajihadistene selv bruker, og det er mest formålstjenlig å bruke dette begrepet for å kunne skille gruppen fra andre islamkritikere.

Slik er det også med flere andre begreper som blir brukt i denne oppgaven. *Vesten* og *islam* som benevninger på folkegrupper som utfører handlinger blir til i stor grad brukt av kontrajihadister, men problemet med dette er at det er "anakronistiske forenklinger".⁶¹ Likevel blir begrepene noen steder i denne oppgaven brukt på samme måten, men det er hovedsakelig for å holde analysen nært opp til kildene. Forenklet sett kan en si at begrepet *Vesten* vil vise til Vest-Europa med USA og Australia. Med *islam* menes muslimer, enten de er bosatt i Midtøsten eller andre steder i verden.

Problemstillingen som vil bli belyst gjennom denne analysen er altså; "Hvilken historiebruk finner man i kontrajihadistenes publikasjoner, og hvordan brukes fortiden her til å konstruere både en selvforståelse og et fiendebilde til Vesten?" For å finne de sentrale elementene ved deres historiebruk, har jeg valgt å dele min analyse inn i tre deler; hvordan historien blir brukt i konstruksjonen av selvforståelse, altså et "*vi-felleskap*"(1). Dette gjelder da gjerne kontrajihadistene, men kan favne om europeere, amerikanere, alle vestlige og videre. Den neste delen av min analyse omhandler konstruksjonen av et *fiendebilde* (2),

⁶¹ Leirvik (2012), s. 84.

hovedsakelig muslimer, men dette kan også favne om alle som ikke står sammen med kontrajihadistene. I den siste delen av analysen vil jeg se på hvordan kontrajihadistene bruker historien for å konstruere et bilde av *kontinuitet* i konflikten mellom vesten og islam(3).

3.0 Konstruksjon av et "vi-felleskap"

People draw on their experience to shape narratives about their lives, but equally, their identities are shaped by their narratives. They are therefore at the same time products of their stories about themselves as much as their stories emerge from their lives.

(Buckley-Zistel, 2009)

Vi skaper oss selv ved å se tilbake (Erling Sandmo, 1997)

Det er allment godkjent at historie-faget har identitetsskapende funksjoner. Som sitatene over viser til, er ens oppfatning av selvet sterkt knyttet til historie og opphav.

Identitetsdanning kan foregå både på individuelt plan og på et gruppeplan. Professor i historie ved NTNU, Ola Svein Stugu, skriver at de fleste kollektiv prøver å finne legitimitet og stolthet i forestillinger om eget opphav og fortid. Felles historie kan være med på å skape entusiasme for det fellesskapet som det blir skrevet om. Identitetsdanning både på individuelt og generelt plan innebærer at vi får forståelse av både hva vi *er*, og hva vi *ikke* er. Utskillelse er således en nødvendig del av identitetsforståelsen, og i et kollektiv vil dette si noe om hva *vi* er, i motsetning til *resten*.

Denne forståelsen av historiens identitetsskapende funksjoner er bakteppet for dette analysekapittelet. Kontrajihadismen er spredd over store deler av verden, og er mest utbredt i USA og Europa. Kontrajihadistene er ikke en enhetlig gruppe, verken ideologisk, som for eksempel ved kommunisme, eller etnisk, som for eksempel med nynazister. Derfor blir det desto viktigere å skape et bilde av et "vi-felleskap", som står i motsetningen til fiendebildet. Jeg vil her videre redegjøre for hvilke historiske referanser som blir brukt for å skape bildet av et "vi-felleskap", og hvilke karakteristikk og egenskaper som blir tillagt vi-fellesskapet gjennom disse historiske referansene. Jeg vil også se på hvordan historien blir brukt for å avgrense "vi-fellesskapet", og dermed legger føringer for hvem som inngår i dette, og hvilke meninger som er aksepterte innen fellesskapet.

3.1 Vi-fellesskapet

3.1.1 En sterk kultur

Noen av historieelementene som kontrajihadistiske skribenter bruker i forsøket på å definere hvem *vi* er, er referanser til middelalder, og da ofte til tiden rundt vikingtiden i

Nord-Europa mellom ca. 800–1050 evt.⁶² Et eksempel på dette finner vi på den kanskje største av alle de kontrajihadistiske bloggene, Gates of Vienna, i en post på 9 sider med tittelen "The Men of the North".

Utgangspunktet for posten er å definere den vestlige sivilisasjon, og i forsøket på å gjøre dette ser forfatteren til historien, spesielt i Nord-Europa. Posten er skrevet av Baron Bodissey, eller Edvard S. May, som er forfatteren av en stor del av postene på Gates of Vienna. Som tittelen viser til, omhandler denne posten "mennene fra nord", altså germanske og keltiske stammer, sammen med vikinger. Den omhandler altså ikke utelukkende vikingtiden, men begynner lenger bak i historien.

Posten begynner med å forklare opphavet til de forskjellige stammene i Nord-Europa, og starter med den indoeuropeiske innvandringen etter forrige istid. Denne innvandringen brakte med seg to store bølger av innvandrere, nemlig keltere og germanere. Posten tar så for seg forholdet mellom disse to stammene; at de etter hvert delte de britiske øyer mellom seg, og at deres kultur preget hele Nord-Europa.⁶³ Det som går igjen i denne delen av posten, er at forfatteren velger å fokusere på likhetene og forholdet mellom de to stammene:

The Celtic and Germanic tribes were closely related; some ethnologists consider them to be two branches of the same group. Their cultures were similar; they traded with one another, fought with one another, and presumably intermarried.⁶⁴

Etter at likheten mellom disse stammene, og deres innflytelse på Europa, er befestet, går posten videre til å beskrive vikingenes inntog i Nord-Europa. Disse blir, i likhet med de germanske og keltiske stammene, skildret som et sterkt, hardført og brutalt folkeslag:

When the monastery at Lindisfarne in northern England was sacked by the Vikings in 793, it was recorded by the Northumbrian chronicler Alcuin as an event of unspeakable brutality. Yet two and a half centuries earlier it was Alcuin's ancestors, the heathen Saxons, who had slaughtered and raped their way through the Christian communities of Britain. The Vikings were scarcely different; they were just late to the game.⁶⁵

⁶² Store norske leksikon (2013), *Vikingtiden*.

⁶³ Bodissey (2006): *The Men of the North*.

⁶⁴ Ibid.

⁶⁵ Ibid.

I sitatet over ser vi at det blir trukket likhetstrekk mellom sakserne og vikingene når det kommer til brutalitet og plyndring. Videre i posten blir vikingenes plyndring og erobring fremhevet mer, samtidig som forfatteren også legger vekt på andre trekk ved vikingenes erobringer, nemlig handelen. Bodissey skriver at vikingene var dyktige handelsmenn, som opprettet handelsbyer hvor enn de reiste, og etterlot seg sine gener:

The Vikings were otherwise dedicated traders, establishing fortified mercantile settlements wherever they went. The Norse Vikings, after plundering the many rich monastic targets in Ireland and northwestern Scotland, established trading centers which became Dublin, Limerick, and other major Irish cities. In their wake they left their blond-haired genes to supplement the black hair of the Celts.⁶⁶

Videre er det et viktig poeng for Bodissey at selv om vikingene opprettet handelssenter rundt om i Europa, var de ikke opptatt av å beholde sitt eget språk, men tilpasset seg kulturene de kom til. På denne måten spredte de sine gener over hele Europa, uten at deres språk ble spredt. En av folkegruppene Bodissey mener stammer direkte fra vikingene, er normannere fra Frankrike. Disse normannerne, med Vilhelm Erobreren i spissen, invaderte de britiske øyer i 1066, og brakte med seg sin kultur og sine gener her.⁶⁷

I den første delen av denne bloggposten er altså Bodissey opptatt av hvordan forskjellige folkeslag og stammer spredte seg rundt i Europa, og han er opptatt av hvordan folkeslagene henger sammen, enten gjennom blodsband eller kultur. Grunnen for dette kommer tydeligere frem i andre del av posten, hvor han tar opp den europeiske utvandringen til USA. Her er han opptatt av hvordan den europeiske kulturen og mentaliteten, som har rotfeste i den germanske krigerkulturen, blir med over til USA, og spiller en stor rolle i etableringen av det som i dag er USA:

English governance was transplanted successfully to North America, but the character of the new land was not solely English. The landless younger sons of the gentry, the fugitives and criminals, the religious refugees, and the political outcasts who initially came to America were drawn from the most adventurous and entrepreneurial of the Anglo-Saxon and Danish bloodlines. (...) This, then, is the complex American character, which is the largest facet of what is now known as the Anglosphere. But it is no more English than it is Irish or Scottish or Danish or Welsh. It

⁶⁶ Bodissey (2006): *The Men of the North*.

⁶⁷ Ibid; Store norske leksikon (2013), *Englands historie*.

is the character of the Men of the North, and is best represented by the Minutemen, the freeborn citizens who took up arms in 1776 to retake their ancient liberties.⁶⁸

Det er interessant at han bruker begrepet "Minutemen". Dette var kallenavnet på den amerikanske militsen som skulle være klar til kamp på ett minutts varsel.⁶⁹ Senere er begrepet "minutemen" blir brukt i militære og patriotiske sammenhenger, som eksempler på sterke og kampklare grupper. Derfor er det nok ikke tilfeldig at Bodissey bruker nettopp denne benevnningen i sin post. Videre er egenskaper som eventyrsøkende og oppfinnsomme er også en del av Bodisseys vi-fellesskap. Også en del mindre smigrende karakteristikk, som kriminelle, brutale og politisk og religiøst "utenforstående" er en del av dette bildet som Bodissey her konstruerer. Denne siste delen av karakteristikkene er viktig, ettersom den virker inkluderende for de som føler at de står utenfor de aksepterte politiske synspunktene i dag.

Bodissey trekker ikke bare på den nordiske mentaliteten fra vikingene når hans skal beskrive kjernen i den europeiske (og amerikanske) kulturen. Et eksempel på dette finner man i posten *The New Kristallnacht*, fra Gates of Vienna. Denne tar for seg undertrykking og forfølgelse av jøder i dagens samfunn. Han begynner med å vise til Krystallnatten i 1938, som av mange blir sett på som overgangen fra diskriminering til systematisert forfølgelse av jøder i Nazi-Tyskland.⁷⁰ Videre beskriver han det han mener er en ny bølge av jødeforfølgelse i Vesten, og hvorfor det er viktig at ikke kontrajihadistene er en del av denne bølgen, men heller står sammen med jødene. Han begrunner dette med jødernes bidrag til Vesten:

The Laws of the Jews form the moral and ethical core of Western Civilization. Without them we would be a hollow culture, subject to the whims of polytheism and prone to the fads of nihilism. They are the backbone of what makes us civilized; we repeal them at our own peril.⁷¹

Her skriver altså Bodissey at den jødiske loven er ryggraden i den vestlige kulturen, og at uten den ville Vesten vært polyteistisk og i mangel på sosiale og moralske normer. Han skriver også at selv om arkitekturen på de vestlige rettsbygningene gjerne er inspirert av gresk kultur, er loven som blir praktisert inne i bygningen jødisk. Etter dette kommer han også med en klar mening om at jøder inngår i vi-fellesskapet:

⁶⁸ Bodissey (2006): *The Men of the North*.

⁶⁹ Wikipedia (2013), *Minutemen*.

⁷⁰ Store norske leksikon (2013), *Krystallnatten*.

⁷¹ Bodissey (2004).

Whether or not it is 1933 (or 1936, or 1938) all over again, it is time for the West to make a stand. Before the shards of glass cover the pavement in front of Jewish businesses in the new Kristallnacht; before laws are passed restricting the rights of Jews; before whole families are shot and bulldozed into mass graves; before the mushroom cloud rises over Tel Aviv -- Western Civilization must stand up and be counted. We must say, with the Jews, "Never Again." I stand with the Jews.⁷²

Det kommer tydelig frem i publikasjonene til Bodissey at han vil "samle" Europa og USA under en fellesbetegnelse, gjennom å vise hvordan hele kulturen henger sammen gjennom historien og våre gener, og gjennom vår arv fra jødedommen. Også den sterke mentaliteten som Bodissey mener man finner hos *våre* forfedre, hos "mennene fra Nord", er viktig her. I følge Bodissey er det denne sterke mentaliteten som ligger i *våre* gener, som til slutt er en årsak til uavhengighetskrigen i USA i 1776, eller som han kaller det; kampen for å vinne tilbake "their ancient liberties"⁷³. Videre i posten *The Men of the North* kommer han med eksempler på hvordan denne sterke mentaliteten kommer til uttrykk.

3.1.2 Samarbeid og produktivitet

Da Bodissey mot slutten av denne posten setter den i en politisk sammenheng, kommer han inn på hvilke problemer "vi" i Vesten må hankses med. Her går han nærmere inn på sentrale kvaliteter ved den sterke mentaliteten til mennene fra Nord.

The Men of the North faced lethal reality with nothing more than their courage, their wits, and a willingness to co-operate with one another. We will need to do the same again. A new mastodon is looming in the glacial mist. We can only hope that the art of knapping flint is not completely forgotten. (...) In trying to define Western Civilization, I have often asked the question, "Who are we?" This is part of the answer. When we Americans look at Denmark — and the response of the Danes to the aggressive provocation of the Mohammed Cartoon Crisis — we are looking in a mirror. We would be well-advised to emulate our Viking cousins when our own turn comes.⁷⁴

Sitatet over viser hva Bodissey mener er essensen av sin historiefortelling; motet og styrken som tidligere er blitt vist hos mennene fra Nord er snart nødvendig igjen, og det nordiske blodet finner en igjen over hele den vestlige verden. Når tiden er inne, bør alle etterligne "the men from the North", med deres samarbeidsevne, deres modighet og kløkt. Han setter det også i en politisk kontekst i det han nevner karikatur-striden i Danmark. Bodissey bruker

⁷² Bodissey (2004).

⁷³ Bodissey (2006): *The Men of the North*.

⁷⁴ Ibid

også mennene fra Nord som eksempel til etterfølgelse i andre bloggposter. I posten *The Twelfth Viking*, skriver Bodissey:

As I've said before, it's not race that's the issue here, it's *culture*. The culture of the Danes, the Norsemen, the English, and the Celts. The culture of the hardy and self-reliant Men of the North, always ready to defend their ancient liberties with a ferocity that their enemies can scarcely imagine. The culture of productive enterprise and armed self-determination that has spread to all corners of the globe.⁷⁵

I dette sitatet ser vi igjen at det blir henvist til "The men of North" og deres kultur. Egenskaper som selvstendighet, samarbeid og produktivitet blir fremhevet. Videre i *The Twelfth Viking* kommer også Bodissey med det han mener er et eksempel på en av disse mennene fra nord, nemlig Holger Danske. Holger Danske er en dansk sagnhelt, som skal ha levd på 700-tallet. Grunnen for at Bodissey velger akkurat Holger Danske som sitt eksempel, finner man kanskje i Det Store Norske Leksikon, hvor det står om ham: "I de danske folkesagn er Holger Danske blitt en nasjonalhelt som vil stå frem og redde Danmark når det er i ytterste nød".⁷⁶ Navnet Holger Danske har også blitt brukt om en dansk motstandsorganisasjon under 2.verdenskrig, noe som har vært med på å bygge opp myten om Holger Danske som en forsvarer.⁷⁷ Dette elementet er viktig gjennom hele posten til Bodissey, som kommer frem i sitatet under, hvor han skriver at Holger Danske vil forsvare "oss" når tiden kommer:

Now, if even a trace of the blood of the Men of the North runs in your veins, or if you have lived long enough among them to have acquired some of their spirit, the hair on the back of your neck will rise when you read these words, and you will say, "Yes! This is the hero, the man who will defend us during the troubles that are surely coming."⁷⁸

Bodissey skriver altså at håret vil reise seg i nakken når man leser disse ordene, før han siterer en fortelling av H.C.Andersen på dansk:

Holger Danske sidder i den dybe mørke kælder hvor ingen kommer, han er klædt i jern og stål og støtter sit hoved på de stærke arme; hans lange skæg hænger ud over marmorbordet hvori det er vokset fast, han sover og drømmer, men i drømme ser han alt hvad der sker heroppe i Danmark. Hver juleaften kommer en Guds engel og siger ham at det er rigtigt, som han har drømt, og at han godt kan sove igen, for Danmark er endnu ikke i nogen ordentlig fare! men kommer det i en, ja, så vil den

⁷⁵ Bodissey (2006): *The Twelfth Viking*.

⁷⁶ Store norske leksikon (2013), *Holger Danske*.

⁷⁷ Wikipedia (2013), *Holger Danske resistance group*.

⁷⁸ Bodissey (2006): *The Twelfth Viking*.

gamle Holger Danske rejse sig så bordet revner, når han trækker skægget til sig! så kommer han frem og slår så det høres i alle verdens lande.⁷⁹

Ved å sitere denne historien av Andersen, gjør Bodissey det klart hvilket aspekt han fokuserer på ved fortellingen om Holger Danske. Det er det samme elementet som jeg tidligere har sitert fra det Store Norske Leksikon, altså at Holger Danske skal stå opp og forsvare sitt hjemland når situasjonen tilsier det. Etersom Bodissey vanskelig kan mene at det er selve den historiske Holger Danske som står opp, er nok hans poeng at det er mentaliteten og krigerkraften som bor i mennene fra nord, og også i kontrajihadistene, som våkner til live i motgang.

Det er også en annen faktor ved fortellingen om Holger Danske som gjør han aktuell for kontrajihadistene, og det er at han, selv om han tidligere hadde kjempet mot frankerne, inngikk fred med dem for å stå i mot islamsk okkupasjon. Bodissey skriver:

At the Battle of Poitiers in 732, the Frankish king Charles Martel defeated the Saracens and pushed the forces of Islam back into the Iberian Peninsula. It was not until 1492 that the Moors were finally thrown out of Europe, but in the meantime the Islamic virus was contained in Spain and Portugal, and thus kept out of the heart of Western Europe.(...) According to the chroniclers, Holger had previously done battle with the Franks over their incursions into Danish territory. But in 732 the menace of the Saracens forced him to set aside his differences with Charles Martel and journey southwards to fight side-by-side with the Frankish forces against the common enemy.⁸⁰

Vi har nå sett på hvordan samarbeidsevne innad i kontrajihadismen er fremhevet som en karakteristikk. Denne egenskapen blir fremhevet i historien om Holger Danske og Charles Martel. Nå, da Bodissey mener vesten igjen er truet av muslimer, er en slik enighet som Martel og Holger Danske her kom til, igjen nødvendig. Mot slutten av posten *The Twelfth Viking*, oppsummerer Bodissey hvordan dette samarbeidet allerede er smått på plass, og det skildres igjen gjennom Holger Danske:

Forget the Twelfth Imam. We've got our own dude sitting on the bench. Call him the Twelfth Viking. He's suited up, ready to join the contest as soon as he's required. The Men of the North form the core of the Counterjihad. They are already in action, clearing the back alleys of Anbar Province, riding point in Kabul, and forming up in

⁷⁹ Bodissey (2006): *The Twelfth Viking*.

⁸⁰ Ibid.

self-organized groups to defend our borders with Mexico. (...)Holger Danske is the man who best represents us. He'll be there in the hour of our greatest need.⁸¹

Til nå har vi sett hvordan den fremtredende kontrajihadisten Bodissey henviser mye til "mennene fra nord" og vikinger i forsøket på å skape et "vi-fellesskap" blant kontrajihadistene. Denne historiebruken kan minne mye om bildet av vikingene som var vanlig i Norge rundt 1900. Om dette skriver historieprofessor Jan Bjarne Bøe:

Rundt 1900 besto med andre ord bildet av vikingene av positive verdier man kunne bygge en nasjon på, menn med selvtillit og kraft, folk med framferd, dyktighet og gå-på-mot. Dette var egenskaper man også brukte som merkebygging for handel og samfunnsliv ellers.⁸²

Bildet av vikingene i Norge rundt 1900 er bemerkelsesverdig likt det bildet som kontrajihadistene forsøker å skape, og i begge tilfellene har målet vært å skape en slags identitet for individ og gruppe. Norge var i "startfasen" som nasjon, og bildet av vikingene var en viktig del av nasjonsbyggingen. Det bildet som ble skapt av vikingene viste at det norske folk var sterke, med en *egen* og rik forhistorie. Man finner mange likhetstrekk til kontrajihadistene her. Kontrajihadismen er en relativt ny bevegelse, som er spredt over store deler av verden. Ettersom de ønsker å fremstå som en enhetlig gruppe, blir felles opphav viktig. Bodissey skaper et slikt felles opphav ved å vise til blant andre vikinger. Videre er vikingenes styrke helt sentralt her, og kontrajihadistene ønsker å fremstå som en sterk gruppering som er klare til kamp for sin kultur når den tid kommer.

3.1.3 Lederegenskaper

Et fokus på en eller flere helteskikkelser i historien, som ved Holger Danske i *The Twelfth Viking*, er noe som går igjen hos kontrajihadistenes historiebruk. Det er oftest historiske skikkelser knyttet til krig, og da helst i en krig som involverer muslimer. Et eksempel på dette finner vi i posten *The Other September 11th*. Her er det flere historiske skikkelser som blir diskutert, med hovedvekt på Jan III Sobiesky og "Stonewall" Jackson.

Jan III Sobieski ble valgt til konge i Polen, og satt mellom 1674-96. Han er mest kjent som kongen som stoppet den ottomanske invasjonen i slaget ved Wien i 1683.⁸³ Det er også dette som gjør ham så stor blant kontrajihadistene, ettersom slaget ved Wien står veldig

⁸¹ Bodissey (2006): *The Twelfth Viking*.

⁸² Bøe (2006).

⁸³ Encyclopædia Britannica, *John III Sobieski*.

sentralt i all kontrajihadistisk historiebruk. Sobieski blir i *The Other September 11th* fremhevet for sine lederegenskaper, i en tid da disse var helt nødvendige. Bodissey skriver:

What is striking about Jan III Sobieski is the quality of his leadership. More important than arms, manpower, tactics, supplies, and even courage, leadership is what makes the difference in any war. When Jan Sobieski led his men down that hill into the Ottoman flank, it was his presence at the front of the charge that demonstrated his dauntless nature and absolute determination. Character cannot be faked, and men who recognize this kind of character in their leader will follow him into the gates of Hell.⁸⁴

Her ser vi at Bodissey fremhever egenskapen til å lede folk, foran taktikk, våpen og mot. Egenskapen til å lede folket gjør den store forskjellen, og da kommer både dristigheten og determinasjonen til syne. Den norske bloggeren og kontrajihadisten Fjordman viser også til Sobieski, men med en litt annen vinkling enn den vi finner hos Bodissey. I posten *Recommendations for the West* bruker Fjordman Sobieski som eksempel på at folk trenger noe å kjempe for:

When Westerners such as Polish king Jan III Sobieski led their troops to victory over the Turks in the 1683 Battle of Vienna, they fought for a number of reasons: Their country, their culture and their religion, among other things. People don't just need to live, they need something to live for, and fight for. We are against Islam. What are we for?⁸⁵

Her mener Fjordman at Sobieski kjempet for sitt land, sin kultur og religion, og det er også det han fremhever som viktige kamparenaer for kontrajihadistene videre i denne bloggposten. Sobieski blir altså brukt som et eksempel både på gode lederegenskaper, og som et eksempel på en mann som kjempet for de *viktige* sakene.

Historiebruken rundt Sobieski fremstår på mange måter som selektiv, og er preget av en slags "puslespill-historie". Øyvind Strømme påpeker denne selektiviteten i sin bok *Det mørke nettet* (2011). Strømme bruker historien om Imre Thököly for å illustrere sitt poeng. Protestanten Thököly var i en tid konge av Øvre Ungarn.⁸⁶ Samtidig var han i allianse med Mehmed IV, den ottomanske sultanen som angrep Wien og Sobieski i 1683.⁸⁷ Historien om Thököly passer dårlig inn når kontrajihadistene velger ut gode eksempler på hvordan vi-

⁸⁴ Bodissey (2006): *The Other September 11th*.

⁸⁵ Fjordman (2006): *Recommendations for the West*.

⁸⁶ Store norske leksikon (2013), *Imre Thököly*.

⁸⁷ Strømme (2011), s. 90.

felleskapet er, eller bør være. Han kan gjerne inneha mange av de samme kvalitetene som for eksempel Sobieski, men dette blir irrelevant ettersom han kjempet på "feil" side.

Inntrykket av at Bodissey driver en "puslespill-historie" blir ytterligere forsterket videre i posten *The Other September 11th*. Her er det lederegenskapene til Stonewall Jackson som blir fremhevet. Stonewall Jackson var en general fra Sør-statene under den amerikanske borgerkrigen. Han opparbeidet seg et rykte som en fryktløs leder, og han hadde stor innflytelse på de slagene han deltok i.⁸⁸ Dette er elementer som Bodissey er opptatt av:

The successes of the Confederacy during the same period were also owed to the character of a single man: General Thomas Jonathan "Stonewall" Jackson. The character of his leadership was such that on numerous occasions he could rouse the men under his command from exhausted despair to unparalleled feats on the battlefield. It was not his exhortations, nor his pep talks, nor his provisioning of the commissary; it was his example as a leader that inspired his men to unswerving loyalty and dedication.⁸⁹

I følge Bodissey var det altså ikke oppmaninger, kommandoer eller taler som motiverte soldatene til Jackson, men det eksempelet han satte som leder. Det var dette som fikk soldatene hans til å være lojale og dedikerte til sin leder. Vi ser altså hvordan det er egenskapene som leder er det som blir fremhevet, og at slike egenskaper er helt nødvendige blant kontrajihadistene. Bodissey ser Sobieski og Stonewall Jackson som et eksempel til etterfølgelse for alle kontrajihadister, som han også fremhevet Holger Danske som et ikon til etterfølgelse. Det er likevel ikke nok med samarbeid, lederegenskaper og samarbeid dersom kontrajihadistene ikke er enige om hva de faktisk kjemper for. Dette har Fjordman fokus på i sin post, hvor han trekker frem religion, land og kultur som viktige kamparenaer både for Sobieski og kontrajihadister i vår tid.

Mot slutten av *The Other September 11th* samler Bodissey de historiske trådene han er inne på i flere av postene sine. Han setter de tidlige nevnte historiske personene inn i dagens situasjon, og skaper et bilde av kontrajihadistiske skribenter som Vestens redningsmenn:

When things get bad enough, people like them will arise naturally as leaders, because that is when we will need them. When the time of trouble gets here, a virtual Holger Danske will emerge from the cellars of Kronborg, shake the cobwebs out of his beard, put on his helmet, pick up his sword, and take up once again the defense of the

⁸⁸ History.com, *Stonewall Jackson*.

⁸⁹ Bodissey (2006): *The Other September 11th*.

Realm. Charles Martel will pick up his hammer and enter the fray. Jan III Sobieski will rise up from his bed of rest, rouse the Winged Hussars, and lead a cavalry charge down the information highway. A Stonewall Jackson of the blogosphere will emerge, scratch his red beard, look deeply into the mind of the enemy, and discover how to use his weaknesses to overcome him.⁹⁰

Bodissey benytter seg av mange historiske referanser, og det kan noen ganger være vanskelig å se de logiske linjene mellom referansene han bruker. Han bruker Sobieski, Stonewall Jackson og Holger Danske fritt, alt etter hvilke egenskaper han vil fremheve. Det blir ikke problematisert at den nevnte Thököly også var en sterk europeisk leder som kjempet på motsatt side i laget ved Wien. Historien om Charles Martel og Holger Danske brukes også ukritisk, og det tas ikke høyde for at Holger Danske er en sagnhelt, og hans historiske opphav er uklart. Så lenge historien kan brukes som et eksempel på en kamp mot muslimer, brukes Bodissey denne ukritisk. Videre ser vi også at det ikke er bare i kampen mot muslimer han henter sine historiske referanser fra. Historiene om "The Minutemen" fra den amerikanske frigjøringskrigen og Stonewall Jackson fra den amerikanske borgerkrigen blir begge brukt som eksempler til etterfølgelse for kontrajihadister. Noe av grunnen for at Bodissey bruker nettopp disse, er nok at han selv er amerikaner og skriver hovedsakelig for et amerikansk publikum. Han bruker da referanser som er kjent for sitt publikum, noe de selv kan kjenne seg igjen i. Alle disse historiske referanse gjør som nevnt at bildet blir preget av en slags puslespill-historie. Om en slik historieforståelse skriver Øyvind Strømme:

Denne typen historiefortelling er typisk for den moderne islamkritikken. (...)De groteske historiene som fortelles kan gjerne være reelle nok – i alle fall ut fra hva vi har grunnlag for å konkludere ut fra et ofte heller spinkelt kildemateriale. Når de tas ut av sin historiske sammenheng blir de imidlertid meningsløse (...). Historien blir karakterløs (...). Det er en propagandistisk historietilnærming.⁹¹

Historien er løsrevet fra tid og rom, og kontrajihadister velger fritt fra historielandskapet, alt etter hvilke kvaliteter, egenskaper og sammenhenger de ønsker å fremheve. Som Strømme fremhever, er det ofte et heller dårlig kildemateriale som ligger bak, og historiefremstillingen kan nærme seg propaganda.

⁹⁰ Bodissey (2006): *The Other September 11th*.

⁹¹ Strømme (2011), s. 90.

3.2 Avgrensning av vi-fellesskapet

Kontrajihadismens historieunivers gir oss altså et bilde av et folk som er bundet sammen av kultur og felles opphav, og som når tiden kommer må samarbeide og kjempe mot fienden, som fryktløse ledere som forsvarer sitt land og sin kultur. Videre vil jeg nå se på hvordan kontrajihadister bruker historien for å legge til avgrensninger av vi-fellesskapet.

3.2.1 Pro-islamske krefter undertrykker vi-fellesskapet

Bodissey går langt i å mene at Vesten består av sterke folkeslag, som er tett bundet sammen gjennom felles mentalitet og kultur. Andre skribenter innen kontrajihadismen har gjerne et mer dystert syn på dagens situasjon, og mer definert oppfatning av hvem vi-fellesskapet innebærer, og hvem som står utenfor.

Den tidligere nevnte Fjordman, en av de virkelig store skribentene i det kontrajihadistiske miljøet, har skrevet en bloggpost med tittelen *Who Are We, Who Are Our Enemies – The Cost of Historical Amnesia*, hvor han diskuterer det historiske jihad mot Vesten. Her tar han opp flere eksempler på historiske personer som burde vært en større del av europeisk historie, men som på grunn av som på grunn av pro-islamske krefter ikke har fått den plassen de fortjener. Et eksempel på dette, er det Fjordmann skriver om Janos Hunyadi:

Janos (John) Hunyadi, Hungarian warrior and captain-general, is today virtually unknown outside Hungary, but he probably did more than any other individual in stemming the Turkish invasion in the fifteenth century. (...) His work slowed the Muslim advance, and may thus have saved Western Europe from falling to Islam. By extension, he may have helped save Western civilization in North America and Australia, too. Yet hardly anybody in West knows who he is. Our children don't learn his name, they are only taught about the evils of Western colonialism and the dangers of Islamophobia.⁹²

Fjordman mener her at på grunn av at Hunyadi kjempet mot islam, har pro-islamske krefter sørget for å skyve denne historiske personen ut av den vestlige historiefortellingen. Videre skriver han at folk fra Vesten ikke er stolt av sin egen kultur og kulturarv, delvis på grunn av historieuniverset som vi blir presentert. Han mener vi blir opplært til å skamme oss over vår egen plass i historien, og at mennesker som har betydd mye for kampen mot islam, og dermed også europeisk kultur, blir skjøvet inn i de historiske skyggene:

⁹² Fjordman (2006): *Who Are We, Who Are Our Enemies – The Cost of Historical Amnesia*.

Western Europe today is a strange and very dangerous mix of arrogance and self-loathing. (...) On the other hand, if we didn't have such a culture of self-loathing, where our own cultural traditions are ridiculed in favor of a meaningless Multicultural cocktail, we probably wouldn't have allowed massive Muslim immigration, either. There doesn't have to be a contradiction between being proud of your own cultural heritage and knowing that there may still be lessons you can learn from others. A wise man can do both. Westerners of our age do neither.⁹³

Så Fjordman har et mørkere syn på vi-felleskapet enn hva vi for eksempel har sett av Bodissey tidligere. Likevel sitter man igjen med et inntrykk av at Fjordman ikke snakker om kontrajihadistene i disse skildringene. Han snakker om det vestlige folk generelt, og ettersom kontrajihadistene er bevisst på sin kultur og sin historie, er de ikke en del av denne generelle bølgen av "historisk hukommelsestap".

Paul Fregosi deler til dels Fjordmans syn på dagens bilde av Vesten. Fregosi er en fransk-britisk journalist som står bak boken *Jihad in the West: Muslim Conquests from the 7th to the 21st Centuries*, og også i denne boken blir den historiske jihad mot Vesten diskutert. Fregosi døde før det kontrajihadistiske bloggene blomstret opp etter 11.september 2001, men boken hans blir referert til på flere av bloggene, blant i Fjordmans post *Who Are We, Who Are Our Enemies – The Cost of Historical Amnesia*. I omtalen til Fregosis bok, som også Fjordman har sitert, står det:

Jihad, the Muslim holy war against Christians and others, has raged for 1300 years with bloody conquests in Europe dating from campaigns to convert the infidels in the 7th century to today's random acts of terrorism in the name of Allah. Yet this huge unrecorded 'hole' in European history has been censored and stifled by political and literary authorities who have feared reprisals from angry Muslims trying to hide a legacy of brutality vastly more bloody and six times longer in duration than the atrocities of the crusades. (...) In a bright and brisk narrative, Paul Fregosi's unique and provocative work is the first, and only, general history of the Jihad, the most neglected and disregarded phenomenon in European history.⁹⁴

Også her får leseren et inntrykk av et undertrykt folkeslag i Vesten, som på grunn av politiske og litterære pro-islamske krefter, er uopplyste om hvilke lidelser muslimene har påført Vesten. Skildringene som Fjordman og Fregosi her benytter seg av, skaper et skille mellom folkene i Vesten; Man har de uopplyste *massene*, som ikke er klar over hvilken situasjon de befinner seg i. Så har man kontrajihadistene, som har sett situasjonen med åpne øyne, og

⁹³ Fjordman (2006): *Who Are We, Who Are Our Enemies – The Cost of Historical Amnesia*.

⁹⁴ Ibid.

som ser det som sin plikt og oppgave å opplyse andre om hvilket folk de faktisk er, hva deres kultur består av, og hvor veien må gå videre.

Både de uopplyste massene og de opplyste kontrajihadistene er likevel en del av vi-fellesskapet som blir skapt. De som står utenfor det fellesskapet som kontrajihadistene konstruerer, er de pro-islamske kreftene som skal være til stede i Vesten. Fregosi kaller disse politiske og litterære autoriteter, og det kommer frem i Fjordmans tekst at han mener det samme, ettersom han skriver at skolebarn ikke får lov til å lære om noe annet enn Vestens forbrytelser og faren med islamkritikk.

3.2.2 Holocaust-fornektelse

Vi har tidligere sett hvordan kontrajihadistiske skribenter mener at man bør stå sammen mot jødisk undertrykkelse i Vesten. En annen avgrensning av vi-fellesskapet omhandler noe av det samme. I posten *Here We Go Again*, er det igjen snakk om jødeforfølgelse under 2.verdenskrig. *Here We Go Again* er et oppgjør med besøkende på kontrajihadistiske blogger, som mener at Holocaust aldri har skjedd, eller er kraftig overdrevet. Den er skrevet av Takuan Seiyo, en islamkritisk blogger, opprinnelig fra Øst-Europa men nå bosatt i Japan.⁹⁵

Posten begynner med å sitere en person som har stilt spørsmål med Holocaust-historien og dens ekthet, før den går videre med Seiyos kommentar til dette. Det blir klart gjennom posten at Seiyo mener at kontrajihadistene må ta avstand fra Holocaust-fornektelse:

Please do Gates of Vienna readers a favor and post elsewhere. I will deal in a later chapter with the issue of White Nats' desperate massaging of Holocaust history as an attempt to wrest Western history from what, to them, should have been the losers, in order to place the skein of narrative back in the hands of what ought to have been the winners, that is, "white people." They don't quite get that WW2 is a story of the ultimate triumph of Western Civilization and of Whites, and that there is no need at all to lie or fall prey to wishful delusions. The losers who wrested the skein of history are not "the Jews" or "the coloreds" but white Marxists-Socialist professors in the 1960s. What they lost is their faith in the infallibility of Marxist dialectics, in view of how prosperous and content the Western proletariat had become. (...) the Holocaust, by then, had been firmly documented, catalogued and established for what all but a few Nazis in hiding thought would be all time.⁹⁶

⁹⁵ Brussels Journal, *Takuan Seiyo*.

⁹⁶ Seiyo (2013).

Det som Takuan Seiyo her skriver, viser altså at han mener at kontrajihadistene tar avstand fra både holocaust-fornektelse og nazisme. Han ber bloggere med motstridende meninger om å poste sine kommentarer på andre blogger enn Gates of Vienna. Han legger vekt på at det ikke er *behov* for å lyve eller vri på historien, ettersom Holocaust-historien allerede oppfyller det "kravet" som er nødvendig. Det er interessant at han, ut i fra sine formuleringer her, kan mene at så lenge behovet er til stede, kan det være rettferdiggjort å vri på historien til sin egen fordel. Videre mener han at *marxist-sosialister* står bak en historiekonstruksjon som ikke holder mål, og at denne er opphavet til nynazistenes tankegang i dag. Med slike formuleringer prøver han å flytte "skylden" for Holocaust-fornektelsen over fra de "uskyldige" nynazistene, over på venstresiden av den politiske skalaen.

Bruk av Holocaust-historien for å si noe om hvordan kontrajihadistene og befolkningen i Vesten er og bør være, samtidig som man setter venstresiden i et dårlig lys, finner man også i en annen post på Gates of Vienna. Denne er skrevet av Dymphna, pseudonymet for kvinnen som er gift med Bodissey. Posten heter *The Last Boat Out of Liverpool*, og er en personlig fortelling om Dymphnas familie, og deres opplevelser under 2.verdenskrig. Posten tar avstand fra Holocaust-fornektelse, i tillegg til å sette fokus på dagens jøde-hat i Vesten. Dymphna skriver:

I observe myself in the same position my mother occupied when it was her turn to watch what the Western world does to Jews. (...) The fact that I know she and I were and are part of a larger historical wave of Western selfdestruction does not provide surcease. The most bizarre and perverted aspect of this phenomenon of self-hatred is the denial of the Holocaust itself. This symptom of our cultural depravity, even if it exists only on the fringes, is deeply disturbing for what it portends for the future of the West. If we are denied our remembrance of the past — and 9/11 is now entering this "VERBOTEN" zone — then what are we? What are we, with no history?⁹⁷

Her setter altså Dymphna Holocaust-fornektelse i sammenheng med terror-angrepet mot USA i 2001, og fremstiller det som at det er de samme kreftene som står bak fornektelsen av begge to. Når da Dymphna skriver at det å minnes Holocaust og 9/11 nå begge går under en "forbudssone" i historien, er dette i et forsøk på å sette disse to historiske hendelsene i en sammenheng, og å gjøre Holocaust aktuelt for dagens "islam-vennlige" situasjon i Vesten.

⁹⁷ Dymphna (2006).

Det kan tenkes at kontrajihadister tar avstand fra holocaust-fornektelse for å skille seg fra nynazisme og lignende grupperinger i det ytterste høyre, og det kan også tenkes at kontrajihadister gir åpent støtte til jødene ettersom Israel i deres øyne er en siste utpost mot "islam". Videre vil også de fleste kontrajihadister identifisere seg som kristne, og dette kristne grunnsynet gjør at de identifiserer seg med jødene. Det kan også tenkes at de bruker Holocaust-historien aktivt for å sette den venstrevridde og islam-vennlige eliten i et dårlig lys, og for å skille dem ut fra det vi-fellesskapet som de ønsker å skape.

3.3 Sammendrag

Historiebruk har som nevnt identitetsskapende funksjoner, og vi har nå sett hvordan kontrajihadistiske skribenter bruker historien for å skape et "vi-fellesskap". I dette fellesskapet inngår vestens "etniske" befolkning, altså de som stammer fra de indoeuropeiske stammene som innvandret til Europa for tusener av år siden. Særlig vikinger blir trukket frem her, og egenskaper som blir fremhevet er styrke, fellesskap, eventyrlyst, modighet og kløkt. Den europeiske kulturen som inneholder disse egenskapene, er i følge kontrajihadistene også basert på arven fra jødedommen, og dermed blir også jøder inkludert i dette vi-fellesskapet.

Vi har også sett hvordan vi-fellesskapet blir delt i to; de uopplyste massene og de opplyste kontrajihadistene. For å opplyse de uopplyste, må kontrajihadistene være gode ledere, samtidig som de må ha en samarbeidsevne. Her tenker ikke kontrajihadistene på samarbeid på tvers av kultur og religion, men å samarbeide med sine med-kontrajihadister mot et felles mål. I dette kapittelet har vi i tillegg sett hvordan det som kalles de "pro-islamske" kreftene, altså media, academia og vestlige regjeringer, blir utelukket fra vi-fellesskapet

Til slutt vil jeg vektlegge hvordan historiebruken i konstruksjonen av vi-fellesskapet er preget av en slags puslespill-historie, hvor elementer fra historien blir valgt ut etter hvilke karaktertrekk som skal fremheves, eller hvilket publikum de retter seg mot. Vi har sett hvordan for eksempel Bodissey fremhever elementer fra USAs historie, som "the minutemen" og Stonewall Jackson når han retter seg mot det amerikanske publikummet. Videre ser for eksempel Fjordman til europeisk historie, ved blant annet historien rundt Janos Hunyadi når han beskriver hvordan det europeiske folk er undertrykket, og har glemt

sin egen forhistorie. Andre elementer fra historien som ikke passer inn i kontrajihadistenes bilde, som for eksempel Imre Thököly, blir oversett og tilsidesatt.

4.0 Konstruksjon av fiendebilde

Problematisk blir det når (...) opplevinga av det som ikkje er "oss", blir fylt av mistanke og hat og "dei andre" blir til eit fiendebilete, eller når fortida blir medvite manipulert for identitetspolitiske formål. (Stugu 2010)

I forrige analysekapittel så vi hvordan kontrajihadister bruker historien for konstruere et vifelleskap, som i største tilfelle omfavner den vestlige befolkningen, og som i minste betydning omfatter de "opplyste" kontrajihadistene. Videre vil jeg nå se hvordan historien blir brukt for å skape en motpart, eller et fiendebilde, til kontrajihadistene.

Det engelske ordet *counterjihadism*, eller *kontrajihadisme* på norsk, sier oss allerede noe om det fiendebildet de er opptatt av. Noen av definisjonene på det engelske ordet *counter* er; One that is an opposite, to meet or return (a blow) by another blow, to move or act in opposition to; oppose.⁹⁸ Alle disse definisjonene sier oss noe om at kontrajihadister står mot, eller i opposisjon til, jihadisme. Jeg vil derfor her se kort på hva som er den allment aksepterte definisjonen på jihadisme, før jeg senere vil se på kontrajihadistenes forståelse av jihadisme, og hvordan de bruker elementer fra historien for å skape et bilde av hvem de anser som jihadister.

4.1 Jihad

4.1.1 Jihad i Koranen og Sunna-litteraturen

Hellig krig utført i Guds navn, kan en finne eksempler på både i både kristen og islamsk litteratur. *Jihad* blir brukt i stedet for *Hellig krig* i koranen.⁹⁹ Jihad kan sees på som et juridisk begrep. Utgangspunktet for hva islamske lærde legger i det, finner vi både i Koranen og i tradisjonslitteraturen, eller *sunnaen*.

Direkte oversatt kan Jihad bety "bestrebelse" eller "strid", men også "anstrengelse på Guds vei".¹⁰⁰ Hovedsakelig dreier det seg om to typer anstrengelse; en indre og en ytre. Disse blir ofte omtalt som henholdsvis den *store* og *lille* jihad.

⁹⁸ The Free Dictionary, *Counter*.

⁹⁹ Slot-Henriksen (2001), s. 9.

¹⁰⁰ Vogt (2005) s. 136.

Den store jihad er først og fremst en kamp om å bekjempe sitt eget ego, eller sine egne "indre demoner".¹⁰¹ Et eksempel fra Koranen som omhandler den store jihad finnes i sure 16.126. Dette skriftstedet handler om en bestrebelse for Herren, om å bekjempe sine indre demoner og å gå på Herrens vei:

Kall til Herrens veier med visdom og vakker formaning! Diskuter med dem på beste måte! Herren vet best hvem som vandrer bort fra Hans vei, og hvem som er på rett vei.

Den lille jihad dreier seg derimot om en ytre bestrebelse, og kan tolkes som en oppfordring til væpnet kamp mot ikke-muslimer. Noen vil hevde at det kun dreier seg om en forsvarskrig, mens andre vil påstå at det dreier seg om en oppfordring til å omvende eller utslette alle de vantro.¹⁰² I sure 9.5, som også kalles *Sverdverset*, finner en et eksempel på dette:

Men, når de fredlyste måneder er til ende, så drep avgudsdyrkerne hvor dere finner dem, - pågrip dem, beleir dem, legg bakhold for dem overalt! Men hvis de omvender seg, forretter bønnen og betaler det rituelle bidrag, så la dem dra sin vei. Gud er tilgivende, - nåderik.

I de eldste delene av Koranen er det mest fokus på forsvarskrig; "Kjemp for Guds sak mot dem som bekjemper dere, men gjør dere ikke skyldige i aggresjon. Gud liker ikke de aggressive" (Sure 2.186). Det er i de senere deler, som er skrevet under Medina-tiden, at det blir tale om en angrepskrig; "... kjemp alle mot de vantro, så som de alle kjemper mot dere, og vit at Gud er med de gudfryktige" (Sure 9.36). Denne tvetydigheten i Koranen gir rom for flere tolkninger, alt etter hvilket vers en velger å se på.

Sunnaen er en del av "tillegglitteraturen" til Koranen. Dette er en samling av tradisjonslitteratur, og den har svært stor betydning i islam. Den er, nest etter Koranen, grunnlag for både lover og praksis.¹⁰³ *Hadithene*, tradisjonsberetninger om profeten Muhammad, hans lære og hans liv, brukes som en rettesnor for hvordan muslimer skal leve sitt liv.¹⁰⁴ Den mest pålitelige og anerkjente samlingen kommer fra Sahih al-Bukhari. Forskere anser denne samlingen som den mest autentiske av hadith-samlingene.¹⁰⁵ Al-Bukharis

¹⁰¹ Neegaard, Grande, Heiene, Kvalvaag, Reinvang, & Aas (2006), s. 132.

¹⁰² Eidhamar, Breidlid, Nicolaisen, Sødal, & Winje (2004), s. 143.

¹⁰³ Neegaard, Grande, Heiene, Kvalvaag, Reinvang, & Aas (2006), s. 109.

¹⁰⁴ Ibid, s. 109.

¹⁰⁵ Ibid, s. 109.

samling har et kapittel som heter "Fighting for the cause of Allah (Jihaad)". Her får man et bilde på hvor sentralt jihad kan stå innen islam;

Volume 4, Book 52, Number 41:

Narrated Abdullah bin Masud:

I asked Allah's Apostle, "O Allah's Apostle! What is the best deed?" He replied, "To offer the prayers at their early stated fixed times." I asked, "What is next in goodness?" He replied, "To be good and dutiful to your parents." I further asked, what is next in goodness?" He replied, "To participate in Jihad in Allah's Cause." I did not ask Allah's Apostle anymore and if I had asked him more, he would have told me more.¹⁰⁶

Ut fra dette kan jihad forklares både som en indre og ytre konflikt. En kan imidlertid se hvor sentralt begrepet er, og det er kun overgått av bønn og respekt for eldre, to meget sentrale elementer innen islam. Bønn er den eneste av de fem søylene som blir nevnt. De to neste eksemplene tar opp hvordan Gud tilgir og belønner dem som kjemper for hans sak;

Volume 4, Book 52, Number 59:

Narrated Abu Huraira:

Allah's Apostle said, "By Him in Whose Hands my soul is! Whoever is wounded in Allah's Cause....and Allah knows well who gets wounded in His Cause....will come on the Day of Resurrection with his wound having the color of blood but the scent of musk."

Volume 4, Book 52, Number 66:

Narrated Abu Abs:

(who is 'Abdur-Rahman bin Jabir) Allah's Apostle said, " Anyone whose both feet get covered with dust in Allah's Cause will not be touched by the (Hell) fire."¹⁰⁷

Sitatene viser hvordan de som blir fysisk skadet eller lider annet tap under kampen for Allah, skal bli belønnet på dommens dag, og unnsnippe helvete. Vi kan altså si at det handler mer om frelse enn en oppfordring til krig. Det finnes flere henvisninger til jihad i sunnaen, både i dette og i andre kapitler i Al-Bukharis samlinger. Her er de er imidlertid ikke så "krigsfokusert" som de man kan finne i Koranen.

Både sunnaen og koranen er tvetydige når det kommer til jihad, og jihad det kan anses både som en indre og ytre krigføring. Likevel er det ofte den ytre kampen som blir forbundet med jihad, kanskje spesielt i media. Rolf Slot-Henriksen, en skeptiker til islam, mener at koranen

¹⁰⁶ University of Southern California.

¹⁰⁷ Ibid.

påbyr en troende muslim til å kjempe mot de vantro som en hellig plikt, og at hele 213 koranvers handler om dette. Han sier videre at jihad ofte kalles for "den sjette søyle", og at det derfor er en plikt på linje med de andre fem søylene. Jihad kan derfor oppfattes som et påbud inntil hele verden er muslimsk.¹⁰⁸

Denne påstanden må sees i lys av at Slot-Henriksen er negativ til islam. Kari Vogt, som er mer opptatt av de fredelige reformbevegelsene innen islam, skriver i sin bok "*Islam – Tradisjon, fundamentalisme og reform*" at det i tidlige tider ble diskutert om jihad skulle være en sjette søyle. Videre skriver hun at jihad etter diskusjonen ble oppfattet som en fellesplikt, og ikke som en individuell plikt på linje med de andre fem søylene. Til slutt skriver Vogt at denne diskusjonen har blusset opp igjen siden 1970-tallet, men at det nå bare er grupper av ekstremister som ser dette som en individuell plikt.¹⁰⁹

4.1.2 Kontrajihadistenes syn på jihad

De forskjellige meningene om definisjonen og utbredelsen av jihad er altså mange. Ettersom det kan sees på både som en kamp med seg selv, og som en kamp mot vantro, er begrepet jihad sentralt i mange diskusjoner rundt islamsk tro og lære. Det er selvfølgelig også helt sentralt i mange kontrajihadistiske publikasjoner, og det finnes flere definisjoner på jihad her. Den sentrale serbiske kontrajihadisten Srdja Trifkovic har skrevet sin definisjon av jihad i boken *Defeating Jihad* (2006):

Jihad, war in the path of Allah with the objective of converting, killing, or else subjugating and taxing the "infidel" was in Muhammad's view the most important work a man could perform, in addition to having faith and performing a blameless pilgrimage.¹¹⁰

Trifkovic kaller jihad for "Allahs vei", og legger vekt på drap, konversjon og undertrykking av vantro som sentrale elementer i jihad. Han viser også til hvordan Muhammad la vekt på jihad. *Den store jihad*, kampen mot en selv, blir ikke nevnt av Trifkovic her. Videre skriver Trifkovic om jihads påvirkning på verden etter Muhammad:

The doctrine of jihad was also Muhammad's most significant single contribution to world history. It defined Islam in its earliest days. And Jihad has defined the relations

¹⁰⁸ Slot-Henriksen (2001), s. 9.

¹⁰⁹ Vogt (2005), s. 138.

¹¹⁰ Trifkovic (2006). Utdrag hentet fra: http://orthodoxinfo.com/general/defeatingjihad_ch3.aspx.

between Islam and other religions and cultures ever since. It continues to define the mindset of Islam today.¹¹¹

Her legger han stor vekt på hvordan jihad har vært med på å definere islam fra de tidligste dager og opp til i dag, og at det har hatt stor betydning for forholdet mellom islam og andre religioner. Trifkovic skriver at det fortsetter å påvirke islams tenkemåte i dag, men ettersom islam ikke er en organisme som kan tenke, må vi gå ut fra at han mener at det jihad påvirker tenkemåten til *muslimer* i dag. Han mener altså at jihadisme forstått som kamp mot vantro er, og har alltid vært, en sentral del av islamsk tro og lære. Trifkovic tar senere også opp forholdet mellom den store og lille jihad:

Only after the universal Islamic Empire is established, the notion of an "inner" jihad—that of one's personal fight against his ego and sinful desires—may become prominent, but it was predicated on the assumption that the external, real jihad "in the path of Allah" was nearing its completion. The concept of spiritual struggle was never meant to replace, let alone abrogate the original, warlike meaning. Furthermore, all jihad is "defensive jihad" once it is accepted that the legal formulation of the relationship of Muslims to others is based on the principle that Islam is a universal message which the whole of mankind must accept or else submit to.¹¹²

Den store jihad utøves altså ikke før den lille jihad har nådd sin ende og det islamske riket er universelt, mener Trifkovic. Hvor i den islamske litteraturen han henter dette fra, fremgår ikke i boken hans. Han skriver også at all jihadisme ansees som defensiv jihadisme, ettersom muslimer mener at all verdens befolkning skal underkaste seg islam. Muslimer mener at all annen tro og overbevisning er at angrep på profetens budskap, og derfor er all krigføring mot de vantro defensiv krigføring, i følge Trifkovic.

Synet på jihad som sentralt i all muslimsk tro og lære er viktig i store deler av den kontrajihadistiske litteraturen, og Trifkovic står ikke alene om dette synet. Der hvor mange vil argumentere for at islam har gjennomgått en reformasjon etter Muhammads tid, og at muslimer ser på jihad med andre og mer fredfulle øyne i dag, er kontrajihadistene uenig. Fjordman tar opp dette i posten "*On Moderate Islam*":

Yes, religions do evolve. Stoning people to death was once practiced by Jews, but they progressed and left this practice behind because they considered it to be cruel, which it is. The problem is that there are literally dozens - more than one hundred,

¹¹¹ Trifkovic (2006). Utdrag hentet fra: http://orthodoxinfo.com/general/defeatingjihad_ch3.aspx.

¹¹² Ibid.

depending on how you count - verses calling for Jihad in the Koran, and additional ones in the hadith. Any "tolerant" form of Islam would have to reject all of these verses, permanently, in addition to the personal example of Muhammad and his followers as well as a large body of secondary literature by more than a thousand years of sharia scholars. That's a tall order. We should also remember that Jihad is not the end goal of Islam. Sharia is. Jihad is a tool used to achieve sharia and the rule of Islamic law extended to all of mankind.¹¹³

Fjordman mener altså at en eventuell tolerant form for islam ikke kan eksistere, siden muslimer da må se vekk fra så mange formaninger fra Koranen og Hadith-litteraturen at det ikke er gjennomførbart. Videre kommer Fjordman inn på Eurabia og dhimmitude-teorien når han skriver at jihadisme brukes av muslimer for å legge hele verden under sharia-lover. I den samme posten står det også at det finnes moderate muslimer, men at disse ikke kan kalles troende muslimer:

I have long derided [hånet] the "moderate Islam" meme [vrangforestilling] as a theory with no basis in reality or history It's wishful thinking, dangerous and suicidal. Yes, of course there are moderate Muslims — laspsed, secular Muslims but pious Muslims are jihadis.¹¹⁴

Påstanden som fremsettes her, er altså at fromme og troende muslimer alle er jihadister. Jeg har til nå sett på hvilken forståelse kontrajihadister har av jihadisme. De mener at dette er en så viktig del av islam at det ikke kan oversees eller bli satt til side. De mener videre at krigføring mot de vantro vil pågå inntil hele verden er underlagt islam. Jeg vil nå se på hvordan de bruker historiske elementer for å skape et fiendebilde preget av jihad.

4.2 Historiebruk i fiendebildet

Kontrajihadister viser mye til tiden rundt profeten Muhammad i konstruksjonen av et fiendebilde. Det kan selvfølgelig diskuteres hvor mye en kan kalle dette historiebruk, ettersom historiene rundt Muhammad gjerne er preget mer av teologi enn historiske fakta. Mange kontrajihadister vil også betvile eksistensen til Muhammad. Den sentrale kontrajihadisten Robert Spencer har utgitt en bok med tittelen *Did Muhammad Exist?* (2012), hvor han diskuterer validiteten rundt den historiske Muhammad. Han skriver:

Did Muhammad exist? As a prophet of the Arabs who taught a vaguely defined monotheism, he may have existed. But beyond that, his life story is lost in the mists of legend, like those of Robin Hood and Macbeth. As the prophet of Islam, who

¹¹³ Fjordman (2008).

¹¹⁴ Ibid.

received (or even claimed to receive) the perfect copy of the perfect eternal book from the supreme God, Muhammad almost certainly did not exist. There are too many gaps, too many silences, too many aspects of the historical record that simply do not accord, and cannot be made to accord, with the traditional account of the Arabian prophet teaching his Qur'an, energizing his followers to such an extent that they went out and conquered a good part of the world.¹¹⁵

Spencer godtar at det kan ha eksistert en profet med navn Muhammad, men avviser omtrent alle andre aspekter ved den historiske Muhammad. Han mener at det er for stort sprik mellom historiske dokumenter og fortellingene om Muhammad som man finner i Koranen og sunnaen.

Jeg vil på tross av dette, se på hvordan kontrajihadister bruker fortellinger om Muhammad for å konstruere et fiendebilde. Dette gjør jeg ettersom kontrajihadister, Spencer inkludert, behandler fortellinger om Muhammad som høyst reelle hendelser, og ikke bare som religiøse myter. Flere av fortellingene om Muhammad blir brukt av kontrajihadister for å konstruere et bilde av muslimer som blodtørstige krigshissere. En av de første jeg vil se på i denne sammenheng, er faktisk Robert Spencer. Seks år før boken *Did Muhammad Exist?* gav han ut boken *The Truth about Muhammad: Founder of the World's Most Intolerant Religion*, som lå på *The New York Times* bestselgerliste da den ble utgitt i 2006.¹¹⁶

I denne boken tar Spencer for seg Muhammads liv og lære ved hjelp av tidlige biografier og henvisninger til Koranen og Hadith-skriftene. Boken er likevel gjennomsyret av Spencers syn og tolkninger, og han karakteriserer Muhammad som en voldelig krigshisser gjennom store deler av boken. I bokens siste kapittel, med overskriften *Muhammad's legacy*, skriver Spencer:

The words and deeds of Muhammad have been moving Muslims to commit acts of violence for fourteen hundred years now. They are not going to disappear in our lifetimes; nor can they be negotiated away. The best thing that Western governments can do is recognize their character and move to limit their influence within their countries and around the world, calling upon Muslims who call themselves moderate to renounce definitively these elements of Islam, and formulate their policies bearing in mind that most Muslims will continue to regard Muhammad as "an excellent example of conduct." The sooner this is done, the safer we all will be. But as long as this manifold

¹¹⁵ Spencer (2012), s. 214-215.

¹¹⁶ Wikipedia (2013), *The Truth About Muhammad*.

problem continues to be ignored, Muhammad will continue to inspire his followers to wield the sword in his name.¹¹⁷

Her blir det trukket rette linjer mellom Muhammads ord og handlinger til dagens krigs- og terrorhandlinger, og Spencer mener at Muhammad har inspirert sine tilhengere til voldelige handlinger i 1400 år. Spencer ønsker å skape et bilde av muslimer som voldelige, og hvor grunnen for volden er hentet direkte fra fortellingene om Muhammad. Videre ser Spencer på en "løsning" på det han anser som et problem, og dette er i følge Spencer å begrense muslimers muligheter i Vesten, og at vestlige regjeringer må formulere sin politikk med tanke på at de fleste muslimer ønsker å følge i "krigshisseren" Muhammads fotspor. I filmen *Islam - What the West need to know* utbroderer Spencer videre sitt syn på hvordan muslimer er påvirket av Muhammad.

Another example, maybe even more chilling of the deleterious influence that Muhammad's example has upon the Islamic world was exemplified recently by an Egyptian leader of a radical Muslim party who wrote just recently that he couldn't believe that the be-headings in Iraq were being protested by Muslims. Weren't they aware that the Prophet Muhammad himself beheaded between 600 and 900 men personally members of Jewish Quraizah tribe in Arabia after he had defeated them. Didn't they realize that if the prophet did it then this is the proper way to behave and so the Mujahideen in Iraq who are beheading people are simply obeying the example of the prophet. Now we can see then since the Prophet Muhammad himself participated in many battles and raids and did indeed perpetrate these be-headings, he ordered the assassinations of several of his political opponents and he behaved in general like a typical seventh-century warlord. The problem is that when this is transferred to twenty-first century behavior, twenty-first century context of behavior then what you get are terrorists.¹¹⁸

Igjen har Spencer et ensidig fokus på "kriger-siden" ved Muhammad, og generaliserer dette til å gjelde alle muslimer som følger ham. Han mener at om en følger Muhammads eksempel i dag, så vil en kunne kalles terrorist. Spencer skaper altså et bilde av en religion bygget rundt en voldelig krigsherre, og at alle religionens tilhengere derfor vil være voldelige terrorister. Andre kontrajihadister stiller seg bak Spencers syn på muslimer og islam. Fjordman skriver også om Muhammads påvirkning på muslimer gjennom historien:

Some Western observers are searching for a "Muslim Martin Luther" who is expected to end the resurgent Islamic Jihad. But one could argue that we already have a Muslim Martin Luther: He's called Osama bin Laden, deeply inspired by the teachings

¹¹⁷ Spencer (2012), s. 194.

¹¹⁸ Daly, Davis (2006).

of Muslim Brotherhood thinker Sayyid Qutb. If "reform" is taken to mean a return to the historical period of the religious founder, Muhammad, and his followers, it will lead to an inevitable upsurge of Jihadist violence, since that was what Muhammad and his followers were all about.¹¹⁹

Fjordman mener at man ikke kan forvente seg en fredfull reform av islam, ettersom Muhammads lære er det som blir ansett som "moralisk korrekt" innen islam. Han viser til Martin Luther, og dermed også reformasjonen av kristendommen i Europa, for å eksemplifisere dette. Han mener at om noen kan ansees som muslimenes Martin Luther, så må det være Osama bin Laden, ettersom hans handlinger ligger nært opp mot Muhammads lære.

Det dystre synet på islam og muslimer finner en også hos Srdja Trifkovic. I et foredrag i New Orleans i 2003 sa han:

The West has yet to learn fully the lesson that my Balkan ancestors were forced to learn six centuries ago, that Islam is a collective psychosis seeking to become global, and any attempt to compromise with madness is to become part of the madness oneself.¹²⁰

Trifkovic snakker her om lidelser som befolkningen på Balkan skal ha hatt rundt år 1400 e.v.t.¹²¹, og hvordan dette har "lært" dem noe om islam. På bakgrunn av dette karakteriserer han islam som en "kollektiv psykose" som man ikke kan inngå kompromiss med, og som ultimate mål er verdensherredømme. Bildet av islam som en kompromissløs ideologi er noe den danske journalisten Lars Hedegaard bygger opp under. I et intervju med Asger Trier Engberg om den muslimske innvandringen til Vesten, uttalte Hedegaard:

"This cannot be solved with a compromise, it's either our civilisation or their non-civilisation and barbarism. Our two ways of life are like fire and water. One of them must be victorious".¹²²

Vi har tidligere sett hvordan kontrajihadister viser til Holocaust og Holocaust-fornektelsen i avgrensningen av vi-fellesskapet. Man kan også finne andre eksempler på hvordan de bruker hendelser fra 2.verdenskrig for å konstruere et fiendebilde. Når Lars Hedegaard viser til

¹¹⁹ Fjordman (2008).

¹²⁰ Trifkovic (2003), s.7.

¹²¹ Balkan-halvøya ble invadert av det osmanske riket rundt år 1400. For mer, se: http://snl.no/Balkans_historie.

¹²² Europe News (2009). Dette intervjuet lå på nettet i et video-opptak, men er senere blitt fjernet. Sitatet er hentet fra <http://europenews.dk/en/node/28661>, lest 15.04.13.

Muhammads tid for å beskrive islam, og kommer han også inn på 2.verdenskrig for å beskrive hvordan situasjonen kan komme til å se ut:

Islam is an army. Integration is not working simply because it's absolutely forbidden to integrate. We in the West have a hard time understanding a culture that does not change, that has an essence, that has remained the same for 1400 years... Why is it that, the longer the muslims have stayed in the country, the less integrated they are? This started me off... We have to look at their core values... Our leaders do not take this seriously and I am afraid that it will take a public uprising before they will take this seriously. But they must. After the German occupation of Denmark there were quite a few who had collaborated with the enemy who came into very hot water. The same thing could happen here...¹²³

Hedegaard sammenligner altså situasjonen i Danmark under 2.verdenskrig med muslimsk innvandring til Vesten i dag. Han skriver at de som samarbeidet med fienden under 2.verdenskrig fikk problemer etter krigen. Det samme kan skje nå, mener Hedegaard. Med disse formuleringene sidestiller han muslimske innvandrere med de tyske okkupantene, som han kaller fienden.

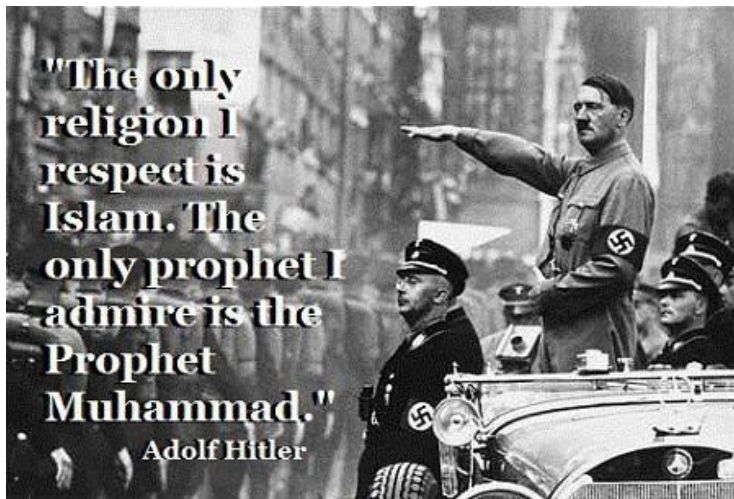
Vi finner også andre referanser til hendelser rundt Nazi-Tyskland i denne konstruksjonen av et fiendebilde. Baron Bodissey kommer inn på Krystallnatten når han skal beskrive fiendebildet Vesten i dag står ovenfor. Jeg har tidligere sett hvordan Bodissey i posten *The New Kristallnacht* skrev om hvordan den jødedommen var ryggraden i den vestlige kulturen, og med dette innlemmet jøder og Israel inn i vi-felleskapet. Jeg vil nå vise til samme bloggposten for å se hvordan han bruker historien for å skape et fiende-bilde som står i mot vi-felleskapet.

The New Kristallnacht fra Gates of Vienna tar som nevnt for seg undertrykking og forfølgelse av jøder i dagens samfunn, og Bodissey begynner med å vise til Krystallnatten i 1938. Videre går han over til å liste opp eksempler på at Vesten står på dørterskelen til en ny krystallnatt. Blant faresignalene Bodissey nevner, er hvordan jødiske studenter blir angrepet i USA, at synagoger blir brent i Belgia og hvordan jøder flykter fra antisemittisme i Frankrike. På bakgrunn av blant annet det som står over, mener Bodissey at vi må forberede oss på en ny Krystallnatt.

¹²³ Europe News (2009).

I sine eksempler på jødeforfølgelse, reelle eller ikke, legger Bodissey til en faktor i bildet av fienden. Det er ikke bare muslimer eller muslimske innvandrere i Vesten som må ansees som en trussel og en fiende, men også anti-semitter og andre som forfølger jøder i dag. Ved å vise til Krystallnatten i 1938 prøver han å gjøre det klart hvor langt denne jødeforfølgelsen har kommet, og hvordan vi snart må forberede oss på at denne "fienden" snart vil gå over fra diskriminering til systematisert forfølgelse eller folkemord.

Bodissey har også skrevet en post med tittelen *The Counterjihad Manifesto*, hvor de endelige målene til kontrajihadistene blir listet opp. På Freedomfighterradio.net, hvor *The Counterjihad Manifesto* er postet, finner vi dette bildet:

Bilde 8: Freedomfigtterrado.net

Ektheten i dette sitatet fra Adolf Hitler er vanskelig å verifisere, ettersom et internettsøk hovedsakelig vil treffe på islamfiendtlige nettsteder og blogger, hvor kildereferanser ikke er utbredt. Uansett om sitatet er ekte eller ikke, vil bildebruken i konteksten med *The Counterjihad Manifesto* forsterke den sammenhengen mellom Nazi-Tyskland og islam som kontrajihadistene forsøker å skape. I løpet av den samme posten kommer også Bodissey med sitt syn på islam som totalitær ideologi, og ikke en religion:

Islam is above all a totalitarian political ideology, sugar-coated with the trappings of a primitive desert religion to help veil its true nature. The publicly stated goal of Islamic theology and political ideology is to impose the rule of Islam over the entire world, and make it part of Dar al-Islam, the 'House of Submission'.¹²⁴

¹²⁴ Bodissey (2012): *The Counterjihad Manifesto*.

4.3 Sammendrag

Begrepet *kontrajihadisme* sier oss altså noe om hva denne gruppen ønsker å kjempe mot, nemlig jihadisme. Vi har sett hvordan *jihad* blir behandlet i den islamske litteraturen.

Begrepet er tvetydig, og kan bety både en indre og en ytre kamp. Senere har vi sett hvordan kontrajihadistene definerer jihad. Blant kontrajihadistene blir jihad ansett som en ytre kamp mot alle ikke-muslimer, og som en plikt for alle troende muslimer. De vektlegger drap, konversjon og undertrykking, og at disse elementene av jihad har vært med på å definere islam siden 600-tallet, og er like gjeldende i våre dager. I følge kontrajihadistene finnes det ikke noen moderat form for islam, og alle fromme og troende muslimer er jihadister. Krigføring mot ikke-muslimer vil derfor foregå i en eller annen form til hele verden er muslimsk.

For å underbygge dette synet på islam og jihadisme, viser kontrajihadistene mye til tiden rundt Muhammad. De bruker denne delen av historien for å skildre Muhammad som en voldelig krigshisser, og de legger stor vekt på at Muhammad blir ansett som prakteksempel på en muslim. Konsekvensen av dette er at alle muslimer blir sett på som voldelige, og kontrajihadistene mener at alle som følger Muhammads eksempel derfor vil kunne kalles terrorister.

Videre i konstruksjonen av et fiendebilde har vi sett at kontrajihadistene legger vekt på historien rundt Nazi-Tyskland for å nansere fiendebildet. De trekker linjer mellom det totalitære tyske regimet under 2.verdenskrig og islam som religion, og viser til at jøder blir forfulgt over hele verden også i dag, både av muslimer og pro-islamske krefter. Vi har også sett hvordan de bruker et sitat fra Hitler for å trekke linjer mellom nazismen og islam, før det blir slått fast at islam er en totalitær ideologi, med verdensherredømme som mål.

5.0 Konstruksjon av kontinuitet

...hate [is] the link among the present, the future, and a re-created past. In this sense it serves as a social chain for successive generations as a particular event or trauma becomes mythologized and intertwined with a group's sense of self. (...) it is this process that often leads people to conclude that ethnic conflicts are timeless. (Kinnvall, 2004)

Til nå har vi sett hvordan kontrajihadistene bruker historie for å konstruere både et vifelleskap og et fiendebilde, som er i en kontinuerlig kamp mot hverandre. I det tredje og siste analysekapittelet vil jeg nå vise hvordan historien blir brukt for å skape kontinuiteten i denne konflikten, altså hvordan kontrajihadistene bruker historien for å vise at kampen mellom Vesten og islam ikke er enestående for vår tidsalder, men har pågått over lang tid.

5.1 Bølger av jihadisme

En gjennomgående teori i store deler av den kontrajihadistiske litteraturen er forestillingen om to eller flere *bølger* av jihadisme. Hovedinnholdet i denne forestillingen er at kontrajihadistene ikke ser på krigs- eller provokasjons-handlinger fra muslimer gjennom historien som isolerte hendelser, men heller som en rekke av hendelser som henger sammen; altså som flere *bølger* av jihadisme.

En kan finne mange forklaringer eller oversikter over disse bølgene på flere av de store kontrajihadistiske bloggene. Et godt eksempel på dette er posten *Islam 101* av Gregory M. Davis. Posten er fremhevet som en av de viktigere artiklene på Robert Spencers nettsted Jihad Watch, og fungerer som en introduksjon til islam. *Islam 101* er på ca. 15 000 ord. Det kommer ikke klart frem på hvilket tidspunkt den er forfattet, men i følge forfatteren selv er posten et sammendrag av en film og en bok han står bak, og på grunn av deres utgivelsesdato er det derfor naturlig å anta at den har blitt forfattet i 2006 eller senere. Under overskriften *Jihad Through History* skriver Davis om flere bølger av islamsk hellig krig:

- Den første store bølgen av jihad: arabere, 622-750 e.v.t.
- Den andre store bølgen av jihad: tyrkere, 1071-1683 e.v.t.¹²⁵

Under den første bølgen ser Davis til araberne, og da spesielt Muhammad og hans etterfølgere. Han skriver at Muhammad, før sin død, sendte brev til de store rikene i

¹²⁵ Davis: *Islam 101*.

Midtøsten og forlangte deres underkastelse. Dette mener Davis er et bevis for at Muhammad ikke hadde noe ønske om å begrense islamsk ekspansjon på den arabiske halvøy, men ønsket at "the one true religion, revealed by the final and fullest prophet, should have universal sway."¹²⁶

Davis skriver videre at Muhammads etterfølgere spredte islam til Bysants, Persia og Vest-Europa, og at denne spredningen først stoppet ved slaget ved Poitiers i 732 e.v.t. Her møtte araberne den tidligere nevnte Karl Martell, som derfor er en viktig historisk person for kontra Jihadistene.^{127,128} I områdene som araberne la under seg, utslettet de i følge Davis også omtrent all den eksisterende kulturen:

As Muhammad had plundered his foes, so his successors also stripped the conquered areas -- incomparably richer both materially and culturally than the desolate sands of Arabia -- of their wealth and manpower. Almost overnight, the more advanced civilizations of the Middle East, North Africa, Persia, and Iberia saw their agriculture, native religions, and populations destroyed or plundered. (...) the catastrophes those lands suffered were very nearly complete.¹²⁹

Davis ser altså på denne første bølgen av arabisk Jihad som katastrofal for de landene som ble underlagt islam. Han fremholder slaget ved Poitiers som grunnen for at bølgen stoppet i Vest-Europa, og skriver videre at islam bredte om seg dypt inn i Sentral-Asia. Her stod islam sterkt helt til den mongolske invasjonen fra Øst. Denne invasjonen svekket det islamske riket og endte den arabiske dominansen.¹³⁰

Den andre bølgen av Jihad mener Davis at tyrkere, eller det osmanske riket, stod bak i perioden 1071-1683 e.v.t.. Han skriver at ottomanene angrep det bysantinske riket, og slaget og den muslimske seieren ved Manzikert gjorde at det tyrkiske riket lå åpent for invasjon. Den andre bølgen av Jihad ble likevel bremset av korsfarernes inntog i det hellige land, men ved begynnelsen av 1300-tallet var Europa igjen truet av tyrkerne. Davis skriver videre at denne andre bølgen nådde sine topper i slagene ved Wien i 1529 og 1683, hvor de ved det

¹²⁶ Davis: *Islam 101*.

¹²⁷ Store norske leksikon (2009), *Poitiers*.

¹²⁸ Davis: *Islam 101*.

¹²⁹ *Ibid.*

¹³⁰ *Ibid.*

sistnevnte ble stoppet av den tidligere nevnte polske kongen Sobieski.¹³¹ Etter slaget i 1683 ble islam svekket, og Davis skriver:

Following its defeat at the walls of Vienna in 1683, Islam entered a period of strategic decline in which it was increasingly dominated by the rising European colonial powers. Due to its material weakness vis-à-vis the West, dar al-Islam was unable to prosecute large-scale military campaigns into infidel territory. The Islamic Empire, then ruled by the Ottoman Turks, was reduced to fending off the increasingly predatory European powers.¹³²

Den andre, og tyrkiske, bølgen av jihad ble i følge Davis altså stoppet i 1683, og islam gikk inn i en periode med forfall. Videre fortsetter han med overskriften *Jihad in the Modern Era*, hvor han går gjennom det som han ser på som diverse tilfeller av jihad gjennom 18- og 1900-tallet, før han avslutter kapittelet med: "The fact is, the percentage of conflicts in the world today that do not include Islam is pretty small. Islam is making a comeback."¹³³ Davis nevner altså ikke noen tredje bølge direkte, men han hintet om at vi står på terskelen av en ny bølge med jihad. I konklusjonen av *Islam 101* skriver han:

(...) the Muslim world increasingly possesses the freedom and means to support jihad around the globe. In short, the reason that Muslims are once again waging war against the non-Muslim world is because they can.¹³⁴

Hos flere andre av de kontrajihadistiske skribentene finner vi også forestillingen om bølger av jihadisme, som for eksempel hos Bodissey på *Gates of Vienna*. Forskjellen mellom Davis og Bodissey er at Bodissey skriver eksplisitt om den tredje bølgen av jihad:

On a bright September morning in 1683 the tide of the second wave of the Great Islamic Jihad turned and began to ebb. On a bright September morning in 2001, the tide of the third wave of the Great Islamic Jihad was at its flood.¹³⁵

Også på bloggen *Citizenwarrior* finner vi denne forestillingen, og også her blir alle tre bølgene nevnt, i en post med tittelen *The Third Jihad*. Fremstillingen av de to første bølgene er lik som hos Davis; de begynner med Muhammed, og ender med slaget ved Wien i 1683. Videre blir det skrevet om den tredje bølgen:

¹³¹ Davis: *Islam 101*.

¹³² Ibid

¹³³ Ibid.

¹³⁴ Ibid.

¹³⁵ Bodissey (2006): *The Other September 11th*.

The Islamic push to dominate — all other cultures, all other religions, and all other governments — has never stopped. But we are referring to large waves of success for the Islamic expansion; periods where vast new territories were brought under the control of Shari'a law. Now we are in the third jihad, the third great wave.¹³⁶

Kontrajihadistene er altså, som vi har sett, opptatt av at konflikter gjennom historien hvor muslimer har vært involvert, ikke er enkeltstående hendelser, men er en del av forskjellige bølger. De fremstiller dette som at muslimer står samlet mot et felles mål, som virker å være verdensdominans. Det som til nå har stoppet dem, har vært viktige slag hvor sentrale historiske figurer for kontrajihadistene har stått i spissen.

Denne forestillingen om flere bølger av jihadisme er overfladisk, og går ikke inn i detaljene i de forskjellige historiske hendelsene som den omfavner. Jeg vil derfor nå se på diverse andre publikasjoner og poster, for å se hvordan de relativt detaljert behandler de samme hendelsene for å skape kontinuiteten som kontrajihadistene er opptatt av.

5.2 Muhammed og hans etterfølgere

Kontrajihadistiske skribenter har valgt året 622 e.v.t. som starten på den første bølgen av jihad, også kalt den arabiske bølgen. Dette er året da Muhammad flytter fra Mekka til Medina, og det er også starten på den islamske kalenderen.¹³⁷ Det er selvfølgelig mange referanser til Muhammad i den kontrajihadistiske litteraturen. Et eksempel på dette finner man i Paul Fregosis bok *Jihad in the West: Muslim Conquests from the 7th to the 21st Centuries*. Fregosi er en fransk-britisk journalist, og kan ikke med rette kalles en kontrajihadist, ettersom han døde før oppblomstringen av denne ideologien. Boken er utgitt i 1998, altså før terror-angrepet mot USA i 2001, som av mange blir sett på som startskuddet for kontrajihadismen. *Jihad in the West* er likevel sentral i ideologien, ettersom den behandler jihad som en kontinuerlig bølge av muslimsk aggresjon mot Vesten fra rundt år 600 til våre dager. Boken blir referert til av flere av de store kontrajihadistiske skribentene, blant annet Fjordman og Davis.¹³⁸ På grunn av det store antall referanser til denne boken, har jeg valgt å ta den med i min analyse. I bokens innledningskapittel skriver Fregosi:

The Jihad has had a long presence on our planet, going back to the early 600s, when Muhammad preached the Koran, ruled over Medina, and sent his followers to fight

¹³⁶ Citizen Warrior (2008).

¹³⁷ Store norske leksikon (2013), *Hijra*.

¹³⁸ Fjordman (2009); Davis: *Islam 101*

against the pagan Arab tribes of the peninsula, demanding they acknowledge his suzerainty and convert to Islam. (...) The military conflicts of former centuries, which all Muslims called the Jihad, and the terrorist campaigns of recent decades, which some extremist consider a jihad also, not only share the same name. They are also an expression of the distaste and basic antagonism which Islam has always manifested toward the non-Muslim worlds (...) and has often shown it by fighting it – through the Jihad.¹³⁹

Fregosi skriver altså her at jihad, forstått som muslimsk krigføring, oppstod på Muhammads tid. Dette kan vanskelig debatteres. Det som likevel skiller hans syn fra det etablerte historiesynet er at han slår fast at dette bare var starten. Han viser til de senere tiders terrorhandlinger, utført av muslimske ekstremister, som et bevis på at muslimer alltid mislikt og vært i opposisjon til Vesten. Dette underbygger den kontrajihadistiske forståelsen av bølger av jihadisme opp gjennom historien.

Noe av det som er bemerkelsesverdig med Fregosis argumentasjon, er at han skriver "the terrorist campaigns of recent decades, which some extremist consider a jihad also"¹⁴⁰. I dette sitatet slår han fast at det er ekstremister innen islam som vil kalle dagens terrorhandlinger for jihad. Likevel går han videre til å påstå at de samme terrorhandlingene er et uttrykk for at islam (og dermed religionens følgere) alltid har hatt problemer med den ikke-muslimske verden, og at de derfor ofte har valgt å utøve jihad mot denne. Det virker på denne måten som at ekstremister og muslimer blir satt i samme bås.

Å vise til Muhammed og hans handlinger som et bevis på kontinuitet, er langt fra enestående for Fregosi, men er heller noe som ofte blir referert til i den kontrajihadistiske litteraturen. Et eksempel på dette kan man finne hos Robert Spencer. I verket *The Politically Incorrect Guide to Islam (and the Crusades)* har han et kapittel med tittelen *Muhammad: Prophet of War*. I dette kapittelet skriver Spencer om profeten Muhammad og hans påvirkning på dagens muslimer. Hans beskrivelse av Muhammad er, i følge Spencer, hentet *kun* fra Koranen. Som forklaring for hvorfor han har valgt å skrive dette kapittelet, skriver Spencer: "In these days when so many invoke Muhammad's words and deeds to justify actions of violence and bloodshed, it is important to become familiar with this pivotal figure."¹⁴¹

¹³⁹ Fregosi (1998), s. 25-26.

¹⁴⁰ Fregosi (1998), s. 25.

¹⁴¹ Spencer (2005), s. 4.

Videre skriver han at Muhammed var en kriger som lærte sine følgere å sloss for religionen sin. Muhammed deltok også selv i mange slag. Dette er essensielle opplysninger for alle som ønsker å forstå for eksempel korstogene eller, som Spencer kaller det, den globale jihad-bevegelsen. Han mener at mange av prinsippene som muslimer følger i dag ble utformet i mange av slagene som Muhammad deltar i.

Spencer skriver om flere hendelser fra Muhammads liv som fortsatt har betydning i dag, og en av disse hendelsene er krigstoktet mot Nakhla i 624 e.v.t..¹⁴² Dette krigstoktet blir referert til av flere islamkritikere, ettersom dette er første gang Muhammad og hans menn begår drap. Det Spencer legger vekt på ved denne hendelsen, er den teologiske ettervirkningen. Krigstoktet ble utført i en hellig måned, og Muhammad var derfor først skeptisk til toktet. Allah snakket så til ham, og fortalte at så lenge muslimer ble forfulgt, var det akseptert å drepe forfølgerne, selv om det skjedde i en hellig måned.¹⁴³ Dette setter Spencer i sammenheng med terror-handlingene mot USA i 2001, og han skriver:

When Osama bin Laden killed innocent non-combatants in the World Trade Center on September 11, 2001, and later his co-religionists captured and beheaded civilian hostages in Iraq, American Muslim spokesmen blandly asserted that this targeting of innocent people was forbidden by Islam. This was debatable, since some Islamic legal authorities allow the killing of non-combatants if they are seen as aiding the enemies of Islam in war. However, even if the principle were correct, it would give way to another that arose out of the Nakhla raid: "Persecution is worse than killing." And therefore to fight against the persecution of Muslims, by any means necessary, is the highest good.¹⁴⁴

Her kommer det frem hva Spencer anser som essensen i historien om Nakhla-toktet, når han skriver at nå ble hva som var gode handlinger vurdert ut fra hva som var formålstjenlig for muslimer, uavhengig av om det brøt med moralske eller sekulære lover.¹⁴⁵ Med fokus på denne historiske hendelsen, toktet mot Nakhla, mener altså Spencer at man, ut fra islamsk teologi, kan rettferdiggjøre drap og terror mot ikke-muslimer, så lenge det gagnar islam.

Robert Spencer fremstiller historier om Muhammad som at disse historiske hendelsene, og det teologiske budskapet som ligger bak, står i direkte sammenheng med terrorhandlinger og andre konflikter i dag. Senere i verket *The Politically Incorrect Guide to Islam (and the*

¹⁴² Wikipedia (2013), *Nakhla raid*.

¹⁴³ Spencer (2005), s. 6.

¹⁴⁴ Ibid, s. 6.

¹⁴⁵ Ibid, s. 7.

Crusades), bekrefter han igjen sitt syn på kontinuitet i konflikten. Her ser han blant annet på "populærmyter" om korstogene, og i denne sammenhengen skal han svare på den påståtte myten om at korstogene var et uprovosert vestlig angrep på den islamske verden. Han skriver: "Wrong. The conquest of Jerusalem in 638 stood at the beginning of centuries of Muslim aggression, and Christians in the Holy Land faced an escalating spiral of persecution."¹⁴⁶ Her viser han altså til erobringen av Jerusalem i år 638 evt. som starten på århundrer med muslimsk aggresjon.

Det er altså tydelig at kontrajihadister ser på handlingene til Muhammad og hans tilhengere som starten på den globale jihadismen, og at denne første bølgen av jihad har ringvirkninger helt opp til våre dager. Men denne første bølgen har, i følge kontrajihadister, også andre sider enn Muhammad og hans tilhengers ekspansjoner i Midt-Østen. Et svært viktig poeng i den kontrajihadistiske litteraturen er den islamske ekspansjonen inn i Europa rundt år 650 e.v.t., og dens påvirkning på de europeiske kulturene på denne tiden.

5.3 Ødeleggelse av europeiske kulturer

Emmet Scott har forfattet boken *Mohammed and Charlemagne Revisited: The History of a Controversy*, som tar for seg en teori om at europeiske kulturer ble ødelagt av muslimer under den islamske ekspansjonen. Teorien i seg selv er ikke ny. Henri Pirenne, en belgisk historiker, ga i 1937 ut boken *Mahomet et Charlemagne*, hvor han presenterer teorien om at det ikke var germanske folkevandringer som ødela for den sosiale og økonomiske utviklingen i Europa, men at dette heller skyldtes islamsk ekspansjon.¹⁴⁷ Teorien er kontroversiell, og mange historikere tar avstand fra den. Likevel kan en også finne historikere som til en viss grad kan si seg enig i teorien, som for eksempel middelalderhistoriker Ole Jørgen Benedictow fra Universitetet i Oslo. Han mener at det blir feil å si at den greske arven ble tatt vare på hos muslimer når Europa lå nede for telling, men at den heller overlevde i europeiske klostre, på tross av muslimenes inntog.¹⁴⁸

Emmet Scott har altså tatt utgangspunkt i teorien om at muslimer har skyld i ødeleggelsen av europeiske kulturer, noe som også tittelen på boken hans avslører, og med denne boken er hans plass innen kontrajihadismen sikret. Verket er henvist til og sitert i store deler av den

¹⁴⁶ Spencer (2005), s. 122.

¹⁴⁷ Store norske leksikon (2013), *Henri Pirenne*.

¹⁴⁸ Benedictow (2013).

kontrajihadistiske litteraturen, og boken blir beskrevet som ekstremt godt forskningsarbeid utført av en seriøs historiker.¹⁴⁹ På tross av dette er det veldig vanskelig å finne ut noe om Emmet Scott som person, og verken hans nasjonalitet, utdannelse eller kvalifikasjoner er å oppdrive. På grunn av dette, vil jeg forholde meg til hva kontrajihadistene skriver om boken, mer enn å forholde meg til boken i seg selv. I min analyse er det uansett kontrajihadistenes historiebruk som står i fokus, og ettersom jeg ikke kan utale meg om Emmet Scotts politiske eller religiøse ståsted, har jeg fokus på kontrajihadistene i denne sammenheng.

Et eksempel på henvisninger til Scotts bok, og dermed teorien om europeiske kulturers undergang, finner vi på bloggen Gates of Vienna, i en post med tittelen *Who Really Killed the Pax Romana?*. Posten er dels hyllest, og dels anmeldelse, av Emmet Scotts bok, og dette verket er hyppig sitert gjennom posten. Den er forfattet, som de fleste andre poster på Gates of Vienna, av Baron Bodissey. Tittelen foreslår at den omhandler hvorfor den ca. 200 år lange fredsperioden i det romerske riket i de to første århundrene e.v.t.¹⁵⁰ tok slutt. Dette er likevel ikke korrekt, ettersom den Bodissey tidlig i posten skriver at den omhandler hva som skjedde med Europa da Romerriket falt:

(...) from the middle of the seventh century until the middle of the tenth — archaeology in the entirety of Europe and the Middle East virtually disappears. This civilizational interruption might be thought a result of the Dark Ages in Europe, except for the fact that it includes areas of the Middle East which were never part of the Roman Empire, and where advanced cultures independent of Rome and Greece had flourished. What all these areas have in common, of course, is that they were conquered by the Arabs during the initial period of Islamic expansion, when the Near East, North Africa, and Iberia were subjugated within the space of less than a century.¹⁵¹

Tittelen på denne posten er altså misvisende, og det kommer klart frem hos Bodissey at han ønsker å bevise at kulturer rundt Middelhavet ble ødelagt av muslimer under den islamske ekspansjonen i tiden etter Muhammads død. Man kan som nevnt finne en viss oppslutning blant historikere for denne teorien. Det som likevel skiller Bodissey og kontrajihadistene fra andre historikere, er at de bruker denne teorien for å skape en kontinuitet i den påståtte konflikten mellom Vesten og muslimer. Bodissey skriver:

¹⁴⁹ Fjordman (2012): *How Islam killed the Greco-Roman Civilization*.

¹⁵⁰ Store norske leksikon (2013), *Pax Romana*.

¹⁵¹ Bodissey (2012): *Who Really Killed the Pax Romana?*.

For more than a thousand years Europe and the European diaspora have struggled to cope with the enormity of the devastation inflicted on us by the Islamic invasions. (...) The truth of what Islam did — and continues to do — to Western Civilization has finally been reconstructed. Like an accomplished forensic detective, Emmet Scott has assembled all the pieces of evidence and built an airtight case against Islam. The only verdict possible is “Guilty!”¹⁵²

Her skriver altså Bodissey at islam har ødelagt, og fortsetter å ødelegge, vestlig sivilisasjon. Han setter klare likhetstrekk mellom teorien om islamsk ødeleggelse av europeisk kultur og hendelser i dagens samfunn, uten at han går spesifikt inn på hvilke hendelser han snakker om. Han skaper med dette en kontinuerlig konflikt, hvor islam har vært, og fortsetter å være, hovedfienden.

Den norske kontrajihadisten Fjordman er på mange måter enig med Bodissey i hans argumenter, noe han viser gjennom sine bidrag til den kontrajihadistiske litteraturen. Han skriver i en kronikk i Adresseavisen, for øvrig under sitt egentlige navn Peder Jensen, at det er en utbredt myte at muslimer skal ha en del av æren for å bevare den gresk-romerske arven. Han argumenterer med at muslimene avviste det meste av den gresk-romerske arven i områdene de okkuperte, som for eksempel fra vin og teater til sekulær romersk lov.¹⁵³ Fjordman, som Bodissey, viser også til Scotts bok når han diskuterer denne teorien:

Historikeren Emmet Scott viser i sin bok «Mohammed and Charlemagne Revisited» at antikkens gresk-romerske kultur fremdeles blomstret tidlig på 600-tallet, selv i deler av Vest-Europa. Det største slaget mot denne kulturens overlevelse var uten tvil de arabisk-muslimske erobringene. De destabiliserte hele Middelhavsregionen og etterlot seg store ødeleggelser. (...) Muslimer har brukt 1400 år på å utslette greske samfunn i hele det østlige Middelhavet. Nå vil de ha æren for å bevare den greske kulturarven.¹⁵⁴

Fjordman slår altså fast, på bakgrunn av Scotts bok, at muslimske erobringer har skylden for ødeleggelsen av den gresk-romerske kulturen. Og han tar det også videre opp til våre dager, og mener at dette har vært en kontinuerlig aksjon fra muslimer for å ødelegge samfunn rundt Middelhavet. Allerede i den første bølgen av jihadisme ble Europa angrepet, og kulturen så og si utslettet. Den lille av kulturen som ble bevart, skjedde på tross av, og ikke på grunn av islam, mener Fjordman.

¹⁵² Bodissey (2012): *Who Really Killed the Pax Romana?*.

¹⁵³ Fjordman (2012): *Islam og den gresk-romerske arven*.

¹⁵⁴ Ibid.

Vi har til nå sett hvordan kontrajihadistene beskriver den første bølgen av jihadisme, og hvordan denne påvirket islam som religion. Blant andre Spencer mener at prinsippene bak jihadisme i islam kan spores tilbake til denne tiden, og at det siden har pågått en mer eller mindre kontinuerlig krig mot Vesten. Vi har også sett hvordan kontrajihadistene bruker historien om Romas fall for å bevise en kontinuerlig trussel fra muslimer, da de legger skylden for den mørke middelalderen på muslimene, og at de også er en trussel i dag.

Videre vil jeg nå se på kilder som går i detalj om hendelser som skjer i løpet av det kontrajihadistene vil kalle den andre bølgen av jihad, altså mellom 1071-1683 e.v.t.. To temaer er av spesiell interesse for kontrajihadistene her, og disse er korstogene (1) og slaget ved Wien (2).

5.4 Korstogskrigene

Korstogskrigene, vestlige makters kriger mot muslimske land rundt Middelhavet mellom ca. år 1100 og 1300, har satt dype spor i forholdet mellom muslimer og kristne, og blir fortsatt brukt som et referansepunkt hos begge parter når de møtes på en felles arena. Eivor Oftestad, teolog ved Universitetet i Oslo, skriver i en artikkel i *Minerva* den 12. august 2011: "Både islamister og islam-kritikere misbruker historien om korstogene til å befeste en kontinuerlig konflikt mellom Vesten og islam".¹⁵⁵ Videre skriver samfunnsredaktør i *Morgenbladet*, Lena Lindgren, i en artikkel fra 19. august 2011:

Historiske kilder misbrukes i dag i stor stil for å konsolidere fiendskapet mellom vesten og islam. La *reconquista*[SIC]- middelalderens korstog - stå i en særstilling i disse historiefremstillingene. I islamistiske kretser blir våre militære invasjoner i Afghanistan, Irak og Libya forklart som en helhetlig vestlig plan, en forlengelse av korstogene. Og som kjent har det vokst frem en anti-jihad-bevegelse som suger næring fra samme historiske råmateriale, bare med motsatt, heroisk, fortegn.¹⁵⁶

Både Oftestad og Lindgren mener altså at kontrajihadister og islamkritikere, i tillegg til islamister, bruker historien om korstogene for å vise til en sammenhengende konflikt mellom islam og vesten, og dette vil jeg undersøke nærmere i dette delkapittelet.

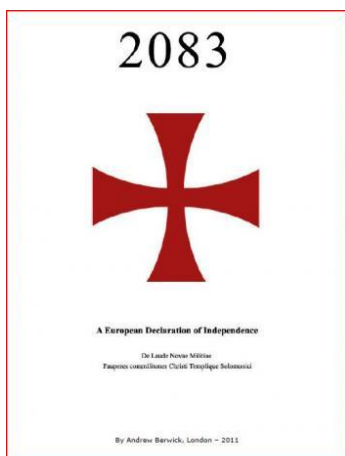
¹⁵⁵ Oftestad (2011): *Historiske og konstruerte korsfarere*.

¹⁵⁶ Lindgren (2011).

Bilde 9: Logo til English Defence League

Henvisninger til korstogene finner vi mange av innen det kontrajihadistiske miljøet. Et eksempel på dette er organisasjonen English Defence League (EDL), som bruker mye symbolikk fra korsfarerhistorien (bilde 9). I tillegg til bruk av røde kors på hvit og svart bakgrunn, bruker de også slagordet "In hoc signo vinces", som betyr "under dette kors skal du seire". Dette latinske ordtaket ble mye brukt under korsfaretiden, og ellers i andre kristne kriger.¹⁵⁷

Bilde 10: Fremside til 2083 – A European Declaration of Independence

Også Anders Behring Breivik var svært opptatt av korstogshistorien under planleggingen av terrorangrepene 22.juli 2011. Forsiden til hans såkalte manifest, viser også et rødt kors på

¹⁵⁷ Wikipedia (2013), *In Hoc Signo Vincens*.

hvit bakgrunn (bilde 10). Han kaller seg selv for korsfarer, og brukte kallenavnet Sigurd Jorsalfare i diskusjonsforum på nettet. Også valget av dato for terroren er inspirert av korstogene. Den 22. juli 1099 ble Godfred av Bouillon valgt til beskytter av den hellige grav, og kongedømmet Jerusalem opprettet.¹⁵⁸

I tillegg til symbolikkbruken finner vi også andre henvisninger i det kontrajihadistiske miljøet. Srdja Trifkovic behandler korstogshistorikken i flere av sine publikasjoner. Trifkovic har skrevet boken *Defeating Jihad* (2006), hvor han kommer inn på noe av motivasjonen til de første korsfarerne, samtidig som han ser dette i sammenheng med påstander han mener kommer fra vestlige "pro-islam-krefter":

Contemporary apologists for Islam in the academe (...) assert that the usual modus operandi of the early Muslims should be judged in its "context," that this was "normal behavior" at the time. The same understanding, however, is not extended towards those Europeans—often coarse and decidedly unpleasant characters that joined the Crusades—who attempted to turn the tables and take the battle back into the enemy camp, and whose actions those same Western friends of Islam so sternly condemn today. Their assurance that only the "spiritual" definition of Jihad is the real one, practiced by "most Muslims," amounts to distorting the well documented history of centuries of very physical "striving" by generations of Muslim warriors.¹⁵⁹

Trifkovic mener altså at de kristne korsfarernes handlinger ikke blir dømt etter den historiske konteksten de skjedde i, men at dette skjer med den muslimske motparten i konflikten. På denne måten mener Trifkovic at de kristne sitter igjen med all skyld for korstogskrigene, mens forbrytelsene til muslimer opp gjennom århundrene blir oversett.

I den islamkritiske filmen *Islam – What the West needs to know* diskuterer Trifkovic videre den den "populære" oppfatningen av korstogene, og stiller spørsmålstegn ved den aksepterte forståelsen av korstogene. Han mener at korstogene blir oppfattet likt i den muslimske verden og blant elitene i Vesten:

Both talk of the Crusades as an aggressive war of conquest by Christian Europe against peaceful innocent Muslims. One may ask however what those Muslims were doing in the holy land in the first place. What happened was that Muhammad and his successors laid a series of wars of conquest and in one such onslaught in 624 AD the holy land – Palestine, Jerusalem was conquered by Muslims.¹⁶⁰

¹⁵⁸ Mjaaland (2011).

¹⁵⁹ Trifkovic (2006). Utdrag hentet fra: http://orthodoxinfo.com/general/defeatingjihad_ch3.aspx.

¹⁶⁰ Daly, Davis (2006).

Trifkovic ser altså korstogene som en reaksjon på den islamske ekspansjonen på 600-tallet. Da Jerusalem ble inntatt av muslimer i 624, er i følge Trifkovic startpunktet for den konflikten som man i dag kaller korstogene. Han legger også til en annen, og mer utløsende faktor, nemlig angrep på kristne pilegrimer på vei til Jerusalem:

Then Seljuk Turks started interfering with the ability of Christian pilgrims to go to the Holy Land, Jerusalem. When their physical safety was no longer guaranteed, the western Christians acted not only as re- conquerors of the Holy Land that had been once theirs, they also acted quite rightly one might say as protectors of their holy places.¹⁶¹

Han legger altså her vekt på at korsfarerne tok tilbake noe som egentlig tilhørte dem før muslimenes inntog til Jerusalem, og at de kun gjorde dette for at kristne pilegrimer skulle kunne reise fritt til Jerusalem. Han mener at korsfarerne var i sin fulle rett til å tre inn i rollen som det hellig lands beskyttere, ettersom landet en gang hadde vært kristent. Videre setter han korstogene i en mer politisk/ideologisk sammenheng, da han tar opp hva han mener er grunnen til at korstogskrigene fortsatte lenger enn korsfarernes seier ved Jerusalem i 1099:

A defensive war in the case of the Muslims is even a war of conquest. They are obligated to spread Islam but a land which had once been Muslim in particular must be re-conquered and the Jihad is the rightful name of that war of re-conquest. They could never accept the Crusader states in Antioch and Jerusalem because they were "dar al-harb" or "the House of War" – reinstated into " "Dar al-Islam" or "the House of Islam". This is a contemporary aspect of the Israeli- Palestinian conflict which many Westerners are not fully aware of.¹⁶²

Muslimer er forpliktet til å ta tilbake det landet som er tatt fra dem, mener Trifkovic. Med dette setter han også korstogene i en sammenheng med dagens konflikt i Palestina. Han mener at det er noe grunnleggende innen den såkalte ideologien man finner i islam som drev korstogene, og som driver konfliktene man har i dag:

Exactly the same psychology that prompted Saladin and others to fight the Crusaders is now motivating Hamas. In both cases it is not only a matter of the nationalistic desire of Arabs to expel Europeans and Jewish settlers. It is also the Quranic obligation of all good Muslims to make sure the land once ruled by Muslims will be reverted to their rule again.¹⁶³

¹⁶¹ Daly, Davis (2006).

¹⁶² Ibid.

¹⁶³ Ibid.

Trifkovic er altså opptatt av å vise til at korstogene kun var en forsvarskrig for kristendommen, og at krigene var like så mye et produkt av muslimers obligasjon til å kjempe tilbake landområder som tidligere har vært muslimsk. Han ser også Palestina-konflikten i det samme lyset, og skaper dermed en kontinuitet mellom krigshandlingene på 1100-tallet og konfliktene som oppstod etter opprettelsen av staten Israel. I en annen post, med tittelen *A New Century of Christian Martyrdom: The Untold Middle Eastern Crisis*, holder han på sitt syn på korstogene som en forsvarskrig. I tillegg legger han frem argumenter om at korstogshistorien har blir brukt for å viske ut synder begått i islams navn, og samtidig fremstille muslimer som uskyldige ofre for vestlig aggresjon:

The Crusades were but a temporary setback to Islamic expansion, and the source of endless arguments that sought to establish some moral equivalence between Muslims and Christians at first, and eventually to elevate the former to victimhood and condemn the latter as aggressors.¹⁶⁴

Han går videre til de argumenter som han bruker over; at korstogene kun var en forsvarskrig som oppstod etter angrep på kristne pilgrimer, og legger til at dårlig behandling av den kristne befolkning i det hellige land gjorde forsvarskrigen nødvendig. Han går så tilbake til den "myten" han presenterte over, hvor muslimer blir fremstilt som ofre i korstogskrigene:

The postmodern myth, promoted by Islamic propagandists and supported by some self-hating Westerners-notably in the academe-claims that the peaceful Muslims, native to the Holy Land, were forced to take up arms in defense against European-Christian aggression. This myth takes AD 1095 as its starting point, but it ignores the preceding centuries, starting with the early caliphs, when Muslim armies swept through the Byzantine Empire, conquering about two-thirds of the Christian world of that time.¹⁶⁵

I boken *Motgift* (2012) blir sentrale deler av kontra Jihadistenes ideologi og påstander diskutert. Kapitelene i boken har fått navn etter sentrale påstander som man finner i Breiviks manifest, og dette er også sentrale idéer innen kontra Jihadismen. Kontra Jihadistenes syn på korstogene blir sett på under kapittelet "Islam er i krig med Vesten", skrevet av professor Oddbjørn Leirvik ved UiO. Leirvik skriver at det er korrekt at det første korstog blir fremstilt som en forsvarskrig i talen til Urban, men at det likevel er vestlige fyrster som angriper et land som tross alt har vært muslimsk i nesten 400 år.

¹⁶⁴ Trifkovic (2002).

¹⁶⁵ Ibid.

Dette er et faktum som Trifkovic velger å se bort fra. Trifkovic argumenterer kun for at landet en gang hadde vært kristent, og at det derfor er helt naturlig at de kristne må kjempe for å få dette tilbake, og å forsvare de kristne pilgrimene. Videre peker Trifkovic på elementer ved islam som ideologi som gjør at muslimer alltid vil kjempe for å få tilbake et landområde som en gang har vært muslimsk. Det virker som at Trifkovic ikke legger vekt på at hans argumenter for at islam er en krigersk religion eller ideologi sammenfaller med hans argumenter for hvorfor vestlige makter satte i gang korstogene. På den ene siden mener han at det var helt rettferdiggjort at de kristne gikk til krig for å vinne tilbake noe som hadde vært deres områder for 400 år siden. På den andre siden mener han at da muslimer gikk til motangrep mot de europeiske statene som ble opprettet rundt Jerusalem, er dette et bevis på at islam er en krigersk ideologi.

Trifkovic velger elementer fra korstogshistorien som passer inn i hans idéverden. Andre elementer som ikke passer inn, blir oversett eller satt til side. Likevel får hans syn på korstogene gjenklang, hovedsakelig blant kontrajihadister. Spesielt synet på korstogene som en konsekvens av flere hundre år med muslimsk aggresjon, er noe som går igjen i flere andre kontrajihadistiske publikasjoner. Den tidligere nevnte Robert Spencer, har gitt ut en bok med tittelen *The Politically Incorrect Guide to Islam (And the Crusades)* (2005), hvor han blant annet tar opp det han mener er missforestillinger om korstogene, slik de er fremstilt i den vestlige verden.¹⁶⁶

I del 2 av dette verket, med tittelen *The Crusades*, ser Spencer først på opptakten til korstogene, før han ser på selve korstogskrigene og til slutt resultatet av dem. I stedet for at han skriver en historisk oversikt over korstogene, tar han i stedet opp diverse "PC myths", som mest sannsynlig betyr Politically Correct myths" (jeg vil for enkelhetens skyld kalle dem myter heretter). Dette står sammen med at kontrajihadistene ikke aksepterer eller anerkjenner de vestlige styresmakter eller intellektuelle. De mener at historiesynet som den vestlige befolkningen blir presentert, er en vridning av sannheten som skal forsterke den islamske posisjonen i Vesten. Dette verket er derfor altså ikke et historisk verk om korstogene, men kan heller sees på som et angrep på den etablerte historieoppfatningen om korstogene.

¹⁶⁶ Spencer (2005): *The Politically Incorrect Guide to Islam (and the Crusades)*, s. 121-132.

Det er to faktorer som tidlig blir synlig i Spencers argumentering mot disse etablerte mytene. Den første faktoren er at Spencer er opptatt av å trekke linjer tilbake til den islamske ekspansjon på 700-tallet som en årsaksforklaring til korstogene. Som jeg tidligere har nevnt, setter han erobringen av Jerusalem i 638 som startskuddet for flere hundre år med muslimsk aggresjon, og kommer med flere eksempler på hvordan kristne har blitt undertrykt, forfulgt og massakrert.¹⁶⁷

Den andre faktoren ved Spencers arbeid med korstogene, er at han i stor grad viser til Pave Urban 2. sin mobiliseringstale for å bevise at dette var en forsvarskrig etter århundrer med undertrykkelse. Han bruker for eksempel dette sitatet fra Urbans tale som bevis for nettopp en forsvarskrig:

For your brethren who live in the east are in urgent need of your help, and you must hasten to give them the aid which has often been promised them. (...) They have occupied more and more of the land of those Christians, and have overcome them in seven battles.¹⁶⁸

Et annet eksempel finner man da Spencer vil motbevise er at korstogene var et forsøk på å konvertere muslimer til kristendommen. Igjen så er det talen til Pave Urban 2. som brukes for å motbevise denne myten:

But this [myth] is lurid, politically motivated fantasy. Glaringly absent from every report about Pope Urban`s address at the Council of Claremont is any command to convert Muslims. The pope`s only preoccupation is to defend Christian pilgrims and recapture Christian lands.¹⁶⁹

Denne talen har blitt brukt til å motbevise de fleste mytene som Spencer presenterer. Det er på flere måter problemfylt å bruke Urbans tale som en historisk kilde til hva som var motivasjonen bak korstogene, siden det ikke er sikkert at denne talen viser hva som faktisk var motivasjonen til paven eller de forskjellige korsfarerne, men at den heller viser hvilke argumenter som ble brukt for å overtale Europas befolkning til å delta i korstogene.

Synet på korstogene har vært omfattende debattert i akademiske sirkler i lang tid. Det akademiske synet på opptakten til korstogene har også forandret seg over tid, spesielt fra rundt 1950 og til våre dager. Ettersom Spencer hevder å støtte seg på nyere tids

¹⁶⁷ Spencer (2005), s. 122-125.

¹⁶⁸ Ibid, s. 126.

¹⁶⁹ Ibid, s. 130-131.

historieforskning rundt korstogene, er det viktig å se hans og andre kontrajihadisters argumenter i lys av denne debatten.¹⁷⁰

Som nevnt, henviser Robert Spencer konsekvent til islamsk aggresjon fra rundt 600-tallet når han snakker om årsakene til korstogene. Dette synet er noe en kan finne igjen hos historikere i vesten fra rundt 1950-tallet. Den kanskje mest kjente av disse, Sir Steven Runciman, gav ut et av de mest kjente og anerkjente verkene om korstogene i 1954, hvor han skriver:

On 5 May(...) the Persians forced their way into the city. There followed scenes of utter horror. With their churches and houses in flames around them, the Christians were indiscriminately massacred (...) The fall of Jerusalem had been a terrible shock to Christendom. (...) and the war against the Persians assumed the nature of a holy war.¹⁷¹

Her skriver Runciman om Jerusalems fall til perserne i 614, som en av årsakene til at korstogene etter hvert oppstod. På samme måte henviser Spencer til et annet slag i Jerusalem i 638. Begge forfatterne viser også til muslimsk ekspansjon etter profeten Muhammeds død, hvor de begge fokuserer på holdningen til krig og vold innen islam. Runciman skriver: "Unlike Christianity, which preached a peace that it never achieved, Islam unashamedly came with a sword."¹⁷²

Et område hvor Runciman og Spencer er uenige, er angående hvilke forhold de kristne levde under i de okkuperte områdene. Runciman fremhever at de kristne ble behandlet etter forholdene bra, ettersom de ble ansett som "et folk av boken".¹⁷³ Spencer derimot, mener at de kristne levde under kummerlige forhold.¹⁷⁴ Videre fokuserer de begge på angrepene på pilegrimer som en av årsakene til korstogene.

Spencer henviser i stor grad til Runcimans verk når han tar for seg årsakene til korstogene, noe som også viser igjen i at argumentasjonen for hvordan korstogene oppstod, stort sett er lik. Begge fokuserer på islam og forhold i Østen når de begrunner korstogene. Likevel kan en ikke si at de deler synet på korstogene generelt, ettersom Runciman i stor grad anså korstogene som religiøs fanatisme, og at muslimene ble offer for en vestlig aggressiv

¹⁷⁰ Spencer (2005), s.130.

¹⁷¹ Runciman (1951): *A History of the Crusades Volume 1*, s. 10-11.

¹⁷² Ibid, s. 15.

¹⁷³ Ibid, s. 21.

¹⁷⁴ Spencer (2005), s.122-124.

imperialisme.¹⁷⁵ Runciman skriver på slutten av sitt verk: "...the Holy War itself was nothing more than a long act of intolerance in the name of God, which is the sin against the Holy Ghost."¹⁷⁶ Dette synet er de "mytene" Spencer vil til livs med sin bok, og det er derfor bemerkelsesverdig hvordan han velger ut det han trenger for å underbygge sine påstander, selv om han ikke på noen måte er enig med Runcimans verk generelt.

Som nevnt, kom siste del av Runcimans verk ut i 1954. Nyere forskning, som Spencer hevder å støtte seg til¹⁷⁷, har et litt annet fokus enn Runciman og Spencer når det kommer til årsakene til korstogene.

Marcus Bull, foreleser ved universitetet i Bristol, fremhever i likhet med de overstående også et voldelig aspekt rundt opptakten til korstogene. Forskjellen ligger i at han har mer fokus på volden i det *vestlige* samfunnet, mer enn det *østlige*. Han legger vekt på et voldelig middelalderssamfunn, og kirken tok ikke en generell avstand fra dette voldelige samfunnet. Kirken valgte å fokusere på motivasjonen bak handlinger, og ettersom kirken hadde tilnærmet monopol på lovverk og det skrevne ord, mener Bull at kirken var en stor del av det voldelige samfunnet. Videre mener han at korstogene oppstod på grunn av at kirken rettfærdiggjorde kriger for å forsvare kristendommen.¹⁷⁸

Paven var generelt positiv til den latinske verdens offensiv i siste del av 1000-tallet, hvor de også gjenvant områder som hadde vært i muslimske hender, som på den iberiske halvøy og Sicilia.¹⁷⁹ Bull mener at det viktige her er at generasjonene før det første korstoget begynte å se på Vesten som en samlet front som ble bundet sammen av sin dype religiøse tro. Etter "seieren" mot muslimer rundt Middelhavet mener Bull at det var uunngåelig at de etter hvert vendte oppmerksomheten mot det hellige land, som da hadde vært muslimsk siden 600-tallet.¹⁸⁰

Bull mener altså at kirkens ideologiske fleksibilitet og ønske om makt, kombinert med et voldelig samfunn i Europa, har lagt til rette for korstogene. Bull ser altså mer på samfunnsmessige faktorer i Vesten for å finne opphavet til korstogene. Jonathan Phillips, en

¹⁷⁵ Phillips (2002), s. 4.

¹⁷⁶ Runciman (1951): *A History of the Crusades Volume 3*, s. 480.

¹⁷⁷ Spencer (2005), s. 130.

¹⁷⁸ Riley-Smith (1999), s. 18.

¹⁷⁹ *Ibid*, s. 19.

¹⁸⁰ *Ibid*, s. 19.

annen historiker som i stor grad deler Bulls syn på opptakten til korstogene, skriver i sin bok *The Crusades 1095-1197*:

Many of the elements that came together to form the idea of the crusade were familiar aspects of European society in the late eleventh and early twelfth centuries. To understand the origins of the First Crusade it is useful to have a brief, schematic overview of Western Europe at this period...¹⁸¹

Phillips velger altså også å se til Vest-Europa for å finne årsakene til korstogene. Senere legger han, legger i likhet med Bull, vekt på det voldelige samfunnet i Vesten. Andre faktorer han trekker frem er kirkens enorme innflytelse på middelalder-samfunnet i Vesten, og pavens behov for en sentralstyring og felles fiende utenfor Europa. Til slutt oppsummerer Phillips de overnevnte faktorene, før han avslutter med: "These themes (...) were all touched upon by Pope Urban II in his historic speech at the Council of Clermont on 27. November 1095."¹⁸²

Om man da sammenligner Runcimans syn på opptakten til korstogene med Phillips og Bull, ser at man at tendensen i nyere forskning rundt korstogene har vært å se mer på interne forhold i Europa, og ikke på islamsk ekspansjon eller muslimsk aggressivitet mot kristne pilegrimer. Jonathan Riley-Smith, britisk historiker og tidligere professor, har noen forklaringer på denne forskjellen: "... an increasing number of historians began to look westwards. Interest in the European theatres of war may have been partly responsible for this..."¹⁸³ Videre nevner Riley-Smith to faktorer utenom krigene i Europa på 1900-tallet. Den første av disse to er et nytt fokus på ubrukte europeiske kilder fra korstogstiden, og den andre er den spirende interessen for motivasjonen til deltakerne i korstogene. Han skriver for eksempel at de fleste korsfarere hadde sine idealer for å gå til krig, men at et dykk i kildene vil vise at disse idealene ikke var de samme som kirkens idealer.¹⁸⁴

Dette siste poenget til Riley-Smith går rett i mot Spencers påstander om korsfarernes motiver, ettersom Spencer i stor grad henviser til pavens tale for å avdekke motivene for korsfarerne. Han skriver også at "Recent studies of Crusaders' documents reveal that the vast majority of them were not "second sons" looking for a profit and estates in the Middle

¹⁸¹ Phillips (2002), s. 7.

¹⁸² Ibid, s. 13.

¹⁸³ Riley-Smith (1999), s. 12.

¹⁸⁴ Ibid, s. 12-14.

East".¹⁸⁵ Denne påstanden kan i og for seg være korrekt, men Spencer bruker den som et argument for at det var trangen til å forsvare kristendommen som drev korsfarerne ut på reisen, og et slikt argument stemmer ikke overens med nyere tids forskning, slik Spencer vil fremstille det.

Robert Spencers syn på korstogene og opptakten til disse, er altså ikke i tråd med nyere tids historieforskning. Han støtter seg i stor grad til pavens tale for å skape et bilde av korstogene som en forsvarskrig, og mener at dette forsvaret var helt nødvendig etter flere hundre år med muslimsk aggresjon. Europa hadde, i følge Spencers syn, ikke noe annet valg enn å gå til angrep for å forsvare sin tro og sine landområder.

I boken *Motgift* diskuterer professor Oddbjørn Leirvik noen av poengene til Spencer. Han problematiserer argumentasjonen om at korsfarerne kun hadde religiøse motiver. Leirvik mener at det er ikke noe tvil om at det lå en viss religiøs motivasjon bak korstogene, men korsfarerne ble likevel kalt *frankere* i stedet for *kristne* i arabiske historikers nedtegninger. Leirvik peker også på at en vanskelig kan forklare det fjerde korstogs angrep på Konstantinopel ut fra et ønske om å forsvare kristendommen.¹⁸⁶ Leirvik skriver videre at det vil være en "anakronistisk forenkling" å fremstille korstogene som "Vesten" i krig med "islam".¹⁸⁷

Leirvik mener at den vestlige imperialismen, og den følgende kløften mellom den muslimske og den vestlige verden, er grunnen for den utbredte oppfattelsen om korstogene i dag. Spencers ønske om å se korstogene som et ledd i en kontinuerlig konflikt mellom Vesten og islam kan derfor sees på både som en forenkling og en fordreining av den faktiske korstogshistorien. Han, og andre kontrajihadister, tar ikke med historiske hendelser som kan forstyrre dette bildet, som for eksempel angrepet på Konstantinopel i 1204. De ser også bort fra andre forstyrrende faktorer, som at det også var forhold i Europa som la til rette for korstogene, og ikke utelukkende forhold i Østen.

Teologen Eivor A. Oftestad har som nevnt skrevet en artikkel i *Morgenbladet* hvor hun diskuterer kontrajihadisters syn på korstogene. I den forbindelse ser hun på hva som må til

¹⁸⁵ Spencer (2005), s. 130.

¹⁸⁶ Leirvik (2012), s. 83-84.

¹⁸⁷ Ibid, s. 84.

for å etablere den kontinuiteten som kontrajihadistene ønsker, og mener at de derfor fjerner korstogene fra de historiske forutsetningene som lå til grunn:

Krigen er nå inne i sin tredje fase ifølge Gates of Vienna. For å etablere denne kontinuiteten må man imidlertid løsrive korstogene som forsvarsstrategi fra de spesifikke historiske forutsetningene. Dermed blir middelalderens jihad og korstog uttrykk for en konstant konflikt som transcenderer det historisk konkrete nivået. I det såkalte manifestet [av Breivik] misbrukes et intervju med en av USAs fremste korstogforskere, Thomas Madden. Han er blant dem som fremhever forståelsen av korstogene som forsvarskrig, samtidig som han er av dem som sterkest peker på irrelevansen av å sammenligne middelalderens kriger med samtidens konflikter. Det er umulig å forstå middelalderens korstog uten de historiske og religiøse forutsetningene. Både postkoloniale og eurosentrisk myter om korstogene kan på hver sin måte bidra til å legitimere vold og terror, derfor må de møtes seriøst.¹⁸⁸

Under korstogskrigene ble det utvilsomt utført forferdelige handlinger av alle parter, noe som er mye av grunnen for korstogenes aktualitet i dag. Derfor er det meget viktig at korstogene blir satt i rett sammenheng, basert på historiefaglig forskning. Om man ikke ser korstogene og det muslimske svaret på disse med de religiøse og historiske forutsetningene, kan man kunne legitimere vold. Dette fikk vi dessverre et eksempel på i Norge den 22. juli 2011, da den selvtitulerte korsfareren Anders Breivik gikk til angrep.

Selv om fokus på korstog er stort hos kontrajihadister, er det også andre historiske trefninger mellom kristne og muslimer som er i fokus når kontrajihadister ser på historien. Den neste historiske hendelsen jeg vil se nærmere på, er slaget ved Wien i 1683.

5.5 Slaget ved Wien i 1683

I juli 1683 nådde en stor osmansk hær utkanten av Wien, og startet en to måneder lang beleiring som etter hvert skulle ende i et slag som fikk stor betydning både for Europa og det osmanske riket. 8. september gikk osmannerne til angrep, og Wiens sterke murer var ved å falle. Den samme dagen samlet unnsætningsstyrken seg ikke langt fra Wien, og ledet av Jan III Sobieski gikk de til angrep på osmannerne den 12. september. Dette slaget kom Sobieski og hans soldater seirende ut fra, og Wien var reddet fra den osmanske invasjonen.¹⁸⁹

¹⁸⁸ Oftestad (2011): *Går det alltid et korstog?*

¹⁸⁹ Palmer, Colton, & Kramer (2007), s. 200.

Slaget ved Wien har en særstilling innen kontrajihadismen. Historiefokuset til Robert Spencer ligger normalt på tiden rundt Muhammad og på korstogene, men han har også uttalt seg om slaget ved Wien, og dets ettermæle i vår tid:

On September 11th, 1683 the siege of Vienna was broken. That was the high point of Islamic Jihad expansion into Europe. After that Islam went into a decline and the Islamic world was colonised and in a drastically weakened state. It seems very likely, almost certain as far as I'm concerned that Osama Bin Laden chose September 11 in 2001 to signal that the decline of the Islamic world was over and that the Jihadists were back and that they were going to pick up where they left off in Vienna in 1683.¹⁹⁰

Spencer uttaler her at datoen for terroren mot New York i 2001 mest sannsynlig ble valgt på bakgrunn av datoen for slaget ved Wien. Han ser også en sammenheng mellom en oppgangstid for islam som religion, og en økning blant jihadister. Sitatet er hentet fra Spencers kommentarer i den tidligere nevnte filmen *Islam – What the West needs to know* (2006).

Anders Behring Breivik var også meget opptatt av dette slaget da han skrev sitt manifest. Tittelen, *2083 – A European Declaration of Independence*, spiller på 400-årsdagen for dette slaget, og under rettsaken etter terrorangrepet 22.juli uttalte Breivik: "Slaget i Vienna i 1683 er etter min og mange andres mening et av de to viktigste slagene i Europas historie fordi det hindret det Ottomanske riket fra å legge under seg hele Europa".¹⁹¹ Breiviks fokus på viktigheten av dette slaget kommer også frem gjennom hans manifest, hvor et søk på "Battle of Vienna" gir 12 treff. På side 1208 skriver Breivik:

New European cultural conservative Independence Day should be celebrated on September 11th or 12th marking the successful defence of Western Europe by the Holy League. The Battle of Vienna in 1683 should be celebrated as the Independence Day for all Western Europeans as it was the beginning of the end for the second Islamic wave of Jihads. Alternatively, it could be the day all Muslims have been successfully deported from Europe.¹⁹²

Breivik viser her til forestillingen om bølger av jihadisme, som vi har sett at mange andre kontrajihadister også er opptatt av. Den siste setningen i sitatet viser til hans egen forestilling om at muslimer skal deporteres fra Europa inne år 2083, 400-årsdagen for slaget ved Wien. På side 1114 i manifestet, med overskriften *Court/trial statements for Justiciar*

¹⁹⁰ Daly, Davis (2006).

¹⁹¹ TV2 (2012).

¹⁹² Breivik (2011), s.1208.

Knight and other patriotic resistance fighters after an operation, har Breivik har skrevet en fiktiv "forsvarstale" for andre meningsfeller som skulle få behov for det. Også her er slaget ved Wien nevnt:

I will be so bold and guarantee you one thing. You will lose this European civil war sooner than you imagine. Your regime will fall within 2083 and we, the peoples of Europe, will be free once more. We will be free to determine our own future, free to preserve our traditions and culture, free to secure prosperity and the safe and peaceful existence of our people. All multiculturalist category A and B traitors will be executed and Islam will be expelled from Europe for a third time. Islam was thrown out of for the first time in 1492 marking the end of the reconquista in Spain. Islam was thrown out from Western Europe once again after the Battle of Vienna in 1683. Islam will be thrown out of Europe within 70 years for a third time, of that you can be certain.

Breivik ser altså "reconquista" og slaget ved Wien i en direkte sammenheng med sin egen kamp. Den nevnte deportasjonen av muslimer skal i følge Breivik skje etter en kommende borgerkrig i Europa. Terrorforsker Mark Juergensmeyer har sett nærmere på denne forestillingen, og i en kommentar gjennom NRK skriver han:

Behring Breivik skrev detaljert ned hvordan han trodde den 70 år lange krigen kom til å foregå før den kuliminerte i 2083. (...)I den siste fasen av den store, kosmiske krigen, mente Behring Breivik at det ville være en borgerkrig mellom de onde multikulturalistene og de få rettroende. Til slutt ville en rekke statskupp over hele Europa gjøre ende på de liberale styrkene. Da kan [den] endelige deporteringen av muslimene starte, og den europeiske kristendommen vil bli gjenopprettet.¹⁹³

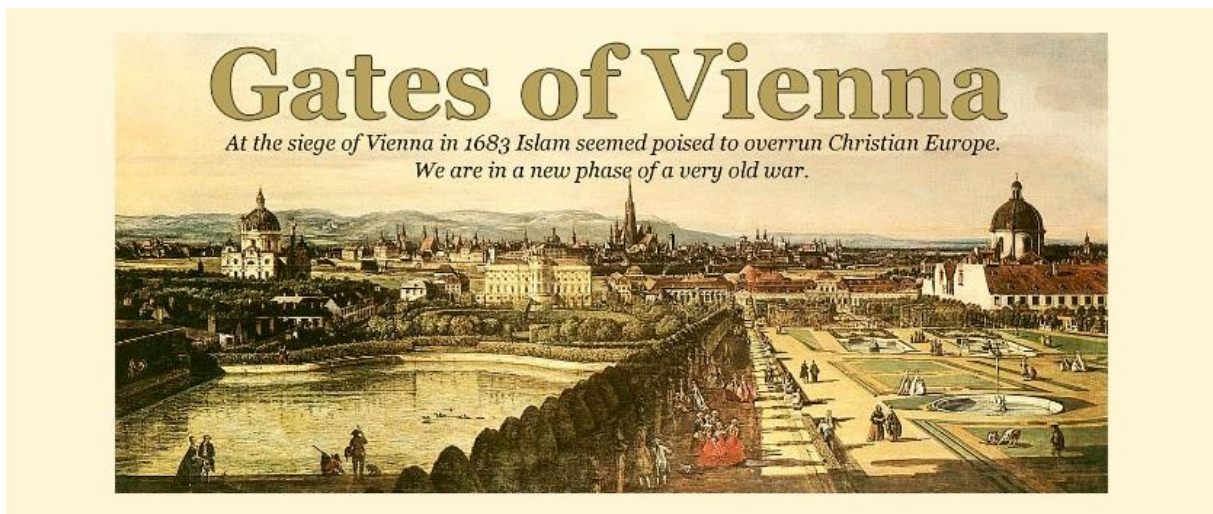
Breivik har også kalt opp sitt ideologiske grunnlag etter slaget ved Wien. I en kommentar på det konservative nettstedet Document.no den 12.juni i 2009 skriver Breivik: "Vi har valgt Vienna School of Thought som det ideologiske grunnlag. Dette innebærer motstand mot multikulturalisme og Islamisering (på kulturelt grunnlag)."¹⁹⁴

Breiviks historiebruk er skremmende, spesielt når en ser det i sammenheng med hans handlinger den 22.juli 2011. Dessverre er ikke hans tanker og syn på historie og spesielt slaget ved Wien enestående for han selv, men noe en finner på de fleste kontrajihadistiske nettstedene. På Gates of Vienna, det nettstedet som blir sitert mest i Breiviks manifest, finner man en stor mengde referanser til dette slaget, og mange av Breiviks tanker har sitt

¹⁹³ Juergensmeyer (2011).

¹⁹⁴ Document.no (2011), *Anders Behring Breivik*.

utspring her. Gates of Vienna har tatt sitt navn etter slaget ved Wien, og på fremsiden til nettstedet finner vi dette bildet:

Bilde 11: Wien av Bernardo Bellotto

Det originale maleriet som dette bildet er hentet fra, malt rundt 1760 av Bernardo Bellotto, viser en fremstilling av Wien. Bildets hovedfokus er slottet i Belvedere, og hagene rundt.¹⁹⁵ Bildet er en historisk referanse i seg selv, og sammen med bildeteksten kommer meningen med banneret fra Gates of Vienna enda klarere frem, og henviser til krigen mellom osmannerne og det som i dag er Tyskland/Polen. Med setningen "We are in a new phase of a very old war" settes premisset for nettstedet, og mange av postene en finner her inneholder et lignende budskap.

På grunn av et hackerangrep ble nettstedet flyttet til en annen adresse i januar 2013. Da ble også utseende på nettstedet forandret, men de beholdt det karakteristiske fremside-bildet. På den gamle nettstedet, og som ikke ble flyttet over på det nye, hadde Gates of Vienna en oversikt som ble kalt "Important posts". Den som lå øverst her, med tittelen *The Other September 11th*, handler i stor grad om slaget ved Wien og dets betydning i dag.¹⁹⁶ Jeg har tidligere referert til posten, under kapittelet *Konstruksjonen av et vi-fellesskap*. Her så jeg på hvordan han fremhevet Sobieski og Stonewall Jackson som eksempler til etterfølgelse.

Jeg vil videre se hvordan denne posten behandler slaget ved Wien. Posten er skrevet den 11. september 2006, og er på ca. 3200 ord. Den er som nevnt forfattet av Baron Bodissey.

¹⁹⁵ Wikimedia Commons (2010).

¹⁹⁶ Gates of Vienna, *Important posts*.

Bodissey åpner med kommentar om at han året før skrev en minnepost til ofrene for terrorangrepene i New York. Etter dette trekker han en parallell til slaget ved Wien:

So this year I will do something different: I will commemorate the events of five years ago by revisiting events of 323 years ago. I refer, of course, to the other 9-11: September 11th, 1683, the day when an alliance of Christian armies led by Jan III Sobieski, the King of Poland, arrived at the Gates of Vienna.¹⁹⁷

Noe av det som er interessant med dette sitatet, er at Bodissey vil mines hendelsene den 11. september 2001 ved å, som han skriver det, *selvfølgelig* se på hendelsene den *andre* 11. september i 1683. Ved å ordelegge seg på denne måten trekker han klare paralleller mellom terroren i 2001 og beleiringen av Wien i 1683.

Ut fra sammenhengen er det gjerne naturlig å tenke at Bodissey skriver om selve slaget, men det er ikke tilfelle slik han her formulerer seg. De han sikter til, er tidspunktet da alliansestyrkene som ble ledet av Sobieski *ankom* Wien. Det ser vi uttrykt gjennom både formuleringen “arrived at the Gates of Vienna” og valget av datoen, altså 11. september. Selve slaget ved Wien skjedde ikke før den 12. september.¹⁹⁸

Gjennom posten bruker Bodissey bruker en kategorisering som er verdt å legge merke til. Han skriver “Christian armies” om alliansen, og på denne måten uttrykker han at religionsaspektet ved konflikten er i fokus, men er kampen mellom nasjonalstater eller folkegrupper. Han bruker kategorien “The Ottoman Empire” om motparten i konflikten, før han senere skriver “the Muslim armies”. Her får han igjen inn religionsaspektet i konflikten, og han sidestiller også de to kategoriene. Denne sidestillingen bekreftes senere, når Bodissey skriver: “Since the Caliphate and the Ottoman Empire were one and the same thing, Islam experienced no (...) fractiousness”.¹⁹⁹ Bodisseys påstander og språklige virkemidler gjør at det ottomanske riket sidestilles med muslimer generelt, og inntrykket av at det er snakk om en religionskrig mellom islam og kristendommen, heller enn en krig mellom sekulære stormakter, blir befestet.²⁰⁰

Mot slutten av bloggposten setter Bodissey slaget ved Wien i sammenheng med forestillingen om flere bølger av jihad, som jeg tidligere har vært inne på. Hendelsene i New

¹⁹⁷ Bodissey (2006): *The Other September 11th*.

¹⁹⁸ Wienvienna.com, *Vienna 1683*.

¹⁹⁹ Bodissey (2006): *The Other September 11th*.

²⁰⁰ Ibid.

York og Wien, skilt av cirka 300 år, blir sett på som to deler av angrepsbølger i en sammenhengende krig mellom Vesten og islam:

On a bright September morning in 1683 the tide of the second wave of the Great Islamic Jihad turned and began to ebb. On a bright September morning in 2001, the tide of the third wave of the Great Islamic Jihad was at its flood. But his tide will turn, too. Sobieski is out there, waiting to be awakened and ready for the call to raise the siege at the Gates of Vienna.²⁰¹

Her trekker Bodissey altså klare paralleller mellom terroren i New York i 2001 og slaget ved Wien i 1683. Han bruker ordene "Great Islamic Jihad" om begge hendelsene, noe som knytter det direkte opp til koranen og islam som religion.

Det er altså flere elementer ved *The Other September 11th* som er verdt å merke seg. Den fremstår på mange måter som en historisk artikkel, men det verdiladete språket gjør at posten heller fremstår som en *fortelling*. Formålene med posten er også relativt tydelige. Som jeg har påpekt, vil Bodissey trekke en linje mellom hendelsene i 2001 og i 1683. I begynnelsen bruker han datoene for hendelsene for å skape denne sammenhengen, før han mot slutten av posten legger vekt på at de begge inngår i hver sin bølge av jihadisme.

Slaget ved Wien blir også henvist til av andre skribenter innen kontrajihadismen, men gjerne med en annen språkbruk enn det Bodissey bruker. I den tidligere nevnte posten *Islam 101* av Gregory M. Davis blir slaget ved Wien nevnt, men her med et mye mer nøkternt språk:

This second, Turkish wave of jihad reached its farthest extent at the failed sieges of Vienna in 1529 and 1683, where in the latter instance the Muslim army under Kara Mustapha was thrown back by the Roman Catholics under the command of the Polish King, John Sobieski.²⁰²

Vi ser altså at Davis bruker et mer nøytralt språk, men også her er forestillingen om bølger av jihadisme til stede. Kategoriseringen er likevel verdt å merke seg. Han bruker ikke kategorien *kristne*, men holder seg heller til begrepet "Roman Catholics". Dermed får vi ikke inntrykket av det er snakk om et samlet kristent Eruopa, men kun en samling av katolske land. Videre skriver Davis "the Muslim army" om den angripende parten, og det ottomanske riket brukes ikke som begrep. Han begrenser altså kategoriseringen av europeere, men gjør ikke det samme om den angripende part. Det kan derfor virke som at også Davis er opptatt av å

²⁰¹ Bodissey (2006): *The Other September 11th*.

²⁰² Davis: *Islam 101*.

sidestille det ottomanske riket med muslimer generelt, på samme måte som vi så Bodissey gjøre det i sin post.

Den tidligere nevnte forfatteren Paul Fregosi tar også opp slaget ved Wien i *Jihad in the West*, boken som har hatt stor innflytelse på historiesynet til kontrajihadister. Han har viet 5 sider til temaet, i et kapittel med navnet *Never was there a victory more complete: Vienna 1682*. Han er, som Davis, nøytral i sin språkbruk, og holder seg til det historiske innholdet uten å sette det i en politisk sammenheng. Kapitlet er likevel preget av en fortellerstil, og er ikke historisk nøytralt:

Sobieski, his sword drawn and pointing ahead, stood in his stirrups, turned around and shouted, "Charge!" Sitting upright in his saddle, he then rode straight for the Muslim banner. (...)The Turks, usually so brave but now thoroughly demoralized, dropped the revered, holy banner from Mecca and fled, Kara Mustapha leading the flight.²⁰³

Fregosi var altså ikke redd for å legge til detaljer som ikke kan bekreftes, og skrivestilen får et preg av eventyr mer enn en historisk fortelling. Han bruker ikke samme kategorisering som Bodissey, da han kaller ottomanene for tyrkere, i stedet for muslimer. Likheten mellom Bodissey og Fregosi er at begge har fokus på Sobieski gjennom historien om slaget ved Wien.

Andre kontrajihadister er ikke like nøytrale som Davis og Fregosi i sine tekster. På det kontrajihadistiske nettstedet *Holgerdansenetwork* finner vi denne formuleringen:

The Western World is again under assault from the same medieval totalitarian political ideology that was driven out of Europe by Charlemagne and Holger Danske—over 1,100 years ago. It is the same menace that was again repelled at the Gates of Vienna in 1683: ISLAMIC IMPERIALISM²⁰⁴

Det henvises her til både slaget ved Poitiers i 732 og slaget ved Wien. Den ukjente forfatteren bruker ordet *menace* (fare/trussel) om det han kaller islamsk imperialisme, som han også anser som en totalitær ideologi. Han mener at den trusselen som ble slått tilbake ved Wien, er den samme trusselen som den vestlige verden står overfor i dag.

Dette virker å være essensen i det kontrajihadistiske synet på slaget ved Wien. Slaget blir brukt som et prakteksempel på hvordan Europa stod samlet mot fienden fra Øst, og Sobieski står helt sentralt i denne fortellingen om en europeisk seier over islam som ideologi. Slaget

²⁰³ Fregosi (1998), s. 326.

²⁰⁴ The Holger Danske Network.

brukes også som en advarsel om dagens situasjon i den vestlige verden; nå står igjen ideologien islam og dens krigere på Europas dødstokk, og europeere må være like godt forberedt som de var den gang, for snart 400 år siden.

5.6 Sammendrag

I dette kapitlet har vi først sett hvordan kontrajihadister skaper kontinuitet i konflikten mellom Vesten og islam ved å vise til teorien om flere bølger av jihadisme. Historiske trefninger mellom kristne og muslimer blir altså ikke sett på som isolerte hendelser, men som sammenhengende bølger av jihadisme. De to første bølgene ble stoppet ved viktige slag som Poitiers i 732 og ved Wien i 1683, og kontrajihadistene har stor fokus på hærførerne som vant disse slagene, som Karl Martell og Jan Sobieski. Den tredje bølgen pågår i våre dager, og kontrajihadister legger vekt på at lignende "slag" er nødvendige for å stoppe den muslimske "invasjonen".

Vi har også sett hvordan Muhammad og historier fra hans tid også blir brukt for å vise til kontinuiteten. Her blir for eksempel krigstoktet mot Nakhla i 624 e.v.t. hentet frem som beskrivende for islam i dag, og det blir satt i sammenheng med 11. september 2001. Videre viser kontrajihadister til ødeleggelsen av kulturer rundt Middelhavet på 600-700-tallet som et bevis på at islam alltid har hatt ett ønske om å utslette europeisk kultur.

Kontrajihadister er også meget opptatt av korstogene for å vise til en kontinuitet i denne påståtte konflikten. Korstogssymbolikk er brukt av store deler av kontrajihadismen, og de mener at dagens aksepterte syn på korstogene misforstått og vridd av islam og pro-islamske krefter. De fremhever korstogene som en uunngåelig forsvarskrig etter århundrer med muslimsk aggresjon. Dette synet på korstogene stemmer til dels overens med synet på korstogene på 50-tallet, hvor fokuset lå på hendelser i øst som årsak til korstogene. Dagens aksepterte årsaksforklaringer, hvor fokuset ligger mer på forhold i Vesten, aksepteres ikke av kontrajihadister, som bruker ett heller spinkelt kildemateriale for å understøtte sine påstander, som for eksempel Pave Urbans tale.

Videre har kontrajihadister stort fokus på slaget ved Wien i 1683. Slaget settes i sammenheng med terroren i USA i 2001 både av Bodissey og Fjordman. Vi har også sett hvordan for eksempel Gates of Vienna og manifestet til Breivik har hentet sine navn fra

nettopp dette slaget. Slaget blir som nevnt ansett som slutten på den andre bølgen av jihadisme, og Europa og kontrajihadister må være forberedt på at dette kan skje igjen.

6.0 Konklusjon

Historiebruk er altså hvordan historien blir brukt for å dekke behov og interesser i samtiden. Gjennom denne oppgaven har jeg vist hvordan kontrajihadister bruker historien for å dekke sine behov og interesser, ut fra problemstillingen; "Hvilken historiebruk finner man i kontrajihadistenes publikasjoner, og hvordan brukes fortiden her til å konstruere både en selvforståelse og et fiendebilde til Vesten?"

Ser man historiebruken til kontrajihadistene i sammenheng med tabellen til Bøe og Knutsen som jeg presenterte tidligere i oppgaven, er det flere viktige poenger som kommer til syne. Ut fra deres eget synspunkt, vil jeg tro at de kontrajihadister jeg har sett på vil sette seg selv i den vitenskapelige kategorien. Her var behovet å oppdage og rekonstruere, og brukergruppen var historikere. Funksjonen til den vitenskapelige historiebruken var å verifisere/falsifisere og tolke.

Kontrajihadistene ønsker å falsifisere den etablerte historien rundt islam. Et eksempel på dette finner man hos Spencer, som ved å angripe den etablerte forståelsen av korstogene vil verifisere den kontrajihadistiske forståelsen av korstogene som en forsvarskrig. I den vitenskapelige kategorien er brukerne historikere, noe flere av de skribentene jeg har sett på gjerne kaller seg. Men det som mangler i den kontrajihadistiske historiebruken er kildekritisk granskning, noe vi har sett eksempel på gjennom Spencers ensidige henvisning til pave Urbans tale før korstogene. Videre er det ikke vanlig med kildereferanser, så historiepåstander som kontrajihadistene kommer med, er ofte ikke kontrollerbare.

På grunnlag av dette vil jeg ikke plassere kontrajihadistene i denne kategorien. Jeg mener at deres historiebruk passer bedre inn i kategorien "ideologisk historiebruk", hvor formålet eller funksjonen til historiebruken er rasjonalisering eller legitimering. De ønsker å rasjonalisere teorien om at islam er en ideologi basert på en voldelig tankegang. De vil gjenoppdage, eller rehabilitere, forskjellige historiske teorier eller "sannheter". Vi har sett at de ønsker å plassere Muhammad og videre hele islam under betegnelsen terrorister, blant annet basert på hendelser på Muhammads tid. Videre ønsker kontrajihadistene å rehabilitere teorien om at islam stod bak Europas "undergang" på 600-tallet, og at de på bakgrunn av dette fortsatt er en trussel mot den europeiske kulturen. I tabellen til Bøe og Knutsen står brukergruppen innen den ideologiske historiebruken som intellektuelle og

politiske elitegrupper. Dette er ikke nødvendigvis dekkende for de kontrajihadistene som er med i min analyse, men de kan kalles en elite innen kontrajihadismen.

Historiebruken kan altså kalles en ideologisk historiebruk. Videre fremstår historiebruken som en slags puslespill-historie, hvor de kun velger biter som passer inn i det bildet de ønsker å konstruere. Ser man på konstruksjonen av selv-forståelsen, ser man at kontrajihadistene velger å fokusere på et felles opphav og samarbeid, og ser bort fra alle historiske hendelser i Vesten som kan tyde på det motsatte. Historiske hendelser som for eksempel 2.verdenskrig blir ikke brukt som eksempel på uenighet i vest, men for for å sette venstresiden av den vestlige politikken i ett dårlig lys. Historiebruken som inngår i konstruksjonen av selv-forståelsen tilpasses også publikumet det rettes mot. Vi har sett hvordan for eksempel Bodissey viser mye til USAs historie med Stonewall Jackson og The Minutemen for å vise hvilke kvaliteter som er viktige for kontrajihadistene, og dette gjøres for å tilpasse innholdet til det amerikanske publikumet.

I konstruksjonen av fiendebildet bruker kontrajihadistene historien for skape et bilde av islam som en totalitær ideologi, med verdensherredømme som sitt endelige mål. En av de historiske referansene kontrajihadistene her bruker, er sammenligninger mellom Nazi-Tyskland og islam. På denne måten fremstiller de islam som en totalitær ideologi, og setter islam i sammenheng med jødeutryddelse. Videre legger kontrajihadistene stor vekt på jihad, og spesielt den krigerske siden av jihad. Spesielt legges det her vekt på historier fra Muhammads og hans etterfølgeres tid, og denne perioden blir ikke plassert i en historisk kontekst, men blir generalisert til å gjelde også i våre dager.

Denne generaliseringen er essensiell også i konstruksjonen av en kontinuitet i konflikten mellom islam og Vesten. De ser på alle historiske trefninger mellom kristne og muslimer som sammenhengende hendelser i forskjellige bølger av jihadisme. Kontrajihadistene mener også at muslimer er skyldige i 1400 år med provokasjoner, og at for eksempel korstogskrigene var en helt nødvendig forsvarskrig for å forsvare den vestlige kulturen. Videre har de stort fokus på slaget ved Wien i 1683, og bruker dette slaget for å illustrere hvilken situasjon Europa står overfor i dag.

Historiebruken blant kontrajihadister fremstår som en *bevisst* historiebruk, hvor formålet kun er å understøtte og forsvare, men ikke å verifisere ut fra et historiefaglig ståsted.

Historieforståelser innad i miljøet blir godtatt ukritisk, og de bygger på hverandre til de fremstår som aksepterte forståelser. På bakgrunn av det budskapet som historiebruken til kontrajihadistene inneholder, vil jeg si at dette er problemfylt på mange måter. Det er et problem at forståelsen av hvem "vi" er, ikke inneholder historiske referanser som problematiserer forståelsen. Da blir det skapt et glansbilde av en felles vestlig kultur. I dette vestlige fellesskapet er det ikke rom for andre enn de som stammer fra de keltiske og germanske stammene. Men også innenfor disse rammene utelukker de flere, som for eksempel det som de kaller de pro-islamske kreftene. Disse blir, sammen med alle muslimer, mistenkeliggjort for å ha en konspiratorisk plan om å la muslimer ta over hele den vestlige verden. Konstruksjonen av både islam og pro-islamske krefter er fylt med mistanke og hat på bakgrunn av historiske hendelser, og historien blir bevisst manipulert for å understøtte dette hatet. De skaper en tidløs konflikt mellom muslimer og resten av verden, noe som ikke bidrar til verken samarbeid eller forståelse, men heller til hat, frykt og terror. Dette så vi eksempel på ved hendelsene den 22.juli i Oslo og på Utøya.

Abstract

This master thesis deals with the use of history among counter jihadists. Specifically the use of history in the construction of; a self-image, an image of the enemy, and in construction of a continuity in the alleged conflict between the Muslim world and the West. The research-question concerns "What sort of history-use can one find in counter jihadist publications, and how is the past used to construct both a self-image and an image of the West`s enemy?" The analysis is based on on-line publications such as blogs and articles, as well as traditional publications.

The findings are that counter jihadist use history selectively, and only focus on the history events that are suitable to the image that is being constructed. The main history focus is on events where both Muslims and westerners have been involved. Their main focus is to establish a continuous line of events which all are connected; from the prophet Muhammad's days up till today`s terrorist acts, committed in the name of Allah. In the construction of a self-image, early European history is important, and the counter jihadists want to show how the people in the West (Europa and the USA) are connected by a common culture and history. Their use of history is filled with negative, stereotype images of violent Muslims. It constructs a large gap between Muslims and westerners, which can only be filled with mistrust and hatred.

Bibliografi

- Aftenposten. (2013, Februar 5). *Kulen sneiet hodet hans*. Retrieved April 22, 2013, from Aftenposten.no: <http://www.aftenposten.no/nyheter/uriks/Kulen-sneiet-hodet-hans-7112285.html#.UY90SrV7K6N>
- Andresen, A. R. (2012). *Å gripe fortida : innføring i historisk forståing og metode*. Oslo: Samlaget.
- Bangstad, S. (2013, April 11). *Eurabia*. Retrieved April 18, 2013, from Folkehjelp.no: <http://folkehjelp.no/fordommer/Fordommer-Home-Page/Fagartikler/Eurabia2>
- Baron Bodissey*. (n.d.). Retrieved Mai 12, 2013, from Blogger.com: <http://www.blogger.com/profile/13518154807805363319>
- Benedictow, O. J. (2013, Mars 4). *Korsriddere og månesigdsryttere*. Retrieved Mars 22, 2013, from Minervanett: <http://www.minervanett.no/korsriddere-og-manesigdsryttere/>
- Bodissey, B. (2004, Oktober 27). *The New Kristallnacht*. Retrieved Oktober 15, 2012, from Gates of Vienna: <http://gatesofvienna.blogspot.no/2004/10/new-kristallnacht.html>
- Bodissey, B. (2006, Juli 12). *The Men of the North*. Retrieved Februar 13, 2013, from Gates of Vienna: <http://gatesofvienna.blogspot.no/2006/07/men-of-north.html>
- Bodissey, B. (2006, September 11). *The Other September 11th*. Retrieved Mars 20, 2012, from Gates of Vienna: <http://gatesofvienna.blogspot.com/2006/09/other-september-11th.html>
- Bodissey, B. (2006, Desember 29). *The Twelfth Viking*. Retrieved Februar 14, 2013, from Gates of Vienna: <http://gatesofvienna.blogspot.no/2006/12/twelfth-viking.html>
- Bodissey, B. (2012, Oktober 31). *The Counter Jihad Manifesto*. Retrieved April 16, 2013, from Freedomfightersradio.net: <http://freedomfighterradio.net/2012/10/31/syrian-rebels-filmed-giving-nazi-salutes/>
- Bodissey, B. (2012, August 12). *Who Really Killed the Pax Romana?* Retrieved Januar 28, 2013, from Gates of Vienna: <http://gatesofvienna.blogspot.no/2012/08/who-really-killed-pax-romana.html>

- Breivik, A. B. (2011, Juli 23). *2083 – A European Declaration of Independence*. Retrieved Januar 10, 2013, from <http://unitednations.ispnw.org/>:
<http://unitednations.ispnw.org/archives/breivik-manifesto-2011.pdf>
- Brussels Journal. (n.d.). *Takuan Seiyo*. Retrieved Mai 12, 2013, from Brusselsjournal.com:
<http://www.brusselsjournal.com/takuanseiyo>
- Buckley-Zistel, S. (2009, Mars). Nation, narration, unification? The politics of history teaching after the Rwandan genocide. *Journal of Genocide Teaching* (11), pp. 31-53.
- Bøe, J. B. (2006). *Å lese fortiden, historiebruk og historiedidaktikk*. Kristiansand: Høyskoleforlaget.
- Bøe, J. B., & Knutsen, K. (2012). *Innføring i historiebruk*. Kristiansand: Cappelen Damm Høyskoleforlaget.
- Citizen Warrior. (2008, Desember). *The Third Jihad*. Retrieved Mars 26, 2013, from Citizenwarrior.com: <http://www.citizenwarrior.com/2008/12/third-jihad.html>
- Counter Jihad Report. (2012, August 24). *Counter Jihad Report, Country guide, USA*. Retrieved April 24, 2013, from HopeNotHate.com:
<http://www.hopenothate.org.uk/counter-jihad/country/USA>
- Counter Jihad Report. (2012, August 24). *Counter Jihad Report, Top dozen players, Lars Hedegaard*. Retrieved April 22, 2013, from HopeNotHate.com:
<http://www.hopenothate.org.uk/counter-jihad/people/Lars-Hedegaard>
- Counter Jihad Report. (2012, August 24). *Counter Jihad Report, Top dozen players, Peder Nøstvold Jensen*. Retrieved Mai 12, 2013, from HopeNotHate.com:
<http://www.hopenothate.org.uk/counter-jihad/people/Peder-Nostvold>
- Daly, B., & Davis, G. M. (Directors). (2006). *Islam - What the West needs to know* [Motion Picture].
- Davis, G. M. (n.d.). *Islam 101*. Retrieved April 18, 2012, from Jihadwatch.com:
<http://www.jihadwatch.org/islam-101.html>

- Document.no. (2011, Juli 23). *Anders Behring Breivik*. Retrieved April 10, 2013, from Document.no: <http://www.document.no/anders-behring-breivik/>
- Dymphna. (2006, April 25). *The Last Boat Out of Liverpool*. Retrieved Oktober 15, 2012, from Gates of Vienna: <http://gatesofvienna.blogspot.no/2006/04/last-boat-out-of-liverpool.html>
- Eidhamar, L. G., Breidlid, H., Nicolaisen, T., Sødal, H. K., & Winje, G. (2004). *Religioner og livssyn*. Kristiansand: Høyskoleforlaget AS.
- Ellefsen, C. H. (2009). *The Land of the Living Past - En analyse av historiebruk på Internett i kampen om Kosovo*. Bergen: Universitetet i Bergen.
- Encyclopædia Britannica. (n.d.). *John III Sobieski*. Retrieved Mai 12, 2013, from Globalbritannica.com: <http://global.britannica.com/EBchecked/topic/304774/John-III-Sobieski>
- Europe News. (2009, Desember 21). *The Third Jihad*. Retrieved April 15, 2013, from Europanews.dk: <http://europenews.dk/en/node/28661>
- Fallaci, O. (2004). *Fornuftens styrke*. Oslo: Gyldendal.
- Fjordman. (2006, Oktober 10). *Recommendations for the West*. Retrieved Februar 14, 2013, from Gates of Vienna: <http://gatesofvienna.blogspot.no/2006/10/recommendations-for-west.html>
- Fjordman. (2006, Oktober 3). *Who Are We, Who Are Our Enemies – The Cost of Historical Amnesia*. Retrieved Februar 28, 2013, from Brussels Journal: <http://www.brusselsjournal.com/node/1409>
- Fjordman. (2008, August 21). *On moderate Islam*. Retrieved Mars 14, 2013, from Atlas Shrugs: http://atlasshrugs2000.typepad.com/atlas_shrugs/2008/08/atlas-exclusi-2.html
- Fjordman. (2009, Mai 28). *Europeans As Victims of Colonialism*. Retrieved April 4, 2013, from Gates of Vienna: <http://gatesofvienna.blogspot.no/2009/05/europeans-as-victims-of-colonialism.html>

- Fjordman. (2011, Juli 19). *The Noted Blogger Fjordman Discusses the English Defence League*. Retrieved Mai 13, 2013, from Englishdefenceleague.com:
<http://englishdefenceleague.org/edl-news-2/82-the-noted-blogger-fjordman-discusses-the-english-defence-league>
- Fjordman. (2012, Mai 18). *How Islam Killed Greco-Roman Civilization*. Retrieved April 4, 2013, from Frontpage Mag: <http://frontpagemag.com/2012/fjordman/how-islam-killed-greco-roman-civilization/>
- Fjordman. (2012, Februar 23). *Islam og den gresk-romerske arven*. Retrieved Februar 22, 2013, from Adressa.no: <http://www.adressa.no/meninger/article1779007.ece>
- Fregosi, P. (1998). *Jihad in the West: Muslim Conquests from the 7th to the 21st Centuries*. New York: Prometheus Books.
- Gardell, M. (2011). *Islamofobi*. Oslo: Spartacus Forlag.
- Gates of Vienna. (n.d.). *Important posts*. Retrieved Mars 12, 2012, from Gates of Vienna: <http://gatesofvienna.blogspot.com/>
- Goodwin, M. (2013). *The Roots of Extremism: The English Defence League and the Counter-Jihad Challenge*. London: Chatham House.
- Gunnesdal, L. (2012). Europa oversvømmes av muslimer. In S. Indregard, *Motgift. Akademisk respons på den nye høyreekstremismen* (pp. 134-151). Oslo: Flamme Forlag og Forlaget Manifest.
- Hannus, M. (2012). *Counterjihadrörelsen - en del av den antimuslimska miljön*. Stockholm: Expo Research.
- Hintjens, H. (2008). Post-genocide politics in Rwanda. *Ethnicities*, 5-41.
- History.com. (n.d.). *Stonewall Jackson*. Retrieved April 12, 2013, from History.com: <http://www.history.com/topics/stonewall-jackson>
- Huntington, S. P. (1993, Sommer). The Clash of Civilizations. *Foreign Affairs*, pp. 22-49.

- Indregard, S., & Strømmen, Ø. (2012). Den nye høyreekstremismen. In S. Indregard, *Motgift. Akademisk respons på den nye høyreekstremismen* (pp. 20-41). Oslo: Flame Forlag og Forlaget Manifest.
- Internet Movie Database*. (n.d.). Retrieved Mai 14, 2012, from Islam: What the West needs to know: <http://www.imdb.com/title/tt0818682/>
- Islam: What the West Needs to Know*. (n.d.). Retrieved Mai 14, 2012, from IMDB.com: <http://www.imdb.com/title/tt0818682/>
- Juergensmeyer, M. (2011, August 2). *Derfor er Anders Behring Breivik en kristen terrorist*. Retrieved April 7, 2013, from NRK.no: <http://www.nrk.no/nyheter/verden/1.7735739>
- Kinnvall, C. (2004, Volume 25, No.5). Globalization and Religious Nationalism: Self, Identity, and the Search for Ontological Security. *Political Psychology*, pp. 741-767.
- Leirvik, O. (2012). Islam er i krig med Vesten. In S. Indregard, *Motgift. Akademisk respons på den nye høyreekstremismen* (pp. 76-86). Oslo: Flamme Forlag og Forlaget Manifest.
- Lewis, B. (1990, September 1). *The Roots of Muslim Rage*. Retrieved April 17, 2013, from The Atlantic: <http://www.theatlantic.com/magazine/archive/1990/09/the-roots-of-muslim-rage/304643/6/>
- Lindgren, L. (2011, August 19). *Historiske konstruksjoner*. Retrieved Januar 10, 2013, from Morgenbladet: http://morgenbladet.no/samfunn/2011/historiske_konstruksjoner#.UZDWGLV7K6M
- Mjaaland, M. T. (2011, Juli 29). *Tempelridderen*. Retrieved Mars 26, 2013, from Morgenbladet: <http://morgenbladet.no/debatt/2011/tempelridderen#.UZDXhbV7K6N>
- Neegaard, G., Grande, S. Ø., Heiene, H., Kvalvaag, R. W., Reinvang, R., & Aas, P. A. (2006). *Logos og Dharma - Religioner livssyn og etikk*. Bergen: Fagbokforlaget.
- Oftestad, E. (2011, August 12). *Går det alltid et korstog?* Retrieved April 16, 2013, from Morgenbladet: http://morgenbladet.no/debatt/2011/gar_det_alltid_et_korstog#.UZDah7V7K6P

- Oftestad, E. (2011, August 12). *Historiske og konstruerte korsfarere*. Retrieved Januar 10, 2013, from Minervanett: <http://www.minervanett.no/historiske-og-konstruerte-korsfarere/>
- Palmer, R., Colton, J., & Kramer, L. (2007). *A History of the Modern World - To 1815*. New York: McGraw-Hill.
- Phillips, J. (2002). *The Crusades, 1095-1197*. Edinburgh: Pearson Education.
- Riley-Smith, J. (1999). *The Oxford History of the Crusades*. Oxford: Oxford University Press.
- Runciman, S. (1951). *A History of the Crusades Volume 1*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Runciman, S. (1951). *A History of the Crusades Volume 3*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Sandmo, E. (2007, 3). "... som en bedøvet pasient på legens bord": Om historiografier og kategorier. *Tidsskrift for samfunnsforskning*.
- Seiyo, T. (2013, Januar 18). *Here We Go Again*. Retrieved Januar 28, 2013, from Gates of Vienna: <http://gatesofvienna.blogspot.no/2013/01/here-we-go-again.html>
- Slot-Henriksen, R. (2001). *Hellig krig - Terror eller kolonisering*. Kolding: Rafael DK.
- Spencer, R. (2005). *The Politically Incorrect Guide to Islam (and the Crusades)*. Washington DC: Regnery Publishing Inc.
- Spencer, R. (2006). *The truth about Muhammad : founder of the world's most intolerant religion*. Washington DC: Regnery Publishing, Inc.
- Spencer, R. (2012). *Did Muhammad Exist?: An Inquiry into Islam's Obscure Origins*. Wilmington, Delaware: ISI Books.
- Store norske leksikon. (2009, April 6). *Poitiers*. Retrieved Mars 26, 2013, from SNL.no: <http://snl.no/Poitiers>
- Store norske leksikon. (2013, April 4). *Den arabiske våren*. Retrieved April 17, 2013, from SNL.no: http://snl.no/Den_arabiske_våren

Store norske leksikon. (2013, Februar 27). *Dhimmi*. Retrieved April 19, 2013, from SNL.no:
<http://snl.no/dhimmi>

Store norske leksikon. (2013, Februar 27). *Englands historie*. Retrieved April 12, 2013, from
SNL.no: http://snl.no/Englands_historie

Store norske leksikon. (2013, Februar 27). *Fobi*. Retrieved April 16, 2013, from SNL.no:
http://snl.no/.sml_artikkel/fobi

Store norske leksikon. (2013, Februar 27). *Henri Pirenne*. Retrieved Mars 20, 2013, from
SNL.no: http://snl.no/Henri_Pirenne

Store norske leksikon. (2013, Februar 28). *Hijra*. Retrieved April 4, 2013, from SNL.no:
<http://snl.no/hijra>

Store norske leksikon. (2013, Februar 27). *Holger Danske*. Retrieved April 12, 2013, from
SNL.no: http://snl.no/Holger_Danske

Store norske leksikon. (2013, Februar 28). *Imre Thököly* . Retrieved Mai 12, 2013, from
SNL.no: http://snl.no/Imre_Th%C3%B6k%C3%B6ly

Store norske leksikon. (2013, Februar 28). *Krystallnatten*. Retrieved Mars 15, 2013, from
SNL.no: <http://snl.no/Krystallnatten>

Store norske leksikon. (2013, Februar 27). *Pax Romana*. Retrieved Mars 18, 2013, from
SNL.no: http://snl.no/Pax_Romana

Store norske leksikon. (2013, Februar 28). *Samuel P. Huntington*. Retrieved April 17, 2013,
from SNL.no: http://snl.no/Samuel_Phillips_Huntington

Store norske leksikon. (2013, Januar 11). *Vikingtiden*. Retrieved Februar 10, 2013, from
SNL.no: <http://snl.no/vikingtiden>

Strømmen, Ø. (2011). *Det mørke nettet, om høyreekstremisme, kontrajihadisme og terror i Europa*. Falun: Cappelen Damm.

Stugu, O. S. (2010). *Historie i bruk*. Oslo: Det Norske Samlaget.

Sultan, S. (2012). Organisert islamhat i dag. In S. Indregard, *Motgift. Akademisk respons på den nye høyreekstremismen* (pp. 343-360). Oslo: Flamme Forlag og Forlaget Manifest.

The Free Dictionary. (n.d.). *Counter*. Retrieved April 14, 2013, from Thefreedictionary.com:
<http://www.thefreedictionary.com/counter>

The Holger Danske Network. (n.d.). Retrieved April 10, 2013, from
[Holgerdansenetwork.wordpress.com](http://holgerdansenetwork.wordpress.com): <http://holgerdansenetwork.wordpress.com/>

Trifkovic, S. (2002, November 22). *A New Century of Christian Martyrdom: The Untold Middle Eastern Crisis*. Retrieved April 11, 2013, from Virtueonline:
http://listserv.virtueonline.org/pipermail/virtueonline_listserv.virtueonline.org/2002-November/004365.html

Trifkovic, S. (2003). *Islam and Slavery: The Concealed Truth. Excerpt from a lecture by Srdja Trifkovic*. Retrieved April 15, 2013, from
<http://home.uchicago.edu/~msells/Breivik,%20Trifkovic,%20and%20Radical%20Serb%20Ideology.pdf>

Trifkovic, S. (2006). *Defeating Jihad: How the War on Terrorism May Yet Be Won, In Spite of Ourselves*. Boston, MA: Regina Orthodox Press.

TV2. (2012, April 19). *Aktor: – Drepte du 77 uten at du er enig i kompendiet?* Retrieved April 4, 2013, from TV2.no: <http://www.tv2.no/nyheter/innenriks/22-juli-terror-oslo-og-utoya/aktor-drepte-du-77-uten-at-du-er-enig-i-kompendiet-3759612.html>

University of Southern California. (n.d.). *Center for Muslim-Jewish engagement*. Retrieved Februar 02, 2011, from University of Southern California:
<http://www.usc.edu/schools/college/crcc/engagement/resources/texts/muslim/hadith/bukhari/052.sbt.html>

Vogt, K. (2005). *Islam - Tradisjon, fundamentalisme og reform*. Oslo: J.W.Cappelens forlag.

Wienvienna.com. (n.d.). *Vienna 1683*. Retrieved Mai 16, 2012, from Wienvienna.com:
<http://www.wien-vienna.com/vienna1683.php>

Wikimedia Commons. (2010, November 15). *Bellotto*. Retrieved April 4, 2012, from Commons.wikimedia.org:
[http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Canaletto_\(I\)_058.jpg](http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Canaletto_(I)_058.jpg)

Wikipedia. (2013, Februar 27). *Holger Danske Resistance Group*. Retrieved April 12, 2013, from Wkipedia.org: [http://en.wikipedia.org/wiki/Holger_Danske_\(resistance_group\)](http://en.wikipedia.org/wiki/Holger_Danske_(resistance_group))

Wikipedia. (2013, April 30). *In Hoc Signo Vinces*. Retrieved Mai 1, 2013, from Wikipedia.org: http://en.wikipedia.org/wiki/In_hoc_signo_vinces

Wikipedia. (2013, Mars 12). *Minutemen*. Retrieved April 12, 2013, from Wikipedia.org: [http://no.wikipedia.org/wiki/Minutemen_\(milits\)](http://no.wikipedia.org/wiki/Minutemen_(milits))

Wikipedia. (2013, Februar 27). *Nakhla raid*. Retrieved April 24, 2013, from Wkikipedia.org: https://en.wikipedia.org/wiki/Nakhla_raid

Wikipedia. (2013, Mars 8). *The Truth About Muhammad*. Retrieved Mars 18, 2013, from Wikipedia.org: http://en.wikipedia.org/wiki/The_Truth_About_Muhammad

Østberg, T. (2005, Oktober 14). *Euro-arabisk hestehandel*. Retrieved April 19, 2013, from Morgenbladet.no:
http://morgenbladet.no/boker/2005/euroarabisk_hestehandel#.UY9glbV7K6M

Bildereferanser

Bilde 1: Bat Ye'or: <http://www.jpost.com/HttpHandlers/ShowImage.ashx?ID=194361>

Bilde 2: Robert Spencer: http://www.european-freedom-initiative.org/images/stories/robert_spencer_28.jpg

Bilde 3: Edward S. May: <http://www.islamophobiatoday.com/scripts/timthumb.php?src=http://www.islamophobiatoday.com/wp-content/uploads/2012/07/Baron-Bodissey-279x300.jpg&h=250&w=250&zc=1>

Bilde 4: Peder Jensen: http://avpixlat.info/wp-content/uploads/2011/12/fjordman_peder_jensen.jpg

Bilde 5: Gregory M. Davis: <http://www.islammonitor.org/uploads/pics/greg2.gif>

Bilde 6: Lars Hedegaard: https://encrypted-tbn3.gstatic.com/images?q=tbn:ANd9GcRu2BqIHwYHPbGp0fPkPBNFN16O-jL89khNudQfr9_qaVkJZQwYV

Bilde 7: Srdja Trifkovic: <http://trifkovic.mysite.com/images/st.jpg>

Bilde 8: Freedomfigtterrado.net: <http://freedomfighterradio.net/2012/10/31/syrian-rebels-filmed-giving-nazi-salutes/>

Bilde 9: Logo til English Defence League: <http://www.european-freedom-initiative.org/images/stories/edllogo2.jpg>

Bilde 10: Fremside til 2083 – A European Declaration of Independence: <http://www.freedomsphoenix.com/Uploads/Graphics/211/07/211-0725071551-2083.JPG>

Bilde 11: Wien av Bernardo Bellotto: [http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Canaletto_\(I\)_058.jpg](http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Canaletto_(I)_058.jpg)